MARIE STANTON

Enigma de la Glenroden

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELVIRA POPESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Era amiază. Soarele de august era cald. Ochii-cenușii ai lui Suzy Granger erau captivați de fascicolele de lumină care dansau pe fețele de masă ale restaurantului. Aproape că uitase de tânărul cu care dejuna.

– Suzy!

Exclamația nerăbdătoare a lui Tim Mason nu o tulbură. A fost necesar să strige și a doua oară pentru ca privirea ei de departe să se întoarcă spre el, plină de tristețe.

– Iartă-mă, murmură ea, ghemuindu-se sub privirea lui fulgerătoare.

Ea se simți ușurată când chelnerița aduse cafeaua, creând o diversiune. N-ar fi trebuit să vină astăzi aici cu Tim, dar el insistase atât de mult. El nu înțelegea că îi era greu să se concentreze. Era încă sub șocul accidentului mamei sale.

Sub sprâncenele blonde, privirea lui Tim era dezaprobatoare.

– Sunt dezolat, draga mea, dar nu am prea mult pentru dejun, și dacă sosesc cu mai mult de cinci minute întârziere, bătrânul Wilcov va fi furios. Ai putea, cel puțin, să mă asculți. Te întrebam despre conținutul acestei scrisori. După o gândire matură, vrei chiar să pleci?

– Și de ce nu? întrebă ea, sfidătoare.

– Oh, Suzy! Ar fi timpul să devii mai rezonabilă!

Resentimentul o invadă, colorându-i obrajii palizi și făcând să-i strălucească ochii întunecați.

– Am promis, zise ea, înghițind în sec. A fost ultima promisiune. Fața frumoasă a lui Tim se întunecă.

– Te găsesc prea teatrală, Suzy.

El se aplecă, concentrându-și toată atenția asupra ei.

– Poți să-mi spui să-mi văd de treburile mele, dar toată viața ai fost devotată mamei tale.

Cu un gest, o opri pe Suzy care începuse să protesteze.

– Ea era prea bolnavă pentru a ști ce face când ți-a cerut să remiți această scrisoare. Nu vezi Suzy că aceasta ar putea crea noi legături? Tu n-ai auzit niciodată vorbindu-se de destinatar. Poate fi vorba de un bătrân care are nevoie de cineva care să-l îngrijească și, după cum te cunosc, ai fi incapabilă să refuzi.

Suzy își frământă mâinile pe masă. Tim nu avea dreptul de a-i vorbi astfel. Ea nu-i aparținea în niciun fel.

– Poate că te înșeli, Tim. După cum ți-am spus deja, mama a scris scrisoarea doar acum câteva săptămâni. Ea nu a fost niciodată o persoană prea sensibilă, dar avea acest gen de premoniție.

Ea nu făcu nicio aluzie la celelalte remarce pe care nu le putea contrazice.

El nu se lăsă impresionat. Aerul său dezaprobator o irită pe Suzy și îi venea să se ridice și să plece.

– Trebuie să înțelegi, continuă ea. Mă simt obligată s-o fac, că vreau sau nu. Nu vreau în mod deosebit să vagabondez prin landele Scoției, dar am promis.

– Ești tulburată. Gândește-te, iubito. Promisiunile...

Pentru prima dată el ezită, nevrând s-o rănească.

– Vrei să spui, promisiunile pe patul de moarte, spuse ea, când el o întrerupse.

În fața aerului disprețuitor al lui Suzy, el bodogăni ceva cu furie și ochii îi deveniră ostili, ca și cei ai tinerei fete.

– Presupun că asta este. Nu îndrăzneam să mă pronunț astfel, cu cruzime. Puțini oameni sunt capabili să refuze un asemenea moment...

Încet, el își puse zahăr în cafea, câștigând timp de gândire.

– Suzy, pot să fiu sincer?

Ea aprobă, cu prudență. El continuă, aruncând o privire mai tandră pe fața ei frumoasă și dulce.

– Știu că această scrisoare ți se pare importantă, dar eu nu am avut niciodată încredere în mama ta, nici când trăia, nici acum.

– Te rog...

– Ascultă-mă până la capăt, Suzy. Pentru tine spun toate acestea. Câteodată aveam impresia că mama ta nu ținea deloc la tine. Neavând decât o singură fiică, aceasta părea ciudat. Te privea, uneori ciudat, ca și când i-ai fi amintit de cineva care nu-i

plăcea. Totuși, era posesivă. Amintește-ți cât a insistat să-ți găsești de lucru aproape de casă, la sfârșitul studiilor tale! Dar aceea nu era o probă de dragoste!

Suzy tresări, pălind pe măsură ce logica insidioasă a acestor cuvinte o pătrundea dureros. Nu știa că el fusese conștient de toate acestea. Relațiile cu mama sa erau un subiect tabu și nu voia să le discute cu Tim, care era prea metodic și prea detașat în felul său de a vedea lucrurile.

– Prefer să nu mai vorbesc despre asta răspunse ea, cu răceală.

– Am câteodată impresia că nu înțelegi, Suzy, murmură el, simțind cum se înfurie.

Ea nu îndrăzi să-i replice cu voce tare, dar în mintea sa, reproducea propriile cuvinte. Totuși, el fusese drăguț și o ajutase mult în aceste ultime zile; era singurul ei prieten apropiat și singurul pe care mama sa îl tolerase.

– Nu va fi pentru mult timp, Tim, încearcă să fii mai înțelegător.

– Mă străduiesc, Suzy, suspină el.

Deodată, deveni rugător, surprinzând-o prin modul în care și-a schimbat poziția.

– Scumpo, murmură el, luându-i mâna, să ne căsătorim. Aș putea, atunci, să mă ocup de tot. Sunt sigur că mama ta ar fi aprobat asemenea uniune. Și, dacă insiști, am pleca împreună, în timpul viitoarei mele vacanțe sau al unui lung weekend, pentru a preda destinatarului această misterioasă scrisoare.

La douăzeci de ani, Suzy cunoscuse deja mai mulți băieți. Dar, cu cea mai mare parte dintre ei, nu se amuzase și relațiile

duraseră, adesea, foarte puțin. Reflectând, se întreba de ce. Câteodată se neliniștea că până la vârsta sa nu se îndrăgostise. Era și ea, ca și mama sa, incapabilă de sentimente profunde? Sau, mai bine, idealizase emoțiile la care visa? Tim îi plăcea foarte mult, dar știa că nu s-ar fi putut căsători cu el. Nu acum. Nu înainte de a fi sigură.

– Iartă-mă, Tim.

Ea încerca în zadar să-și ascundă nesiguranța și vocea îi tremura ușor.

– Pentru moment, nu m-aș putea căsători cu nimeni.

Examinându-i figura ușor colorată, Tim crezu că înțelege. Doliul ei era prea apropiat! Mâinile tânărului bărbat i le strânseră pe ale sale, protectoare.

– Nu te neliniști, draga mea, vom vorbi altădată. Dar, promite-mi că nu vei întreprinde nimic referitor la această scrisoare, fără să mă anunți.

Suzy dorea ca el să nu-i mai spună "dragă". Se simți ușurată când el abandonă subiectul căsătoriei. Îi răspunse evaziv:

– Nu știu încă ce voi face. Trebuie mai întâi să-l văd pe avocatul mamei. Mă întâlnesc cu el în această după-amiază.

Un vânt uscat de vară sufla când și-a luat rămas-bun de la Tim, în fața cafenelei, înainte de a se îndrepta spre stația de autobuz. În august, Londra era plină de farmec. Ei nu-i plăcea viața în marele oraș, dar mama sa o aprecia, găsind în animația străzilor anonimatul pe care îl căuta întotdeauna.

Suzy suspină profund, sări în autobuz și se instală la etajul superior. Pentru prima dată în viața sa se simțea liberă: îi

aparținea în întregime voința de a alege unde să locuiască, unde să lucreze. Bineînțeles, avea un apartament, dar era cu chirie și putea să-l părăsească ușor. Serviciul său actual, într-o librărie, era temporar și își va găsi un post de profesor. De la decesul mamei sale, nimic nu o mai lega de Londra. Tim își făcea gânduri cu privire la refuzul ei și, dacă dorea, putea să rămână în legătură.

Avocatul n-o lăsă să aștepte. El o rugă să ia loc.

– V-aș fi convocat mai devreme, zise el observând-o cu o privire întunecată și impersonală, dar nu eram aici. Bunurile mamei dumitale nu ridică nicio problemă, dar aș dori să lămurim ceva.

Suzy aștepta liniștită în timp ce el căuta o hârtie pe birou. Ea nu-l întâlnise niciodată mai înainte, dar știa că mama sa îl consultase o dată sau de două ori pentru lucruri fără importanță privind închirierea apartamentului. Ea nu auzise niciodată vorbindu-se de bunuri.

Probabil că era vorba de mica sumă lăsată de mama ei la bancă; ea avusese întotdeauna un cont cu puțini bani. Își aduse atunci aminte de asigurare.

Uimită, privi fața întrebătoare a avocatului.

– Cred că există o asigurare. De la moartea tatălui meu, mama primea în fiecare lună o pensie. Nu a precizat niciodată la cât se ridica aceasta. Având în vedere inflația, nu putea fi prea mare.... Vedeți, tata a murit înainte de nașterea mea, dar era un ajutor prețios.... banii vreau să spun. Cred că trebuie avertizată compania, acum când mama a murit. Am fost proastă că nu m-am gândit la asta mai înainte.

Suzy, nervoasă, își încrucișă mâinile pe genunchi, nemulțumită de explicațiile sale încâlcite, suferind că trebuia să vorbească despre evenimente atât de dureroase.

Încruntându-și ușor sprâncenele, avocatul găsi nota pe care o căuta.

– Să nu vă neliniștiți pentru aceasta, domnișoară Granger, zise el cu blândețe. Vroiam să discutăm acest subiect. Cu câtva timp în urmă, mama dumneavoastră a menționat o asigurare, dar când am consultat banca n-am găsit nicio urmă. O anumită sumă fusese vărsată, în fiecare lună, în contul său, dar n-am aflat nimic mai mult. Puteți să mă lămuriți?

Suzy simți cum o trece un fior. În acest caz, de unde veneau banii?

– Sunteți ... sigur că nu v-ați înșelat? se bâlbâi ea, nervoasă.

– Absolut sigur.

Ea simți o teamă inexplicabilă. Intuiția îi spunea că se petreceau lucruri grave, dar nu avea idee despre ce era vorba.

– Eu nu am decât scrisoarea, murmură ea, exprimându-și gândul cu glas tare.

– O scrisoare? Aș putea s-o văd?

Suzy tresări, scoțând plicul din poșetă.

– I-am promis mamei că n-am s-o deschid și o voi depune în mâinile destinatarului. Dacă adresa v-ar fi utilă, iat-o.

– "Domnului John Frazer de la Glenroden, în Perthshire...." Nu aveți nici o idee cu privire la conținut?

– Nu, dar intenționez să merg în Scoția cât mai curând posibil; vă gândiți că aceasta ar avea vreo legătură cu asigurarea?

– Poate. Nu ați auzit niciodată din întâmplare vorbindu-se despre acest domn Frazer?

Tot atât de intrigată ca și el, Suzy dădu din cap.

– Nu. Și, după câte știu, mama n-a fost niciodată în Scoția. Noi am trăit întotdeauna la Londra. Scoția este o țară rece și ingrată, spunea ea.

– Și o credeați? întrebă el, neîncrezător.

Obrajii palizi ai lui Suzy se împurpură.

– Hmm ... nu tocmai. Cred că și-ar fi schimbat părerea dacă am fi mers acolo.

Dar nu știu nimic despre acest bărbat.

– Și nu doriți să deschideți această scrisoare? Nu vă gândiți că astfel ați putea evita unele... dificultăți?

– A, nu! Nu pot!

De ce ezitase înainte de a pronunța cuvântul "dificultăți?" El îi punea întrebări imposibile. Ar fi trebuit să știe: promisiunea rămâne promisiune, oricare ar fi fost circumstanțele.

– Înțeleg.

El nu făcu niciun alt comentariu, dar continua s-o privească gânditor.

– Să așteptăm deci rezultatul călătoriei dumneavoastră în Perthshire; misterul va fi poate lămurit.

***

După o săptămână, apropiindu-se de Edinburgh, Suzy se gândea încă la remarcele neclare ale avocatului. Ca și Tim, păruse neliniștit când insistase să plece singură: ea nu le spusese celor doi bărbați că mama ei o rugase insistent. Deci, era mai bine așa, se gândea ea. Dacă misterioasa scrisoare conținea vești rele, atunci nimeni nu trebuie să fie martorul umilinței sale.

La volanul mașinii sale, devorând kilometrii, privea în jurul său cu aviditate, cu toată teama pe care o simțea. Vehiculul aparținuse mamei sale, care îl cumpărase cu banii câștigați la un concurs. Ea dorise ca Suzy să învețe să conducă, pentru a pleca împreună în weekend. Dar știa că, odată întoarse la Londra, se debarasa de mașină: pentru ea singură era prea costisitor și poate nici nu avea nevoie.

Suzy suspină, încercând să-și alunge gândurile. Ea rememoră călătoria: până în prezent, totul decursese bine. Dar, acum, se simțea obosită și-i scăpă un ușor căscat. Poate fusese imprudentă să vină atât de departe în atât de puțin timp, dar dorința de a ști o tortura; o curiozitate foarte puternică pe care nu voia s-o admită: cine era acest domn Frazer? Cum arăta? Dar, în același timp, simțea o animozitate față de mama care nu-i vorbise niciodată despre acest om. Probabil fusese un personaj important într-un moment al vieții sale. Fără îndoială, existau undeva un unchi sau un bunic pe care mama sa îi abandonase. La ideea de a avea bunici care trăiau, sentimentele sale deveneau confuze; dar își refuza îndoielile, așteptând totul de la viitor.

Edinburgh, metropola întunecată din nord, era un oraș pitoresc. La sosire, admiră clădirile magnifice, străzile vaste

mărginite de case înalte și de pasaje strâmte. Apatia ultimelor zile făcea loc unei curiozități crescânde. Pe Podul Waverley, care conducea spre strada Prince, simți exaltarea cucerind-o.

Aceasta se diminuă puțin când încercă să caute un loc de dormit. Încercă, fără succes, mai multe hoteluri indicate în ghidul său. Găsi o cameră doar după ce consultase biroul de turism. O reținu cu tot prețul ridicat; va face economii mai târziu. Camera se eliberase în urma unei renunțări; avusese deci, șansă, după cum remarcase funcționara de la recepție.

– Este din cauza Festivalului, explică ea. În această perioadă a anului, este imposibil să găzduiești pe toată lumea.

Suzy îi mulțumi.

Odată ajunsă în cameră, se întrebă cum să se îmbrace pentru cină. Nu-și adusese nimic foarte elegant, doar o fustă lungă, neagră pe care nu crezuse că o va purta vreodată. Dar, pentru că se găsea într-un hotel luxos, se decise să o pună. Asortată cu un corsaj alb cu mâneci lungi, toaleta sa nu strălucea deloc prin originalitate, dar avea meritul de a se pierde în mulțime. De altfel, nici n-avea mare importanță: îi era foame și se grăbea.

După ce a făcut o baie și s-a îmbrăcat, a coborât. Pentru prima dată de la plecarea din Londra se simți singură la vederea cuplurilor vesele și a familiilor fericite în jurul acestora.

Ceru o masă izolată; un chelner grăbit o privi plin de admirație și-i găsi loc.

Nu-și dădea seama că, în toaleta sa, mai degrabă severă, cu o panglică de catifea care îi ținea strânse șuvițele blonde, semăna ca o domnișoară victoriană, scăpată din trecut.

Tocmai termina limba de mare în sos Mornay, când intră un bărbatul în kilt. I se spusese că astăzi nu se vor vedea decât scoțieni în kilt. Dar el avea unul splendid, croit dintr-o stofă ecoseză, închisă la culoare! Dar bărbatul îi atrase atenția mai mult decât costumul. Un locuitor din nordul Scoției, voinic, superb și impozant! Fără să-și dea seama, Suzy simți că-și pierde respirația. Îi era complet necunoscut, dar nu mai văzuse o persoană ca el. Era atletic, cu un ten bronzat; modul în care își purta capul și întreaga sa ținută reflectau siguranța. Suzy remarcă mișcarea grațioasă a kiltului pe pulpe când se așeză.

Își întoarse ochii cu efort, înainte ca el să-și dea seama că-l observa. Era însoțit de o fată mai în vârstă decât ea, dar mai tânără ca el; trebuia să aibă mai puțin de treizeci de ani. Fără îndoială, trebuia să atingi această vârstă ca să cucerești atâta eleganță, gândi Suzy, cu regret. Și ea era îmbrăcată în stil scoțian, cu o eșarfă aruncată peste umeri. Fețele lor emanau aceeași aroganță dură, încât puteau să fie frate și soră.

Suzy se concentră asupra mâncării, refuzând să-și ia în serios emoția; gândirea ei, tot atât de impresionabilă ca și a unei școlărițe se datora, desigur, doliului recent.

Deodată, fu conștientă că o privire intensă i se adresa, putea s-o simtă și el i-o atrăgea pe a sa ca un magnet. Incapabilă să se stăpânească, ridică ochii; bărbatul în kilt o privea, ca și când ar fi văzut o fantomă.

Rapid, dar cu mare greutate, simțind un frison, întoarse capul, furioasă că a fost emoționată de o singură privire a unui străin. Propria ei insistență o provocase, inconștient, pe a lui; acest gând

o făcu să roșească. Detestându-se pentru lipsa de curaj, dar neputându-se mândri mult timp cu reacțiile sale, își adună lucrurile și se ridică. Apoi se grăbi să părăsească sala de mese.

Intră într-un salon vast al hotelului, se lăsă să cadă într-un fotoliu și încercă să se calmeze. Își făcea probleme din nimic. De ce ar fi remarcat-o un necunoscut, când era însoțit de o fată absolut fermecătoare? De altfel, nu-l va mai vedea niciodată.

Puțin mai destinsă, își bău cafeaua și-și rezemă capul de spatele fotoliului. Holul era mai liniștit acum și, obosită de călătoria lungă, închise ochii și aproape adormi.

Se ridică brusc, luată pe neașteptate și figura îi deveni stacojie când îi auzi vocea.

– Bună seara. Cred că vă datorez scuze.

Vocea îi era gravă, virilă, ca și întreaga sa persoană. Înalt, se ținea drept și era splendid în kiltul său. Acum, era alături de ea și puterea lui de seducție era și mai mare. Era ca și cum ar fi atins-o fizic. Se îngrozi din nou când ochii lui întunecați și gânditori o priviră.

– Poftm? se bâlbâi Suzy, ținându-se de brațele fotoliului.

Nu putu să articuleze alt cuvânt. De ce credea că-i datorează scuze? Doar dacă...?

– Am crezut că poate v-am deranjat în sala de mese.

Ca hipnotizată, Suzy remarcă diamantul care strălucea la mâna lui îngrijită. El o învălui în priviri, făcând-o să-și piardă siguranța. Îi observa fața plăcută, cu ovalul perfect, părul blond, buclele mătăsoase de la tâmple, ochii cenușii, încadrați de gene lungi, negre

– Am impresia că v-am mai văzut undeva. Încercam să-mi amintesc unde, când ați plecat deodată, fără să vă terminați cina și m-am simțit imediat vinovat.

Vinovat...? Înspăimântată, Suzy clipi din ochi și-l privi cu incertitudine. El avu îndrăzneala să surâdă: dar nu era cel mai banal subterfugiu? O remarcase și vroia s-o cunoască. Se citeau în romane astfel de povești, dar nu i se putea întâmpla lui Suzy Granger. Bărbații din mediul ei nu procedau astfel și o tânără ca ea nu trebuia să aibă gânduri atât de nebunești. Doar dacă... simțea obrajii arzându-i.... îi simțise atracția pentru el?

Disperată, încerca să-și stăpânească un tremur nervos. Poate cea mai bună apărare ar fi să ia totul ușor?

– Cred că faceți o greșeală, zise ea, rece. Sunt sigură că nu v-am întâlnit niciodată. Mă confundați cu cineva care îmi seamănă. Vă rog să mă scuzați...

Fără a-i combate spusele și fără să-i răspundă, el o domina cu înălțimea staturii sale și o examina îndeaproape, curios. Nici unul, nici altul, n-au auzit sosirea tovarășei lui; aceasta luă cuvântul, ușor surprinsă și răutăcioasă, și întrebă:

– Ce faci aici, scumpule? Ai zis că o să mă aștepți la bar.

Ea privi fața încordată a lui Suzy și adăugă pe un ton tăios:

– Nu știam că ai cunoștințe pe aici!

Suzy descoperi că prima sa impresie fusese justă. Această tânără nu era o adolescentă, dar era foarte frumoasă. Totuși, figura sa emana o duritate care contrasta cu dulceața profundă a ochilor săi când îl privea pe tovarășul ei. Suzy era sigură acum: nu era sora lui. O soră nu și-ar fi privit astfel fratele.

Necunoscutul răspunse brusc, ca și când i-ar fi displăcut această întrerupere:

– Ție îți ia mult timp să-ți refaci frumusețea, Carole. Schimbam doar câteva cuvinte cu această tânără domnișoară. Mi s-a părut că am mai văzut-o undeva, dar m-am înșelat. Totuși, pentru că pare singură, poate i-ar plăcea să bea un pahar cu noi.

La această sugestie, lui Suzy i se păru că i se oprește răsuflarea timp de câteva secunde. Confuză, o privi pe tânără, care își încruntase dezaprobator sprâncenele. Suzy o auzi protestând pe un ton sec.

– Dar nu ne cunoaștem.

– E ușor să remediem acest lucru!

Figura necunoscutului se înăspri, demonstrând hotărârea sa. Întorcându-se spre Suzy, îi întinse mâna politicos.

– Mă numesc Méric Findlay. Și iat-o pe prietena mea Carole Craig.

Aceasta ignoră prezentările și privindu-l pe Méric Findlay ca și când acesta și-ar fi pierdut capul, strigă cu o voce aproape isterică:

– Ai uitat Méric, ne așteaptă mama. Suntem deja în întârziere.

– Ei bine, câteva minute în plus sau în minus nu contează.

Fără să țină cont de intervenția Carolei, el își întoarse din nou privirea spre figura stânjenită a lui Suzy. Astfel, fără voie, rămânea prizoniera acelor ochi care o priveau ca două lacuri întunecate și amenințătoare. Suzy se simțea ca prinsă într-o cursă, ca un păianjen în plasa sa. El o privea țintă, enigmatic, și inima tinerei fete era răvășită. Pierzându-și toată voința, se simțea invadată de o slăbiciune ciudată. Apoi, deodată, o vagă furie salvatoare se degajă

din ea. Își imaginase că era sinceră curiozitatea acestui bărbat, dar poate se servea de ea... pentru a o face geloasă pe tovarășa sa sau s-o facă să se simtă prost.

Obrajii lui Suzy se îmbujorară; se ridică și-i surâse Carolei.

– Sunt dezolată că v-am reținut fără să vreau. Mai ales că aveți o întâlnire, se scuză ea. N-am să vă mai inoportunez mult timp. Sunt sigură că domnul Findlay vroia doar să dea dovadă de politețe.

Iritată, Suzy își mușcă buzele și se aplecă să-și ridice șalul; mai rapid decât ea, Méric Findlay puse stăpânire pe el. Apoi, cu o îndrăzneală rece, fără să-i lase timp să protesteze, i-l puse pe umeri, provocându-i cu vârful degetelor, prin țesătura fină a corsajului, un frison dureros. Timp de câteva bătăi de inimă, Suzy rămase nemișcată, consternată. Rupând tăcerea, spuse bună seara și dispăru fără să aștepte răspuns.

O scânteie de triumf îi traversă gândurile, în timp ce aproape alergând, ajunse în camera sa. Avusese bunul-simț să nu-și spună numele în fața lui Méric Findlay.

Capitolul 2

Dimineața următoare era cenușie și cețoasă; o ploaie fină trecea prin veșminte și făcea sufletele morocănoase.

– Un adevărat timp de august! exclamă amabil funcționarul de la recepție, schițând un surâs.

Când Suzy părăsi orașul, nu se vedea nimic din Edinburgh; chiar și castelul abia se vedea, ascuns de nori groși. Ca și la York, își promise că, la întoarcere va face puțin turism. Oftă și, cu regret, apăsă pe accelerație.

Ieși din aglomerație pe podul de la Strada Fluviului și se îndreptă spre colinele Fife. Toată atenția sa era concentrată pe conducere; șoselele erau umede și alunecoase, ploaia cădea în trombă pe parbriz. Asta o făcea să nu se gândească la seara din ajun, la acel incident dezagreabil de la hotel. Tremura încă. Fără îndoială, nu-l va mai vedea niciodată pe Méric Findlay. Își spunea că nici nu dorea acest lucru. Și, totuși, inima îi bătea mai repede

când se gândea la el, o ciudată urmă de regret combătea dorința ei de a-l uita.

Ea găsi că erau valabile concluziile pe care le trăsese în ajun. Se servise de ea pentru a trezi gelozia frumoasei sale prietene; oamenii erau capabili să se poarte bizar când sentimentele lor erau în joc. Îi trebui un efort aproape fizic pentru a-și abate gândurile de la figura periculosului seducător. Trebuia să se concentreze pe un scop imediat: să găsească Glenroden și pe misteriosul domn Frazer.

Ploaia și ceața reduseseră vizibilitatea și Suzy se simți ușurată când apăru soarele. Locurile nu erau atât de sălbatice: câmpuri și ferme, destul de mari, se succedau. Dincolo de Perth, peisajul deveni mai muntos și mai aspru; după Dunkeld, unde părăsi șoseaua principală, se simți apăsată de singurătatea landurilor și a pădurii.

După mai mulți kilometri, ajunse într-un sat și decise să se oprească și să se informeze despre drumul pe care trebuia să-l urmeze. Opri mașina în fața unicului magazin.

– Glenroden? repetă femeia în vârstă care stătea în spatele tejghelei.

Suzy simți că roșește sub privirile curioase care se concentrau asupra ei.

– Poate vreți să spuneți John Frazer...

Suzy aprobă, ușor stingherită.

O altă femeie interveni cu vioiciune:

– Domnul Frazer și-a scrântit glezna. Vecina mi-a povestit chiar azi-dimineață. Și-a luxat-o mergând prin pădure.

Deci, cred că-l veți găsi acasă.

Suzy păstră tăcerea, în timp ce cele două femei îi dădeau explicații.

– Mergeți drept trei kilometri, apoi vă întoarceți de două ori la dreapta și de două ori la stânga. Nu vă puteți înșela: sunt două case, una mare și una mai mică. John Frazer locuiește în aceasta din urmă.

Continuând să-i servească pe clienți, comercianta cu fruntea încrețită aruncă o privire asupra lui Suzy.

– Mi se pare că v-am mai văzut undeva, adăugă ea.

– Nu cred, repetă tânăra fată, încercând să surâdă.

Ea le mulțumi celor două femei și se îndreptă nervoasă către ușă.

– Nu am trecut niciodată pe aici, deci este prea puțin probabil.

Salută și ieși, aproape alergând până la mașină. Șocul o bulversase. Venise să-l caute pe acest domn Frazer, sperând, în sinea ei, că n-o să-l găsească. Disperată, rezistă la impulsul de a întoarce și de a pleca acasă; dar nu trebuia să se lase pradă angoaselor sale.

Era stupid să tremure așa, ca o frunză. Era suficient să meargă până la Glenroden, să predea scrisoarea și să se întoarcă. Asta îi va lua probabil mai puțin de o oră și nimic nu justifica acest presentiment sinistru. Cu hotărâre, continuă drumul.

Contrar la ceea ce se aștepta, găsi Glenroden destul de ușor. Singura dificultate era drumul care dădea târcoale, aproape amețind-o. Într-un loc trebui să treacă un vad: râul traversa șoseaua și avu un moment impresia că apa împroșca roțile. În

depărtare apăru un lac, cenușiu sub îngrămădirea de nori. Apoi, brazii îi ascunseră vederea. Țntoarse o ultimă dată la stânga, merse prin mica vale de-a lungul râului și după o jumătate de oră, descoperi cele două case, în inima unei păduri de brazi centenari.

Suzy apăsă brusc piciorul pe frână, deoarece depășise extremitatea drumului. Cu privirea fixată asupra clădirilor ce se întrezăreau printre arbori, schimbă prost viteza și mașina se opri scurt cu o roată în desiș, după o răsucire de volan prea rapidă.

– La naiba! făcu ea, cu voce tare.

Îi trebuiră câteva secunde înainte de a vedea de departe un bărbat, în picioare pe o moviliță stâncoasă. Probabil era înalt, pentru că se detașa pe fondul de brazi. Nu putea să-i distingă trăsăturile, dar simțea cum privirea o măsura din înălțimea colinei sale. El auzise, fără îndoială, despre sosirea sa. Cu atât mai rău... Își întoarse ochii. Redresând mașina își reluă drumul.

În momentul în care se apropie de casă, de cea mai mică dintre ele, Suzy avu presimțirea că viața i se va schimba. Nu putea să-și explice de de, dar avea sentimentul ciudat că s-a întors acasă. Traversă cu emoție peluza prost întreținută care se întindea între drum și pavilion; senzația persista. Cealaltă clădire, situată printre arbori, la o sută de metri, părea impozantă.

Ușa casei era întredeschisă. Bătu. Niciun răspuns. Suzy nu-și putu reține un frison de incertitudine. Încercă din nou, fără rezultat. Atunci, fără să știe prea bine ce face, împinse ușa cu precauție și intră.

Păși într-un vestibul pătrat, nu prea vast, dar lambrisat cu stejar închis la culoare. Cu excepția unui covor persan, nu exista

mobilier; în colțul opus urca o scară îngustă. Ușa din dreapta era închisă, dar cea din stânga, întredeschisă. O examină ezitând și o văzu deschizându-se: apăru un bărbat.

Acesta trebuia să fie John Frazer. Privirea lui Suzy se îndreptă spre piciorul lui. Bărbatul, rezemat într-un baston, șchiopăta. Deodată, ochii tinerei fete se ridicară către fața necunoscutului, atrasă fără voia ei: o convingere intimă îi spunea că ar fi trebuit să știe cine era. Dar nu, nu-și amintea să-l fi văzut vreodată.

Ochii cenușii ai bărbatului o priveau fix. Ea nu avu timp să deschidă gura; o întrebă cu brutalitate:

– Cine ești?

Era voinic; părul încărunțit. Păr blond, ochi cenușii, ca ai ei. Totul, la fel cu ea! Această idee i se învârtea în cap.

– Cine ești? repetă el, cu insistență.

Fără să vrea, vocea lui Suzy se sparse ușor.

– Scuzați-mă... Ar fi trebuit să mă prezint. Mă numesc Granger, Susan Granger. Prietenii îmi spun Suzy.

El păli și corpul său pierdu puțin din rigiditatea puțin militară, dar ochii săi nu o părăseau pe tânăra fată. Un scurt moment, ea crezu că o să cadă și se îndreptă repede spre el pentru a-l susține. Dar el o respinse cu un gest.

– Merge, mormăi el. Mi-am luxat glezna. Dar nu fac o poveste din asta. Intră.

Ea îl urmă în salon. Față de vestibul, încăperea era încărcată, cărți și ziare erau răspândite în toate colțurile, dar Suzy abia le zări, jenată de privirea pătrunzătoare care nu o părăsea.

– Îl caut pe domnul Frazer.

John Frazer, zise ea nervoasă, rupând tăcerea care se prelungea. Am pentru el o scrisoare... de la mama mea... Dumneavoastră sunteți?

El clătină din cap. Pe trăsături i se citea o emoție violentă care se lupta cu neîncrederea.

– Mama ta nu era Helene Granger? întrebă el cu o voce ciudată.

– Ea era, zise Suzy, cu o mică ezitare.

– Era? repetă John Frazer, deodată încordat.

Suzy aprobă printr-un semn. Nu fu surprinsă când el spuse, cu o voce albă:

– Era soția mea.

Sub lovitură, ea încremeni, îl privi fix, ochii ei cenușii erau umbriți de teamă, obrajii palizi. Acest bărbat era tatăl ei? Asemănarea lor putea fi accidentală. Dar cum ar putea să-l întrebe?

Aparent tot atât de bulversat ca și ea, el fu pe punctul de a spune ceva, dar își schimbă părerea. O luă cu gentilețe de braț, o conduse până la șemineu și o făcu să se așeze.

– Trebuie să-mi dai scrisoarea. Dar știu deja, înainte de a o citi, că ești fata mea. Trăsăturile feței tale nu mint.

Distrusă, Suzy se lăsă să cadă într-un fotoliu în fața lui, cu mintea complet paralizată. Abia îndrăznind să-l privească, îi întinse plicul. Deodată, îi veni în minte avertismentul lui Tim. Dar, cum ar fi putut să bănuiască așa ceva? John Frazer, tatăl ei! Ca și el, fără proba scrisă, știa că el era. Ea îi aruncă o privire, pe furiș. Era înalt și subțire, mai degrabă plăpând; părea bun; semăna

exact cu imaginea pe care și-o făcea adesea despre el. De ce, dar de ce, se întreba ea cu disperare, mama nu-i spusese niciodată nimic? I se părea de necrezut că a păstrat pentru sine un astfel de secret!

John Frazer îndoi scrisoarea și i-o întinse.

– Nu știu dacă trebuie să te las s-o citești, Suzy! Dar ai putea să afli unele lucruri pe care trebuie să le cunoști. Mama ta și cu mine n-am fost niciodată niște părinți prea uniți.

Vorbea cu o voce încordată, ca și când scrisoarea l-ar fi emoționat teribil și figura sa își pierduse culoarea. Timp de un moment, Suzy îi evită privirea simțindu-se martorul unei amărăciuni și unui resentiment pe care ea nu putea să-l împărtășească. Încercă să-și stăpânească teama, concentrându-și atenția asupra scrisului fin. Citi:

"De mult timp, John, am un presentiment. Dacă intuiția nu mă înșală, și până acum nu m-a înșelat, Suzy rămâne singură. Așa că ți-o trimit pe fiica ta. Dacă ai vreo îndoială, privește colecția ta de ridicole portrete de familie și vei vedea că ea este. Te-am părăsit pentru că nu te-am iubit niciodată, deși, am încercat. Nu eram făcută pentru a locui la Glenroden, trebuie să admiți. Când am aflat că voi avea un copil, mi-am dat seama că trebuia să plec. Dacă n-aș fi fugit atunci, știind că vei fi tată, m-ai fi reținut. A fost o decizie gravă, dar niciodată nu am regretat-o.

Când vei citi aceste rânduri, John, nu voi mai avea nevoie de pensia de la tine, pentru că nu voi mai fi pe această lume. Dar vei vrea să te ocupi în locul meu de Suzy și, dacă va fi necesar, să-i oferi un acoperiș deasupra capului. Mi-e teamă că nu întotdeauna

i-am dat afecțiunea pe care o merita. Poate vei putea remedia tu și acest lucru..."

Suzy avea mintea prea confuză pentru a vedea clar. Fără putere, mâinile lăsară să-i scape scrisoarea; emoția o copleșea. Să descopere că tatăl ei trăiește era ultimul lucru la care se aștepta, venind aici. Nu avea nici măcar forța să-și imagineze suferința acestui om: această veste venea să-i bulverseze viața. Ca și ea, nici el nu bănuise până acum existența ei. Dar... Suzy își duse la gură o mână tremurătoare pentru a-și înăbuși un râs aproape isteric... Totul părea prea melodramatic pentru a fi adevărat.

Simțind nevoia de a fi sigur, John Frazer luă cuvântul, cu o voce încordată.

– Va fi mai ușor, Suzy să începem cu începutul. Surpriza mea este tot atât de profundă ca și a ta. Dar eu sunt mai în vârstă și suport mai bine șocul. Mărturisesc totuși, că m-a zdruncinat foarte mult.

Suzy îi aruncă o privire disperată.

– Dacă dorești, pot să plec. Cred că nu-ți dorești să te ocupi de fiica ta, după atâta timp. Eu nu sunt sigură că vreau să rămân, adăugă ea, cu o lucire de indignare în ochi.

– Vom vorbi despre asta mai târziu, replică el surâzând ușor.

Dar vocea sa era mai fermă, exprimând o ușoară notă de autoritate paternă.

– Cred că ar fi bine să trecem repede în revistă faptele cele mai importante. Am putea să revenim la asta într-o altă zi.

Suzy se propti în fundul fotoliului și aștepta, supusă.

– Eram în armată când m-am căsătorit cu mama ta.

Eram ofițer de carieră. Ea aprecia această viață; îi plăcea schimbarea. Petreceam cea mai mare parte a permisiilor mele la Londra sau în străinătate. În acea epocă, n-a venit la Glenroden decât o dată; bunica ta trăia încă. Dar ei nu i-a plăcut aici și nu s-a înțeles cu mama mea. Presupun că nu ți-a povestit niciodată nimic despre toate acestea?

Liniștită, Suzy dădu din cap.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar n-am prevăzut că fratele meu va muri înaintea mea. A fost inevitabil, a trebuit să vin să locuiesc la Glenroden, pentru a mă ocupa de domeniu.

– Mama nu te-a însoțit? îndrăzni să intervină Suzy.

– Ba da, dar m-a părăsit puțin după aceea și s-a întors să trăiască la mama sa. La moartea acesteia, a revenit. Ne-am decis să încercăm din nou, dar fără mari rezultate. Și eu am abandonat partida. Am făcut ce era necesar pentru a-i vărsa o pensie lunară, dar ultima dată când am încercat s-o găsesc la vechea adresă, se mutase fără să lase o urmă.

– N-ai încercat să divorțați?

– I-am făcut sugestia, dar ea n-a fost de acord. Poate din cauza ta. Cum menționează în scrisoare, dacă aș fi știut de existența ta, lucrurile ar fi decurs altfel.

– Fără îndoială poate că n-ar trebui s-o spun, murmură Suzy, dar am impresia că mama nu m-a iubit prea mult. După tot ce mi-ai povestit, aceasta mi se pare și mai inexplicabil.

– Mama ta era egocentrică și posesivă. Singura ta greșeală era că prea semănai cu familia mea. Ești replica perfectă a bunicii tale. Nu o putem blama că s-a purtat așa.

Deodată, Suzy întrebă:

– Nu te-ai gândit să vinzi proprietatea?

Era vizibil că întrebarea îl înspăimânta și oboseala îi voala cenușiul profund al ochilor.

– Nu era ușor, Suzy. Mi-au trebuit mulți ani să pun în ordine afacerile fratelui meu și drepturile de succesiune au înghițit o bună parte.

Ea nu dorise să se arate curioasă, dar i se părea dificil să-i spună că nu dorea să vorbească despre mama sa. Mai târziu, poate, când se vor cunoaște mai bine. Se gândea că erau multe puncte de clarificat. Dar nu acum. Era aici, acest om o accepta ca fiica sa, era deja prea mult. Un nou val de emoție o traversă. Era ciudat: se simțea deja la ea acasă, la Glenroden.

Ca și când i-ar fi urmărit gândurile și le-ar fi aprobat, pentru prima oară John Frazer îi surâse călduros.

– De ce încerci să descâlcești totul dintr-o dată, Suzy? Vrem, nu vrem, suntem într-o situație extraordinară și ar fi mai bine să ne cunoaștem. Este mai degrabă minunat că am o fiică. În schimbul unei astfel de bucurii, e mai ușor să iertăm. Sper, doar, scumpa mea că n-ai moștenit disprețul mamei tale pentru landele sălbatice din Scoția, căci doresc foarte mult să fii aici la tine acasă.

Nevrând să-și piardă controlul, Suzy aprobă în tăcere. Ea avu o inspirație și își întoarse ochii de la figura blondă și un pic obosită.

– Poate voi fi capabilă să te ajut în conducerea domeniului, spuse ea.

– Domeniul...

Vocea tatălui său se curmă și tensiunea reveni.

Curios, oboseala făcu loc cinismului.

– Scumpa mea, am un asociat: un om foarte capabil. Nu cred că ar aprecia ajutorul tău. Acum, el se ocupă de tot... îmi scutește timpul și mă ferește de griji. Am toată libertatea pentru a-mi continua cercetările.

– Dar mai rămân, desigur, multe de făcut. Vreau să spun...

Ea căuta cuvântul potrivit.

– ... trebuie să supervizezi totul?

Tatăl său răspunse evaziv:

– În realitate, Suzy, sunt în curs de a scrie o teză despre tactica militară după 1745 și cercetările îmi umplu tot timpul. Firește că fac, din când în când, turul domeniului.

Dar un impuls interior o împingea pe tânăra fată să continue acest subiect.

– Nu -i așa că altădată locuiai în casa pe care am zărit-o printre arbori? A devenit prea mare pentru tine?

– De ce nu-i spui să-și vadă de treburile sale, John în loc de a rămâne aici, dezorientată?

Suzy tresări și privirea i se îngrozi, la sunetul acestei voci; încărcată de amenințări, exprima clar că nou-venitul era dușmanul său.

De cât timp era acolo? Inima i se păru că se oprește, înainte de a-și relua bătăile dezordonate. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a ști că este bărbatul întâlnit la hotel... și cel pe care l-a văzut pe promontoriul stâncos. Méric Findlay!

– Totul este în ordine, Méric, zise John, în momentul în care fata lui se pregătea să facă stânga-mprejur.

Ea avu impresia că a primit o lovitură între ochi: intrusul o măsura cu o privire ironică. Era clar că vedea în ea un dușman și atitudinea sa era mai deconcertantă decât cea din ajun.

John Frazer aruncă o privire vag perplexă către unul și celălalt. Printr-un efort aproape vizibil, Suzy își reveni suficient pentru a spune cu răceală:

– După părerea mea, domnul Findlay se înșeală cu privire la această situație. Aș merge chiar până la a spune că ar putea să-mi ceară scuze. Cel puțin, adăugă ea disprețuitor, dacă nu are o explicație logică.

– O clipă, Suzy, interveni tatăl său, fără să-și ascundă surpriza. Mi se pare că am nevoie de explicații. După cum se vede, vă cunoașteți și, spre marele meu regret, nu păreți să fiți în cei mai buni termeni.

Méric Findlay îi tăie vorba, fără menajamente.

– Am întâlnit-o pe această persoană doar ieri seară, John, dar am știut imediat cine era.

Privirea lui John exprima o uimire crescândă.

– Iată că este fata mea și n-aveai de unde să știi.

Ochii întunecați ai lui Méric Findlay ignorară figura furioasă a lui Suzy.

– Ea nu mi-a spus cine este și nu-i cunosc numele, dar am remarcat la ea aerul de familie. Eram sigur că va veni azi aici și nu m-am înșelat. De fapt, am văzut-o venind. Dacă n-aș fi fost pe promontoriu, aș fi putut să sosesc la timp.

– M-ai auzit, Méric? Este fata mea, insistă Frazer pe un ton în mod curios defensiv.

Suzy simți cum îi fierbe sângele în vine și ochii îi străluceau de o furie neputincioasă. Nimeni nu-i vorbise așa niciodată. Era inadmisibil. Sigur, acest bărbat o considera o intrigantă, dar chiar dacă avea dreptate, nu avea dreptul să se poarte atât de grosolan. El încerca evident să distrugă o legătură, încă fragilă, și mai mult încă, îi făcea plăcere s-o distrugă. Cu o voce ușor tremurătoare, dar privindu-și adversarul direct în ochi, replică violent:

– Pot să vă asigur, domnule Findlay că vizita mea este o pură formalitate. Surpriza mea a fost tot atât de mare ca a dumitale când am aflat că John Frazer este tatăl meu. Și dacă decid să rămân aici, nu este treaba dumitale.

O clipă, domni liniștea. Ochii lui Méric îi căutau pe ai săi și-i ea simțea aproape fizic forța refractară a caracterului. El o măsura cu dispreț din cap până în picioare, ca și cum s-ar pregăti să strivească o muscă.

– Dar v-ați decis să rămâneți, nu-i așa, domnișoară... așa este, Frazer?

– Bineînțeles, Méric, va locui cu noi, lansă energic John Frazer. Dacă ai răbdare un moment, am să-ți explic...

– Bineînțeles, va locui cu noi, repetă Findlay pe un ton sarcastic.

El se întoarse spre John ca și cum Suzy n-ar fi existat.

– Ea va rămâne suficient timp ca să decidă dacă îi place aici. Dacă nu, se va întoarce la Londra!

– Niciodată!

Incapabilă să se stăpânească, sub impulsul indignării, Suzy sări în picioare fără să-l asculte pe tatăl său care o îndemna la rațiune.

Ea putea, cel puțin să facă față propriilor dușmani. Nu avea intenția să se supună voinței lui Méric Findlay.

– Te lași întotdeauna tratat astfel de administratorul tău? îl întrebă ea furioasă, cu o lucire albastră în ochii cenușii.

– Susan!

Urmă un moment de tăceree. Suzy roși, și mânia ei se potoli. Mersese prea departe; trebuia să-și ceară scuze.

Tatăl său, palid la față, reluă:

– Ți-am spus deja, Susan, Méric este asociatul meu.

– Îmi cer iertare pentru impolitețea mea, articulă Suzy. Dar domnul Findlay însuși nu prea a fost amabil.

Remarca își atinse scopul. Findlay replică:

– Poate are dreptate, John. În loc să continuăm să ne certăm, am face mai bine, Susan și cu mine, să încheiem un armistițiu. O să avem tot timpul, mai târziu, să ne explicăm. Știu că ai fost căsătorit, John. Este deci posibil să ai o fiică. Să întrerupem aici discuția și să luăm măsuri pentru această noapte.

– Nu mi-am rezervat o cameră, mărturisi Suzy, cu o voce fără timbru. Dar aș putea să mă cazez în sat. Nu mi-am dat seama că este atât de târziu.

– Nu vei merge în sat, o întrerupse John Frazer, pe un ton brusc. Începând de acum, casa asta va fi și a ta. Abia te-am găsit și nu vreau să te pierd.

Suzy fu invadată de remușcări. Tatăl său părea obosit, fragil. Cu toate că nu o văzuse de mult timp pe soția sa, descoperirea de acum îl bulversa. Ea simți brusc dorința de a rămâne și a avea grijă de el. Desigur că avea nevoie de cineva în singurătatea sa. Dacă

Méric Findlay ar putea să dispară, cel puțin ar înceta să-l mai măsoare cu dispreț.

– Aici nu există o cameră pentru Susan, John, o știi prea bine. Dar este destul loc în casa mare. Dacă plecăm imediat doamna Lennox este încă acolo și ar putea s-o instaleze pe fiica ta.

– Vă rog... zise tânăra fată.

Își ridică spre el ochii cenușii, tulburați. Dar fața frumoasă nu se îmblânzi. Simțea din instinct că el era obișnuit să fie ascultat. Ei bine, va exista o persoană care nu va ceda! Își întoarse privirea. El nu-i făcea frică... Dacă vroia s-o atace, se va apăra; nu va fi atât de docilă ca tatăl său.

– Dacă această căsuță este destul de bună pentru tatăl meu, va fi și pentru mine.

Voi găsi, desigur, aici un loc de dormit, fără să o mai deranjez pe doamna Lennox a dumneavoastră.

– John! strigă cu nerăbdare Méric Findlay. Vrei să-i spui acestei domnișoare că mi-am pierdut destul timp? Camerele de la etaj sunt adevărate debarale și camera ta, de cealaltă parte a vestibulului, nu este nici ea mai bună. Ar trebui o lună pentru a o goli și n-am timp să stau la discuții.

Pe Susan o irită faptul că tatăl său era atât de supus.

– Da, va fi mai bine, draga mea. Aici, nu este posibil. Vezi tu, eu folosesc această căsuță ca un refugiu, pentru a scrie. De la plecarea bătrânei mele menajere, nu m-am ocupat practic de nimic. Am încredințat totul lui Méric.

Era evident! În sinea ei, Suzy explodă. El era proprietarul domeniului; el trebuia să dea ordine! Poate, își spunea, era de

datoria ei să rămână, să-l ajute să-și exercite autoritatea în fața dictatorului.

Ea aruncă o privire rapidă către Findlay. Vocea sa se îndulci, dar obrajii i se împurpurară.

– Dacă pentru tatăl meu contează, voi urma dorința sa. Dar cu condiția că voi putea reveni să locuiesc aici. N-aș vrea să vă rămân obligată, domnule Findlay.

Capitolul 3

A doua zi de dimineață, Suzy se trezi în enormul său pat cu baldachin și rămase puțin întinsă, ca să reflecteze. Oboseala din ajun se risipise și cercetă, cu ochi mari, tot ce o înconjura. Camera era vastă și avea o atmosferă aproape medievală. Mobila nu fusese schimbată probabil de un secol bun! Imense dulapuri întunecate, o toaletă cu mânere de aramă, un spălător cu lavoar și cu cană de porțelan. Niciodată tânăra fată nu-și imaginase că ar putea să petreacă o noapte într-un astfel de decor.

Se întreba dacă și restul casei semăna cu această cameră. În ajun, nu văzuse decât bucătăria. Înainte de a părăsi căsuța, Méric Findlay telefonase și, la sosirea lor, îi aștepta un supeu. Doamna Lennox, după ce îi primise, plecase să aranjeze camera lui Suzy. Pretextând glezna dureroasă, John Frazer mersese să se culce și Susan mâncase singură. După masă, toropită de oboseală, ezitase pe pragul bucătăriei, neștiind unde să-și îndrepte pașii. Méric

Findlay apăruse alături de ea, fără să fi simțit că se apropie. El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Camera lui John dă spre vestibul, declară el. Este a treia ușă pe dreapta. Vrei să-i spui noapte bună înainte de a te culca?

– Bineînțeles, bâigui ea, scoasă din sărite de privirea lui dură și incapabilă s-o susțină. Orice s-ar întâmpla, rămânea o străină. Își regăsise tatăl dar, pentru moment, nu simțea nicio afecțiune pentru el și ideea de a se duce să-i ureze noapte bună cu Méric Findlay, o înspăimânta.

– Nu este așa de ușor, nu-i așa, domnișoară Susan? Privirea sa insistentă era tot atât de deconcertantă ca și cuvintele sale, pronunțate fără menajamente și fără gentilețe.

– Cum ar putea fi? răspunse ea, cu dezgust și indignare. Dacă ați cunoaște faptele, ați putea înțelege.

– John mi-a destăinuit multe, o asigură el ironic. Și asta nu depășește capacitatea mea de înțelegere. Ai început să descoperi că faptele și sentimentele sunt două lucruri diferite?

– Fără îndoială, ai văzut just, murmură ea.

– În locul dumitale, sugeră el, aș proceda ca un copil care își întâlnește pentru prima oară jtatăl vitreg. Te-ai simți mai puțin tulburată.

– Dar, cu rudele vitrege nu ai legături directe... de sânge.

– Acestea sunt câteodată mai puțin importante decât credem. Legăturile afective sunt, adesea, mai profunde. Pe care nu le ai încă și poate nu le vei avea niciodată, cu tatăl. Ea se îndepărtă de el cu un pas șovăitor, fără să-i răspundă, detestându-l pentru aceste cuvinte crude, dar incapabilă să nu-i aprecieze sinceritatea.

– Spune-i noapte bună din partea mea, te rog, a murmurat înainte de a urca scara.

Abia își amintea momentul când s-a culcat. Doamna Lennox o ajutase să se dezbrace și într-un minut s-a și găsit în pat.

– Te vei simți mai bine mâine, îi spusese menajera surâzând. Domnul Frazer mi-a comunicat vestea și sunt încântată. Sunt bucuroasă că ești atât de frumoasă. Adesea m-am întrebat cum arăți.

Cuvinte ciudate, absolut inexplicabile. Suzy își încruntase sprâncenele și ridicase din umeri, cu nerăbdare. Probabil că doamna Lennox, foarte grăbită, se exprimase greșit. De altfel, putea s-o întrebe mai târziu.

Acum, dorea o ceașcă de ceai. Era trecut de ora șapte; trebuia să se scoale și să se ducă să vadă ce face John Frazer.

Înainte de a se mișca, auzi o bătaie în ușă. Nu avu timp să răspundă că aceasta se deschise și apăru Méric Findlay.

Luată pe nepregătite, Suzy abia avu timp să tragă cearșaful până la bărbie. El o măsură din înălțimea sa și puse pe noptieră o ceașcă de ceai.

Profund tulburată, se auzi mulțumindu-i. O domina cu privirea și ea se simțea țintuită în pat ca un fluture prins în ac.

– Ai face bine să-l bei imediat, o sfătui pe un ton hotărât. Doamna Lennox lipsește și tatăl tău nu se simte bine. Și cum, în parte, este din cauza ta, trebuie să mă ajuți să-l îngrijesc.

La aceste cuvinte, Suzy se ridică și, fără să vrea lăsă cearșaful să-i alunece, dezvăluind astfel, sub mătasea fină a cămășii de noapte, silueta sa tânără și zveltă.

– Nu se simte bine? repetă Suzy, consternată.

Méric Findlay îi întinse ceașca de ceai.

– Înghite asta, spuse el sec. Pari că ești încă la capătul forțelor. Nu vreau să îngrijesc doi bolnavi.

Ea îl ascultă, aproape sufocându-se. Dacă se supunea, probabil îi va da o explicație și apoi va pleca. Privirea lui iscoditoare o afecta în mod ciudat. Ea își ascunse teama sub asprimea răspunsului său.

– Sunt dezolată că trebuie să-ți pierzi timpul dar ce ai să-mi reproșezi? Și-a scrântit glezna înainte de sosirea mea aici.

– Nu este vorba de asta, ci de inima sa. Doctorul a venit aseară; erai deja culcată.

– Trebuia să mă previi!

– La ce bun? Ce ai fi făcut? Eu sunt obișnuit cu crizele lui John și, apoi, erai complet epuizată!

Deci, remarcase? Asta îi încălzea puțin inima. Îi aruncă o privire interogatoare.

– Ar putea să moară?

– Asta se va întâmpla, probabil, într-una din aceste zile.

Refuza s-o liniștească așa cum și-ar fi dorit ea, în mod inconștient.

– După cum explică doctorul MacRobert, anumite lucruri scapă puterii omenești. Și dacă vrei unele clarificări, te-ar interesa poate să știi că doctorul știa de existența ta, încă de la naștere.

– De la naștere?

– Evident, mama ta l-a consultat pe MacRobert înainte de a părăsi definitiv Glenroden.

Mi-e teamă că John nu apreciază deloc discreția lui MacRobert, legat de secretul profesional.

– Doamna Lennox mi-a spus...

Foarte tulburată, Suzy se opri la mijlocul frazei.

– Ei bine, ce ți-a spus?

Suzy îl privi cu un aer rătăcit. Ea închise ochii pe jumătate, nemaivăzându-i fața dură și frumoasă.

– Se întreba cum arăt. Dar de unde putea să știe? Am crezut că am auzit greșit.

– Prin forța împrejurărilor. Doamna Lennox era, odinioară, secretara și infirmiera doctorului. Informația trebuia să figureze în dosare. Acum, nu mai lucrează la el; este văduvă și nici nu mai este atât de tânără. Vine să ajute aici. Experiența sa de infirmieră este utilă când John este bolnav.

Se instaură o tăcere scurtă și tensionată. Nimic nu era clar, dar reieșea un fapt.

– Atunci, eu sunt, fără îndoială, Suzy Granger-Frazer?

– Absolut. Aș lăsa "Granger", dacă aș fi în locul tău. Acum, nu mai este necesar.

– Încă nu sunt sigură ce voi face, continuă Suzy. La hotel, știai cine sunt?

Méric rămase în defensivă.

– Ești o Frazer și am intuit acest lucru; și, știind cum stă cu inima, mi-am făcut griji pentru John. Pentru moment, să lăsăm acest subiect, domnișoară Susan, acum îți sugerez să te scoli.

– Voi asculta cu plăcere sugestia când vei ieși din încăpere, spuse ea încetișor..

Își făcu toaleta și se îmbrăcă repede; gândurile sale mergeau de la tatăl său la Méric Findlay. Ar face mai bine să nu aibă încredere într-un astfel de om, decise ea; și, în interesul tatălui său, ar fi mai bine să-l supravegheze. De când i-a slăbit sănătatea, tatăl său îi încredințase probabil totul. Ei bine, acum exista cineva din familie care să-l ajute. Domnul Findlay putea să fie asociatul său, dar trebuia să fie atent dacă acesta mergea prea departe! Ea nu-și iubea încă tatăl, dar avea alte mijloace prin care să-și demonstreze devotamentul.

Îmbrăcă o rochie de bumbac, își dădu la întâmplare cu peria prin păr și coborî în fugă.

Nu era nimeni și era mulțumită că știe unde este bucătăria. Cu mâna pe clanță ezită, privind pendula enormă din vestibul; era trecut de ora opt. Poate trebuia să afle vești despre tatăl său... să vadă dacă nu are nevoie de ceva?

Simțindu-se stingheră, se întoarse, numără două uși și bătu încet la cea de-a treia. Nu răspunse nimeni. Apăsă, prudent, pe clanță. Fu aproape rușinată de a se simți ușurată văzându-l pe tatăl său dormind. Încăperea fusese transformată în cameră de culcare; era confortabilă și încălzită de un mic foc din cămin. Tatăl său părea epuizat; petrecuse o noapte proastă. Inima ei se umplu de milă și-și promise din nou să-l ajute din toate puterile.

Pe măsuța de lângă pat se găsea un platou cu resturile unui dejun frugal. Suzy se întoarse și închise încet ușa, înainte de a se duce la bucătărie. Spre marea sa spaimă o zări pe Carole Craig la fereastră, instalată ca la ea acasă, bând cafea. Suzy nu se aștepta s-o vadă atât de repede și de surpriză rămase mută.

Carole o examină cu răceală, din cap până în picioare.

– Intră și închide ușa. Ești capabilă să pătrunzi peste tot.

Tonul era insolent, ochii tot atât de ostili ca la Edinburgh și tonul cuvintelor reflecta clar starea sa de spirit. Lui Suzy îi era foame dar curiozitatea o împiedică să răspundă tot fără menajamente. Ce știa Carole? De ce a venit? Desigur, locuia în împrejurimi dacă era aici la primele ore. Ca și la întâlnirea precedentă, Carole îi era ostilă. Dar de ce? Era deja logodită cu Méric Findlay și o considera pe Suzy o rivală?

Încet, tânăra fată puse platoul pe masă.

– Îl cauți pe domnul Findlay sau vrei să-l vezi pe tatăl meu? o întrebă ea, nerăbdătoare de a afla poziția lui Carole.

Înțelegându-i subterfugiul, aceasta schiță un surâs disprețuitor.

– L-am întâlnit pe Méric pe drum. Mi-a spus că pretinzi a fi fiica lui John și n-am rezistat tentației de a veni. În trecere fie zis, sunt verișoara lui John. Și pretențiile mele sunt poate mai autentice ca ale tale.

În fața animozității acesteia, Suzy murmură:

– Ce vrei să spui?

– Asta înseamnă, zise Carole ridicându-se, că în ciuda declarațiilor lui John și ale lui Mac Robert, am intenția să demasc impostura ta, chiar dacă mi-ar lua luni de zile!

Fără să se întoarcă, trânti ușa și Suzy, simțind că o lasă picioarele, se așeză imediat. Era tentată să ia același drum ca și Carole, să-și facă bagajele și să nu se mai întoarcă niciodată. Dar, după o secundă, regretă aceste gânduri.

Cu pași șovăitori merse până la fereastră și-și lipi fruntea înfierbântată de geamul rece.

Apoi, ridică încet capul și contemplă valea. Aceasta se întindea sub ochii săi până la orizontul albăstrui; era abia atinsă de toamnă, dar promitea o abundență de culori strălucitoare. Arbuștii, deja violeți, se ondulau ca o lână pe munții dezgoliți. Noaptea precedentă căzuse bruma pe vârfuri, dar în acea dimineață contururile li se detașau clar pe cer.

O regiune sublimă. O clipă, Suzy simți că i se taie răsuflarea și uită de amenințarea Carolei. Cu un suspin, se depărtă de fereastră. Privirea îi căzu pe o foaie de hârtie înghesuită între ceainic și cana cu lapte. Biletul, cu un scris masculin, era adresat simplu "Susan". Tânăra fată bănui că era de la Méric Findlay și-l deschise. El scrisese: "Te sfătuiesc să nu-l deranjezi pe John. Va dormi probabil până la întoarcerea doamnei Lennox. Verifică doar din timp în timp că este bine. Nu voi fi aici pentru dejun, deci nu pregăti nimic pentru mine" și semnase scurt "Findlay".

Nu-și putu reține un suspin de ușurare la ideea că nu-l va vedea câteva ore.

Găsi în sfârșit ce să mănânce, dar comportamentul ciudat al Carolei continua s-o necăjească și, deodată, îi dispăru pofta de mâncare. Dacă aceasta era cu adevărat verișoara lui John și avea intenția să se mărite cu Méric Findlay, fără îndoială că spera să moștenească în totalitate Glenroden. Probabil că o considera pe Suzy o amenințare pentru proiectele sale.

Suzy suspină neliniștită, se ridică și începu să aranjeze prin bucătărie. Era mai bine decât să se frământe cu privire la

evenimentele la care nu fusese martoră. Puțin înainte de amiază, o zări venind pe doamna Lennox.

– Am reușit să amân o a doua întâlnire, zise ea surâzând. Totul aici ți se va părea nou și domnul Findlay nu are timp să-ți arate.

Suzy îi adresă un surâs recunoscător. John nu se trezise, dar părea agitat și tânăra fată se neliniștise.

Ea o ajută pe doamna Lennox să pregătească un prânz ușor, înainte de a o întovărăși în vizita prin casă.

– Nu știu dacă este rolul meu, mărturisi ea. Și nu știu niciodată unde locuiește comandantul, aici sau în căsuță.

– Comandantul? întrebă Suzy, mirată.

– Tatăl tău, bineînțeles. A fost în armată, nu știai?

– Ba da, dar nu-i cunoșteam gradul.

Doamna Lennox schimbă brusc subiectul.

– Cum ți se pare casa?

– Foarte frumoasă.

Apoi, exprimarea părându-i-se prea fadă, surâse călduros, lăsând să i se vadă albeața strălucitoare a unor dinți mici și regulați.

– Este exact genul de locuință la care am visat întotdeauna. Mare, dar nu prea. Confortabilă, fără a fi tristă. Plină de vechi obiecte splendide. Atmosfera generală este plăcută.

Doamna Lennox o aprobă.

– Și eu gândesc astfel, și domnul Findlay, de asemenea. Este o casă agreabilă. El a cumpărat cele mai frumoase antichități în ultimii ani. Poate ți le va arăta într-o zi, când nu va fi prea ocupat.

– Mi se pare foarte prins.

Suzy își dădu seama de asprimea vocii sale. Ea evită privirea interogatoare a doamnei Lennox.

– Presupun că domnul Findlay trebuie să facă totul el însuși când tatăl meu este bolnav, continuă ea.

Nu era exact ceea ce ar fi vrut să spună și știa că doamna Lennox era conștientă de acest lucru.

Criza lui John Frazer se confirmă a fi gravă și trebui să aștepte mai multe zile înainte de a putea să-i vorbească.

Carole venea frecvent și se agita mult în jurul vărului său John. După părerea lui Suzy, Méric nu se arăta prea curtenitor față de vizitatoare. După cum părea, nu era prea expansiv. Ei i se părea că, sub aparența sa enigmatică, nu avea nimic dintr-un pustnic. O anumită expresie a gurii sale o făcea să creadă că nu disprețuia sexul opus, cu toate că ea nu-i trezea niciun interes. Și nici ea nu dorea acest lucru. El părea că ignoră existența sa în timp ce ea nu putea să nege, simțea profund prezența sa masculină. În timpul zilei, el rămânea foarte rar la masă și seara cina adesea afară. Dar, la fiecare întâlnire, ceva trezea în ea o anumită atracție, pe care o simțise intens și la Edinburgh. Se gândea că aceasta se datora kiltului său ridicol. Astfel îmbrăcat, părea un muntean sălbatic, cum văzuse în cărțile tatălui său. Gândul era suficient pentru a face să bată inima unei tinere fete, dar nu pentru a o face să creadă într-o dragoste irezistibilă. Dar, într-o seară, Méric se întoarse devreme și Suzy fu din nou surprinsă de sensibilitatea lui. Casa era liniștită și ea stătea de o oră alături de tatăl său; apoi îl părăsise, cufundată într-un enorm tratat asupra armatei, adus de Carole. Suzy se gândea, câteodată, că o judecase greșit pe Carole,

dacă n-ar fi remarcat anumite priviri ale acesteia. În sinea sa, o bănuia că vine atât de des, mai degrabă pentru Méric Findlay decât pentru tatăl său.

În acea seară, o agitație bizară o împiedică pe Suzy să stea locului mult timp.

Se asigură că soneria tatălui său funcționa, deschise încetișor ușa și intră în salon. Era înăuntru, cercetând portretul bunicii sale, când intră Méric Findlay.

Îl auzise în vestibul, deci nu fu surprinsă. Totuși, regretă că o găsise în fața unui portret de familie.

– Te-ai întors devreme?

Rostise primele cuvinte care îi veniseră în minte, cu buzele parcă uscate de un sentiment de jenă. Le umezi cu vârful limbii fără să vrea, sub privirea sumbră către gura ei. În fața tăcerii lui, ea întrebă repede:

– Ai mâncat?

– Da, mulțumesc.

Figura lui reflecta o duritate de nepătruns. Totuși, cuvintele naive păreau că-l amuză.... sau asta era fizionomia sa? O examina încet, indiferent la faptul că insistența sa părea s-o stânjenească.

Tăcerea părea că nu-l deranjează. Era atent la orice detaliu: profilul delicat, părul fin ca de copil, dar des și căzându-i în bucle pe umeri; frumoșii ochi gri neliniștiți contrastând cu rozul pal al pielii.

Deodată, privirea lui o părăsi pentru a întâlni la tabloul agățat de perete. Ea înțelese atunci, de ce o privise astfel.

– Nimeni n-ar putea nega că ești o Frazer, zise el încet.

Dar mă întreb dacă această asemănare fizică nu maschează o alta, mai profundă, cu mama ta.

Ochii îi deveniră din nou duri, vocea aspră, cu o notă critică.

De ce o dezaproba astfel pe mama ei? El nu o cunoscuse.

– Fără îndoială n-ai intenția să mă insulți? replică ea, cu răsuflarea tăiată de mânie.

– Din contră, văzând circumstanțele, răspunse el, cu o dezinvoltură pe care i-o invidia. Când o femeie îi ia soțului propriul copil, nu trebuie să ne așteptăm să fie judecată cu indulgență.

– Dar poate tata ar fi vrut cu orice preț să păstreze legătura...

Vocea i se frânse. Îndoielile și temerile sale i se citeau pe figura de o sensibilitate extremă.

Impenetrabil, el aruncă brutal:

– Asta nu m-ar împiedica să dorm, dacă aș fi în locul tău. Ești prea tânără pentru a nu ști nimic despre această afacere, care este poate o consolare.

Severitatea vocii lui o răni profund. Apatia acestor săptămâni o adormise momentan. Dar brusc, sensibilitatea sa se trezise, întovărășită de o curioasă senzație de gol ca și de o inconștientă dorință de ceva inaccesibil.

Îl privi pe Méric Findlay cu o teamă disperată, fără să aibă certitudinea că ar putea diminua violența reacțiilor sale.

Ignorând cu îndrăzneală strălucirea amenințătoare a ochilor acestuia, replică:

– Vorbești ca și când în zilele noastre divorțul sau separarea n-ar exista. Ce ai fi făcut dacă soția ta te-ar fi părăsit astfel?

În fața acestei atitudini provocatoare, ochii lui Méric Findlay scăpărau scântei.

– Dacă aș avea o soție, aș face în așa fel încât să nu dorească să plece... dar nu discutăm despre cazul meu. Aș vrea doar să te sfătuiesc să nu părăsești Glenroden, dacă asta ai în cap. Bănuiesc că ai fi capabilă, la fel ca și mama ta, să dispari într-un moment nepotrivit. Și asta, n-aș accepta niciodată.

Voia s-o amenințe?

– Vrei să spui, din cauza tatălui meu?

– Un al doilea șoc nu i-ar face deloc bine.

– Ca.... cel de la întoarcerea mea?

În acest moment, se îndepărtă de el, îngrozită de cruzimea lui, așteptând s-o calmeze.

Nu o făcu. Dar înaintă în spatele ei și își puse mâinile pe brațele goale: degetele sale de oțel îi făcură rău. Totuși, o ținea cu răceală, ca pe un copil încăpățânat. Vocea îi era aspră.

– Asta este. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai tortura atât. Nu este momentul pentru cuvinte tandre, dacă asta vrei. O clipă ea deschise gura, fără să scoată un cuvânt; corpul și mintea ei luptară, dar se simți atrasă de el. Apoi, cu un efort aproape frenetic o eliberă și se întoarse către el. Degetele lui Méric lăsară pete roșii pe brațele sale goale.

– Nu aștept nimic plăcut, domnule Findlay. Cum aș putea s-o fac? Ești administratorul tatălui meu, dar nu și al meu! Dacă rămân sau nu, nu te privește! Te rog să nu uiți asta!

Suzy ascultă furioasă cuvintele sale bolborosite și întrerupte de emoții. Ieși din încăpere aproape alergând. Cu un pic mai

multă demnitate i s-ar fi părut că a avut ultimul cuvânt dar, acum, nu.

Zilele următoare fu atât de agitată, încât doamna Lennox remarcă acest lucru și o sfătui să se plimbe puțin pentru a-și limpezi ideile.

– Am să-ți împachetez câteva sandvișuri, draga mea copilă. Ia mașina și vizitează regiunea. Asta îți va face bine și te vei mai calma puțin. Poți să mergi până la Loch.

Doamna Lennox îi promise că va avea grijă de John, dar Suzy plecă împotriva voinței sale. Odată pe drum, se simți mai bine și fu mulțumită că a urmat sfatul infirmierei. O liniște de toamnă se așternuse peste landă, întreruptă câteodată de împușcături. John îi spusese în aceeași dimineață că Méric vâna de două sau de trei ori pe săptămână.

– Eu însumi am încercat acum câțiva ani, dar ne-am înțeles cu hotelul din sat: noi să furnizăm vânatul și ei, vânătorii. Aceasta ne dă mai puțin de lucru, căci nu știu cât timp va mai rezista Méric. Dar aportul financiar este binevenit.

– De când lucrează cu dumneata?

Nu intenționase să întrebe dar, de la acea seară în salon, Méric Findlay era mereu în gândurile sale... bineînțeles din cauza îndoielilor care planau asupra activităților sale, își închipuia ea.

John îi aruncase o privire rapidă, ca și când întrebarea ar fi fost bizară, și răspunse:

– În jur de doi ani. Avea aproape douăzeci și cinci de ani la sosirea aici și a trebuit să învețe mult. Într-un fel, ne-am sprijinit reciproc, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Tatăl său murise în Africa de Sud și el era singur.

Suzy n-a înțeles prea bine aluziile sale. Dar știa că, atunci când cerea lămuriri, el se retrăgea în cochilia sa și nu putea să obțină nicio explicație. Atunci, se gândi din nou la cuvintele sale despre Africa de Sud și simți cum i se trezea curiozitatea. Dar în acel moment intră doamna Lennox și ea părăsi subiectul. O să discute din nou în altă zi.

Capitolul 4

Hotărâtă să nu se mai gândească la problemele sale, Suzy plecă să caute Loch. Găsi drumul fără dificultate, traversă râul prin vad, o luă apoi la dreapta, căci drumul din stânga ducea în sat. Era timp frumos și câmpia era plină de strălucire. Oile cu ochi negri se dădeau la o parte din calea mașinii. Ici și colo, se ridicau blocuri mari de piatră, acoperite de ierburi sălbatice și de arbuști.

Suzy nu fu surprinsă întâlnind câteva vehicule: era sezonul turistic. Își aminti cum în ziua sosirii sale, magazinul era plin de lume. Și, totuși, drumurile erau pustii în comparație cu cele din sud. Sudul... Se întreba dacă se va mai întoarce vreodată. Dorea acest lucru cu adevărat? Nu va fi ușor să rămână aici. Trebuia să-și facă noi amiciții, eventual să caute de lucru.... Nu putea să trăiască la Glenroden fără să facă ceva. Ea își simțea inima grea: dacă Méric o cerea în căsătorie pe Carole Craig, nu mai putea să rămână acolo.

Apoi luă un viraj și se găsi deodată în fața unui teren de camping. Era protejat și aproape ascuns de un boschet de mesteacăn și conifere. Terenul era măreț, dar ceva o deranja: simțea ca o intruziune în liniștea de aici. Totul în jur, munții și landa sălbatică erau admirabile, încălzite de soarele toamnei și deodată își dădu seama de ce vroia să fugă.

Își trase la o parte mașina și urmă drumul lung mărginit de rulote ale turiștilor. Zări un panou care anunța: "Teren de camping din Glenroden. Complet". Nu-i dădu imediat atenție, dar o încercară bănuieli văzând-o pe Carole ieșind după o rulotă.

Tot atât de surprinsă ca și Suzy, Carole rămase nemișcată.

– Ce faci aici? întrebă ea cu un aer circumspect.

– Mă plimb, răspunse Suzy, nu mai puțin brusc.

Nu avea intenția să se poarte brutal dacă cealaltă nu i-ar fi pus o întrebare atât de stupidă. Era sigură că nu locuia aici. De fapt, unde locuia? Suzy nu știa; își dădu seama abia acum.

– Dacă vrei, pot să te ajut să vizitezi.

– Să vizitez? repetă Suzy, încercând astfel să afle mai mult.

Dar Carole nu se lăsă păcălită.

– Vrei să știi dacă locuiesc aici și dacă sunt proprietara acestui loc? Răspunsul este nu. Acest teren face parte din Glenroden.

– Din domeniu? se miră Suzy roșind.

De ce nimeni nu-i vorbise de acest lucru?

Carole clătină din capul său brun și o privi cu un aer superior.

– Mi se pare că sunt multe lucruri pe care nu le știi. Și mă întreb de ce.

Cuvintele păreau nevinovate, dar tonul era ironic.

– Responsabila cu primirea lipsește câteva zile și Méric m-a rugat s-o înlocuiesc.

Lui Suzy îi îngheță inima. Méric și Carole acționau în deplin acord. De ce era nevoie de un teren de camping la Glenroden?

– Tatăl meu n-a făcut nicio mențiune despre acesta, răspunse ea cu răceală. Dar el este bolnav iar pe domnul Findlay nu-l prea văd.

Suzy regretă imediat ultimele sale cuvinte. Carole schiță un surâs superior.

– Méric nu vrea să discute cu tine despre afacerile sale. În primul rând, pentru că ești o străină. El nu crede că vei rămâne mult timp aici, după ce John se va restabili. Și atunci, ar fi o pierdere de timp.

Suzy abia își reținu o replică tăioasă. Carole spunea poate adevărul... dar, de fapt, o provoca. Ea surâse:

– Acum, că sunt aici, mi-ar plăcea să fac un tur al terenului.

Când sfârșiră vizitarea acestuia, Carole, destul de cordială, o invită pe Suzy în birou să bea o cafea. Aceasta acceptă și-i mulțumi, gândindu-se că ar fi grosolan să refuze. Îmbrăcată într-un elegant costum-pantalon, Carole se instală cu dezinvoltură într-un fotoliu confortabil și-i indică lui Suzy un scaun în fața ei.

– Cineva va veni să mă înlocuiască, într-o oră sau două. Dimineața și după-amiaza este mult de lucru, când sosesc noii clienți. Méric nu-mi cere să mă ocup și de aceasta.

Aceasta putea să însemne multe lucruri, se gândi Suzy cu o grimasă cinică, plecând ceva mai târziu. Sau Carole nu era atât de competentă cum vroia să pară, sau Méric Findlay era plin de

solicitudine față de iubita sa. Ea își reluă drumul și se opri, la începutul după-amiezii, pentru dejun. Dar, fără o cauză anume, nu avu inima să meargă mai departe.

– Am petrecut o zi foarte agreabilă, o asigură ea pe doamna Lennox care o privea cu mirare, stupefiată de o întoarcere atât de rapidă. Dacă vrei, îți pot servi ceaiul și poți apoi să pleci mai departe.

Ea luă platoul deja pregătit și se îndreptă spre camera tatălui său. Când deschise ușa, avu surpriza să-l găsească pe Méric cu bolnavul. El se ridică, luă platoul și-l puse încet pe măsuța din fața șemineului. Apoi privi obrajii îmbujorați ai lui Suzy.

– Cred că ai ieșit?

El vroia să știe unde a fost.... tonul vocii sale o spunea clar. Ei bine, curiozitatea îi va rămâne nesatisfăcută câteva minute în plus. Schiță un surâs către tatăl său înainte de a răspunde la întrebarea lui Méric printr-o altă întrebare.

– Te-ai întors repede. Unde este partida de vânătoare?

– În mâinile secundului meu. Cel puțin, așa sper.

– După cum se vede, domnule Findlay, poți lăsa altcuiva treburile dumitale.

Incapabilă să-și stăpânească agresivitatea, ea îi întoarse privirea. Ochii li se înfruntară: ai lui Méric amenințători, ai ei scânteietori și reci.

– Nu știu unde ai fost, zise el, în cele din urmă, cu o duritate deliberată, dar mi se pare că aerul liber ți-a priit.

Tatăl tău sunt sigur că va aprecia mai mult ceaiul său decât buna ta dispoziție.

Umilită, Suzy își strânse pumnii; aruncă o privire către pat și se simți ușurată văzând că John era atent la radio. Trebuia ceva ca acest bărbat să fie pus la locul lui. Aparent, tatăl său nu se arăta neliniștit. Ea se apropie de șemineu și continuă să servească ceaiul.

Un timp Méric nu spuse nimic, dar tăcerea sa era mai amenințătoare decât cuvintele. Astăzi, ca de obicei, purta kiltul și vesta de tweed, pe o cămașă bej și o cravată uni; de mijlocul său atârna o pungă de piele cafenie, agățată de un lanț. Ea servea drept buzunar, pentru că un kilt nu are așa ceva. Ciorapii erau de asemenea bej și în picioare avea o încălțăminte ușoară. De-a lungul coapsei drepte, un toc conținea un cuțit cu prăsele de corn. Genunchii erau descoperiți. Părea frumos, dur și încăpățânat.

– Plimbându-mă, lansă Suzy cu o voce tăioasă, am descoperit din întâmplare un teren de camping. Carole m-a ajutat să-l vizitez.

Iată! O spusese. Fără să vrea, tonul său era plin de reproș. Numele Carolei trezind în ea o înțepătură de gelozie. Imediat își dădu seama că Méric îi aruncă o privire, iar tatăl ei păru jenat. Puțin agitat, acesta din urmă luă cuvântul:

– Eu am fost bolnav, Susan, și aceste lucruri mi-au scăpat.

Profund iritat, Méric adăugă:

– De ce să tragi concluzii, Suzy? În afară de boala sa, tatăl tău nu se preocupă de turiști. În plus, este ideea mea, el a uitat să-ți spună, este destul de normal.

– Mai sunt și alți oameni în casă, în afară de tatăl meu.

Suzy își dădu seama prea târziu de agresivitatea vocii sale.

Méric o privi posomorât, perfect obiectiv și nu mai puțin provocator.

– Dar alții sunt ocupați, draga mea.

Suzy roși.

– Și eu, altfel spus, nu exist?

El se întunecă și Suzy crezu o clipă că va traversa încăperea și o va pălmui.

– Din contră, zise el cu răceală. Doar că ocupațiile noastre diferă.

Cu o logică foarte feminină, ea ignoră remarca lui.

– Nu lucrezi în toate serile. Ai putea să-mi consacri și mie puțin timp.

Ea își mușcă ușor buza și el își fixă privirea asupra ei.

– Dacă aș fi fost sigur că îmi apreciezi prezența, mi-ar face plăcere, domnișoară Frazer.

Suzy replică, fără să se gândească.

– N-ar trebui să presupun că domnișoara Craig îți monopolizează tot timpul liber!

La aceste cuvinte, ochii îi scânteiară și el începu să râdă cu sinceritate.

– Ai putea să-i explici fiicei tale, John, că cea mai mare parte a serilor mi-o petrec la dineurile de afaceri de la hotel.

John se mulțumi să mormăie ceva.

Fierbând în sinea ei, Suzy își mușcă buzele: parcă devenea un obicei. Tatăl său și Méric erau ca de piatră. Erau uniți ca un bloc și niciodată nu va putea să-i separe.

Privirea lui Méric ezita între furie și amuzament.

El puse ceașca pe platou și se ridică. Forța lui o izbi pe Suzy ca un bici. Timp de câteva secunde, îi susținu privirea pătrunzătoare și regretă cuvintele pripite. Când vorbi, tonul vocii lui o înșelă pentru un moment. El spuse încet:

– Nu am obiceiul să dau socoteală de acțiunile mele, domnișoară Suzy și n-am s-o fac acum. Dacă te gândești să faci o anchetă, ar fi bine s-o faci mai întâi asupra ta însăți.

– Eu nu.... sughiță Suzy.

– Nu calomniezi pe nimeni? Cu adevărat?

Vocea lui o învălui angelic. Suzy roși. O sută de ani n-ar fi suficienți pentru a cunoaște un astfel de caracter. Tonul său, mai mult decât cuvintele, era cinic și mușcător; nu-i plăcea felul său persiflant.

– Trebuie să admiți că am dreptul să fiu mai bine informată. Tatăl meu este bolnav și nu pot să-i reproșez nimic.

Îl privi pe tatăl său cu o privire rugătoare. El își băuse ceaiul și își pregătea o țigară. Fu surprinsă să-l audă spunând:

– Méric s-a întors astăzi mai devreme, ca să te ducă să faci un tur. Ești aici de ceva timp și se gândea că ți-ar plăcea să vezi împrejurimile.

– Nu asta voiam să spun. Nu sunt o simplă turistă și nu trebuie să mă trateze astfel.

Descoperirea unor lucruri din întâmplare m-ar pune într-o situație neplăcută: în fața Carolei, de exemplu, cu privire la terenul de camping. Nu cunoșteam existența acestuia și mă simțeam umilită să recunosc.

Din înălțimea sa, Méric o măsură ironic.

– O vale în Scoția și mai ales în Perthshire este o minune... pădurile sale, colinele, landele, râurile sale și toată fauna. Și tu remarci doar un teren de camping.

Ea ripostă, sec:

– Eram mânată de o intuiție de citadină, ești convins?

– Sau de o curiozitate inerentă caracterului tău, glumi el. În ceea ce o privește pe Carole, ea poate să mă ajute, dacă o rog. Ea cunoaște tot ce are nevoie un turist și are și meritul de a fi fermecătoare.

O găsea pe Carole fermecătoare! Remarca o lovi dureros și avu o inspirație profundă.

– Dacă rămân, aș putea și eu să fiu utilă.

O trecu un fior când privirea i se opri pe goliciunea genunchilor care apăreau între ciorapi și kilt: pielea era aspră, ca și întreaga sa persoană; tăbăcită de vânt. Simți brusc dorința de a o atinge; inima îi palpita și întoarse ochii.

Zgomotul unei bucăți de jăratic căzând din foc o făcu să-și dea seama de atenția liniștită a lui Méric. Cu stângăcie, sări în picioare și puse mâna pe platou.

– Îți datorez scuze, domnule Findlay. Îți sunt recunoscătoare că ai intenționat să mă ajuți să vizitez domeniul, dar mi-e teamă să nu fie prea târziu. Poate nu știi, dar de obicei eu pregătesc dejunul. Aș fi bucuroasă să te însoțesc în altă zi.

Dar acea "altă zi" nu veni prea curând. Méric Findlay părea că uitase de propunerea sa și, cu toate că ardea de nerăbdare să cunoască domeniul și limitele sale exacte, Suzy nu îndrăznea să-i aducă aminte.

Ajutorul pe care îl acorda doamnei Lennox la întreținerea casei o ocupa într-o anumită măsură, dar nu suficient. Suzy era hotărâtă să caute un post de profesoară când tatăl său se va simți mai bine. Și i se confesă doamnei Lennox.

– Nu știu, scumpa mea, răspunse aceasta. Cele două profesoare predau de ani de zile la școala din sat și niciuna nu are vârsta de pensionare.

– Trebuie poate să caut în altă parte, spuse Suzy încruntându-și sprâncenele.

Menajera ezită în fața expresiei serioase a tinerei fete.

– Fără îndoială. Dar eu aș aștepta însănătoșirea tatălui tău. Este neliniștit când nu ești aici și un astfel de proiect l-ar necăji.

– Bineînțeles, replică Suzy cu nepăsare.

Cum să-i explice doamnei Lennox că ar rămâne cu bucurie dacă ar simți că face parte integrantă din Glenroden? Tatăl său se agăța de ea și era fericit la ideea că o va prezenta prietenilor când se va simți mai bine. Dar ea dorea să fie mai mult decât un obiect de expoziție. Ar fi regretat cineva dacă pleca?

Sărind de la una la alta, continuă:

– Domnul Findlay ar fi fără îndoială fericit să vadă că ies mai des. Cred că s-a săturat să mă vadă mereu aici.

Vorbea pe ocolite, pentru a se liniști.

– Cu siguranță, te înșeli, draga mea, răspunse doamna Lennox, surprinsă. Cred că nici nu remarcă prezența ta aici.

O privire zeflemitoare luci în privirea lui Suzy. Nu era exact răspunsul pe care îl aștepta, dar, fără îndoială, era cel pe care îl merita. Ea schimbă subiectul.

– Carole trebuie să fie, încă, la terenul de camping. De la un timp, n-am mai văzut-o. Tata mi-a spus că locuiește aproape de Perth, are de străbătut un drum lung.

Doamna Lennox aprobă cu un aer absent și începu să pregătească dejunul.

– Tatăl ei, vărul primar al tatălui tău a murit și ea trăiește cu o rudă bătrână a mamei sale. Ea era singura familie a tatălui tău până la sosirea ta.

– Se pare că domnul Findlay o apreciază.

– Desigur, draga mea. Ea vine adesea la Glenroden și ei doi s-au înțeles bine întotdeauna....

***

Într-o seară, după cină, Suzy se decise să meargă până la căsuță. Pentru a-și pierde timpul îl ajută pe John în cercetările sale și în ultimele zile se cufundaseră amândoi până în gât în revoluția iacobină. Ajutorul lui Suzy era foarte prețios, remarcase John; odată restabilit, ar putea să-și termine teza, grație notelor sale. El îi ceruse să caute primele sale documente și două cărți de care avea nevoie.

Seara de septembrie era caldă și Suzy nu-și luase haina; se înarmă cu un coș și ieși încetișor pe ușa laterală. Apusul dădea strălucire frumuseții colinei și văii, și fără voia ei încetini pasul. Îi plăcea parfumul pădurii toamna, dulcea mireasmă a ierbii uscate,

culorile fructelor coapte, sorbul roșu, murele de un violet mai închis, nucile aurite.

Ea deschise repede ușa casei și intrarea se umplu de lumină. Stinse imediat lumina; nu era încă întuneric și, de altfel, vroia să privească liniștită în jurul său. Dacă cineva ar fi văzut lumină, ar fi venit să vadă despre ce este vorba. Exploră repede casa, ce corespundea de aproape descrierii făcute de Méric în prima seară. Puțin descumpănită, reveni în salon și își puse coșul pe o masă destul de plină. În câteva rânduri, îi ceruse lui John să vină să locuiască aici dar, de fiecare dată, el dădea negativ din cap.

– Credeam că îți place aici, scumpa mea, răspundea el întotdeauna. De când inima a început să-mi facă feste, folosesc această căsuță ca un refugiu pentru a scrie. Lui Méric nu-i place să stau singur acolo.

– Dar acum stau eu cu tine, insistase Suzy.

Ea își dădea seama că de fapt îi plăcea casa cea mare, dar Méric Findlay o tulbura și instinctul de conservare îi spunea să se îndepărteze înainte de a fi prea târziu.

Tatăl său rămânea însă inflexibil.

– Nu-ți dai seama de toate greutățile, Susan. Ne este mai bine aici.

Acum vedea în ce stare era casa și înțelegea mai bine atitudinea lui. Încăperile de la primul etaj erau pline de vechituri și tencuiala și tapetul se cojeau de pe ziduri. În camera de jos era dezordine și se simțea mucegaiul.

Tatăl său era incapabil să vorbească serios de altceva în afară de cartea sa. Promisese să suspende pensia mamei sale, dar

trebuise ca ea însăși să-l prevină pe avocat. Aceasta îi adusese aminte de promisiunea făcută de Tim de a-i scrie. La sosirea ei aici, îi trimisese o scrisoare foarte scurtă. Aceasta trebuia să-i potolească neliniștea, dar desigur că el aștepta vești mai detaliate. El fusese totuși, drăguț cu ea; trebuia să-i scrie.

Găsi pe birou cele necesare scrisului și se așeză. Împotriva voinței sale, luă stiloul. În aceste ultime săptămâni, îl îndepărtase din gândurile sale și nu știa cum să înceapă.

"Dragă Tim, începu ea, în sfârșit. Vei fi surprins să afli că tatăl meu posedă un domeniu vast..."

Nu! Nesatisfăcută, ea se opri și mușcă vârful stiloului. Cu sprâncenele încruntate, rupse foaia de hârtie pentru a începe din nou să scrie, dar un zgomot, dincolo de ușă o făcu să sară. Era cineva. O căuta doamna Lennox? S-a întâmplat ceva? Imediat se ridică, mergând cu frică până la ușă. Aceasta se deschise brusc, lăsându-l să treacă pe Méric Findlay.

– Uf! făcu ea tresărind, dar pe jumătate liniștită. Am auzit ceva și am crezut că este, poate, o fantomă.

– O fantomă nu te-ar fi făcut să pălești așa, răspunse el sec, închizând ușa.

O luă de braț și o conduse până la cel mai apropiat fotoliu. Și se aplecă pentru a aprinde focul.

– O încăpere nelocuită este rece, îi explică el. Nu strică puțină căldură.

Solicitudinea lui o încălzea mai mult decât un simplu foc, dar Suzy îndepărtă acest gând. Ea protestă slab.

– Nu s-a întâmplat nimic. Nu mă așteptam să te văd, asta-i tot.

– Nu te aștepți niciodată, nu-i așa, Susan? Aș fi profund flatat dacă aș putea crede o clipă că sunt responsabil de această agitație febrilă!

Ea clipi din ochi sub privirea lui ironică și se făcu roșie ca o floare de măceș. Era incapabilă să reziste autorității sale virile. Încercă să se concentreze asupra cuvintelor.

– M-am gândit că poate este doamna Lennox, care îmi aduce vești rele. Fără îndoială că este o prostie din partea mea.

– Absolut.

Deodată, ochii lui își pierdură duritatea.

– În realitate, nu sunt aici din întâmplare. John mi-a spus unde ești și m-am decis să te însoțesc. În curând se va înnopta și ai putea să te rătăcești. Și, în plus, aveam ceva să-ți cer.

Epuizată de prea multe emoții, Suzy abia îl asculta. Ea aruncă o privire către flăcările tremurătoare. Despre ce vroia să-i vorbească? Desigur, despre ceva puțin important. Declară cu teamă:

– Eu îl ajut pe tata în cercetările sale... iată de ce am venit aici. Trebuie să-i duc două cărți.

– Nu te plictisește această muncă?

– Nu, de ce? Admit că la început nu eram sigură că o să-mi placă dar, cu fiecare zi, m-a interesat tot mai mult.

– Ești pasionată de istoria Scoției, sau de felul în care John își conduce campaniile ca și cum el însuși ar fi participat la ele?

Din nou îi apăru în ochi o lucire: poate că era gata să o tachineze.

Ea răspunse pe un ton vesel:

– Se pare că strategia sa este bună. Dar, în afară de asta, Scoția este și țara mea pe care trebuie s-o descopăr.

– Și eu sunt de puțin timp aici. Dar, în cazul meu, este vorba de o revenire.

– Ai venit aici în vacanțe?

– Nu chiar, spuse el cu cinism. Aveam șase ani când am părăsit țara, cu părinții. Tatăl meu era un jucător, nu un soldat ca al tău.

O scânteie de curiozitate luci în ochii cenușii ai lui Suzy. Méric amuzat, făcu o grimasă.

– Juca tot ce poseda și presupun că aceasta îi aducea mult; dar și-a pierdut viața.

Înspăimântată, ea întrebă brusc:

– De fapt, ce făcea?

– Căuta aur.

Méric nu mai adăugă nimic.

– Eu văd că...

Lui Suzy nu-i plăcea expresia lui dură.

– Nu, nu vezi. Dar, să lăsăm asta. M-am întors, asta este important.

– Dar a trebuit să locuiești mult timp în Africa de Sud, continuă ea. N-ai regretat că ai plecat de acolo?

– Dacă s-ar fi putut, n-aș fi plecat. Poate că am simțit atracția țării natale. Dar tu?

El își întinse alene picioarele sale lungi în direcția focului, deviind subtil curiozitatea lui Suzy.

– Și tu ai locuit la Londra toată viața; totuși, se pare că orașul nu-ți lipsește.

– Într-adevăr, nu.

Nesigură, ezită. Ocazia era propice pentru a-i cere sfatul cu privire la apartamentul său. Simțea nevoia să se consulte cu cineva; nu se simțea în stare să ia singură o decizie.

Ea își făcu curaj și explică:

– Este vorba de apartament. Nu știu ce să fac; dacă nu-l păstrez, este puțin probabil că voi mai găsi vreodată o ocazie atât de avantajoasă.

El o privi cu un aer ciudat.

– Iată că ne întoarcem la început. Dorești să pleci acasă.

Era o afirmație, nu o întrebare. El trăsese propriile concluzii. Ea se înfurie:

– Interpretezi greșit cuvintele mele! Îți place să mă judeci fără să știi ceva! Înainte de a veni aici, mama și cu mine aveam un apartament. Când am părăsit Londra, am făcut-o pentru a preda o scrisoare. Credeam că o să mă întorc și să caut un post de învățătoare.

– Nu este o problemă. Aici vei găsi ușor de lucru.

– Dar problema nu este asta! strigă ea.

Îi venea să-și smulgă părul din cap. El începu să râdă cu cruzime.

– Erai gata să-mi explici de ce dorești să scapi de un tutore, însă nu vrei să-l părăsești.

– Nu fi ridicol!

– Nu sunt! ripostă el calm. Dar, dacă nu-ți exprimi clar gândurile, voi continua propabil să-ți trezesc mânia.

Ea fu și mai surprinsă când el se aplecă și-i luă mâna.

Dar, apoi, îi dădu drumul și se ridică.

– Nu-ți pierde timpul, domnișoară Frazer. În timp ce reflectezi, aș face bine să pregătesc o cafea. Poate vom cădea la un acord înainte de miezul nopții. Depinde de tine. Eu nu mă grăbesc.

Capitolul 5

Suzy îl însoți în bucătărie, simțind încă pe mână apăsarea degetelor sale. Intuiția îi spunea să nu întârzie cu el, în această casă veche, unde era atât de ușor să creeze o atmosferă de intimitate pe care dorea s-o evite. Era prea conștientă de virilitatea lui Méric Findlay; situația putea să devină periculoasă, chiar dacă era nebună să-și imagineze că simțea pentru ea cel mai mic interes.

Bucătăria era mică și semăna mai mult cu o chicinetă. În acest spațiu limitat, două persoane nu se puteau mișca fără să se atingă. Suzy privea în jur, mimând curiozitatea dar, în realitate, nu avea ochi decât pentru bărbatul de lângă ea.

Jenată, încercă să dea o altă explicație prezenței sale.

– I-am cerut tatălui meu să revenim aici, dar nu a fost de acord. Nu înțeleg de ce.

Méric se întoarse pentru a pune ceainicul pe foc.

– Deci, nu-ți place să trăiești sub același acoperiș cu mine.

Suzy îl privi, surprinsă că a tras o astfel de concluzie.

– Te înșeli, replică ea cu violență. Nu ești niciodată acasă; nu văd, deci, cum de ți-a venit o astfel de idee. Îmi place poate să locuiesc aici, continuă ea.

El o privi drept în ochi și-i spuse pe un ton nerăbdător:

– Te-am sfătuit deja să-i lași timp...

– .... să se restabilească? întrebă Suzy.

– Nu chiar. Îi este greu să-și aprecieze trecutul.

Suzy își încruntă sprâncenele; nu înțelegea, și reflecta la atitudinea tatălui său.

– În zilele lui bune, mă duce în salon să privesc portretul bunicii mele, ca pentru a se convinge, grație asemănării, că sunt fiica sa.

Méric îi întinse borcanul de cafea instant și luă două cești.

– Vrei să spui că-i pari ireală?

– Într-un fel. Știu că nu simte dragoste pentru mine; în tot cazul, nu încă. Este o legătură de familie, dar asta nu este tot.

– Și te aștepți la mai mult?

Suzy încercă să-i vorbească sincer, dar vocea îi tremura:

– Eu nu cer nimic. Am sperat la mai mult, dar nu sunt sigură nici de mine însămi, de sentimentele mele.

El ridică din sprâncene, ca și cum i-ar fi pus răbdarea la încercare.

– Ascultă, Suzy. Consideră situația dintr-un alt unghi, ca și când ai fi o orfană sau un copil adoptat și lasă relațiile cu John să se dezvolte încetul cu încetul. Dacă vă veți aprecia reciproc, veți fi

deja pe un drum bun. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, scapă de toate aceste sentimente de vinovăție.

Fața lui Suzy reflecta mai multă confuzie decât convingere.

– Dar nu mai sunt un copil, asta-i problema. Nu pot să accept o situație, fără să pun întrebări.

– Vrei dar, să clarifici unele lucruri? Întreabă-mă pe mine. Dar să nu fii decepționată dacă n-am să știu să-ți răspund.

– Mulțumesc, răspunse ea, tot atât de ironic. Nu mi-am făcut o listă. Poate doar unele amănunte ciudate. Cum este tatăl meu... în sinea lui? Ar fi mai ușor dacă aș ști.

– De ce?

Ea ezită, remarcând mai mult ca oricând aroganța lui. Intimidată, încercă să-și exprime gândurile pe care întotdeauna și le ascunsese.

– Mama mea... niciodată nu s-a exteriorizat. Nu-mi amintesc s-o fi văzut îmbrățișând pe cineva sau să manifeste o urmă de afecțiune. Câteodată m-am gândit că era incapabilă să fie afectuoasă. Și eu însămi n-am aerul că aș avea mai mult succes cu tatăl meu.

El o înțelegea, dar privirea îi rămânea ațintită pe figura ei încordată.

– Și nu poți să te eliberezi de această impresie. Nu poți să nu analizezi și să nu despici firul în patru și te întrebi acum de ce n-ai moștenit răceala părinților tăi? De ce te crezi incapabilă să reacționezi normal?

Înspăimântată sub privirea lui scânteietoare, ea se reculese, cu inima bătându-i.

– Nu vrei să mă ajuți deloc. Eu, doar avusesem o ipoteză, asta-i tot.

– Și eu, doar am spus că-mi pari foarte normală. Dacă vrei să aprofundezi subiectul, trebuie să-ți pui alte întrebări. Cum ai reacționa, de exemplu, dacă un bărbat ți-ar face curte? Mi se pare imposibil să răspunzi la aceasta.

Acum, o ironiza și Suzy roși în fața cuvintelor sale îndrăznețe.

– Nu știu ce vrei să spui, se bâlbâi ea.

Mințea, căci nu putea să-i mărturisească faptul că niciodată nu simțise o emoție violentă când o îmbrățișase un bărbat.

– Aș putea să-ți fac o demonstrație, dacă dorești. Dar poate că n-ai să apreciezi metodele mele.

– Cred că vorbim de lucruri cu totul diferite, strigă Suzy, indignată și confuză.

– Dar care sunt irevocabil legate, micuța mea.

Pe sub genele plecate, ea îi aruncă o privire dușmănoasă.

– Nu sunt de acord. Am abordat subiectul pentru că problemele mele nu mă privesc decâti pe mine: nu vreau să rănesc pe nimeni.

O privi din nou cu ochii săi întunecați și, dintr-o dată, bucătăria păru prea mică.

Ea avu sentimentul că se înăbușă.

– Nu cred că semeni cu mama ta, zise el blocând intrarea în bucătărie ca și când ar fi vrut să-i stăvilească tendința de a fugi. Doar că nu ești în stare să iei singură niște decizii. Ei bine, pentru a începe, trebuie să te debarasezi imediat de apartamentul de la Londra. Și, în al doilea rând, părăsește pentru moment ideea de a

fi profesoară, ca și pe cea de a reveni să locuiești aici. Eventual, trebuie să hotărăști și alte lucruri în ceea ce te privește.

– Care, de exemplu?

El îi strânse mâinile, în timp ce ea se retrăgea și începu să râdă fără milă.

– De exemplu, când îl vei întâlni pe bărbatul vieții tale, dragă Suzy. Dacă nu-l vei recunoaște tu însăți, să nu mai vii să-mi ceri sfatul.

Ea încercă să scape de degetele puternice și de râsul lui, dar nu putu să profereze decât o remarcă dezinvoltă:

– Cred că nu trebuie să mă îngrijorez cu privire la acest subiect. Sper să fiu capabilă să-mi aleg prietenii eu însămi.

– Nu este același lucru, și am îndoieli.

Riposta era, la fel de îndrăzneață ca mâna pusă pe talia tinerei fete. Fără a-și părăsi locul, ea încetă să se mai opună forței sale. De altfel, bănuia că-i făcea plăcere s-o provoace. Vroia, fără îndoială, s-o pedepsească pentru că-l sâcâise cu problemele ei, când era copleșit de ale sale.

– Nu te-ai îndoi de emoțiile tale dacă le-ai lăsa să iasă la suprafață. N-ai să poți să le păstrezi tot timpul într-un compartiment rece, continuă el, pe un ton ironic.

– Sentimentele mele intime nu sunt treaba ta, strigă ea, fără a sta pe gânduri. Nu ești cel care trebuie să-mi dirijeze conștiința!

– Într-adevăr!

O amenința din privire, observându-i pielea fină și părul moale și auriu. Cuta de la gură arăta cât era de frumos.

– Se pare că nu sunt suficiente cuvintele ca să te convingă.

Poate preferi alte mijloace.

Hotărât, îi puse mâinile pe umeri. Apropierea fizică o făcea să tremure din toate membrele. El o ținea prizonieră între corpul său și zid.

– Ai reușit să-mi trezești curiozitatea, ca și o dispoziție răutăcioasă; este o combinație periculoasă, nu crezi?

Suzy simți violența sărutării sale înainte chiar ca buzele lui să le atingă pe ale sale. Simți că-și pierde forțele. Brațele lui Méric o încercuiră, strângând-o lângă el; privirea lui o pătrundea ca o lamă. Ea închise ochii în fața dorinței sale necruțătoare.

Era ca ametită: instinctul îi spunea să reziste, dar corpul nu putea rămâne pasiv. Ea încercă ușor să-l respingă, dar mâinile îi întâlniră pieptul cu mușchi puternici. Avu ca o senzație de explozie și nu se putu stăpâni să nu-și arunce brațele în jurul gâtului lui. Buzele lui Méric se încleștară pe ale sale, provocându-i un răspuns a cărui violență o înspăimântă.

El ridică în sfârșit capul și-i degajă fruntea pentru a-i privi mai bine fața roșie de emoție. Gestul lui era al unui bărbat experimentat. În asta consta toată diferența între băieții pe care-i cunoscuse și un bărbat care știe ce face. Cu inima bătându-i, își ridică pleoapele grele și-l privi complet ametită. Brațele și buzele lui Méric treziseră în ea o emoție nebună, magică, simțind că aleargă pe o stea scânteietoare. Și nu dorea să se mai termine.

– Te rog... murmură ea, cu gura aproape de gura lui.

Dar el se retrase.

– Asta înseamnă, domnișoară Frazer că vrei să repetăm experiența?

Ironia o aduse la realitate. Dintr-un salt, se îndepărtă de el.

– Dacă ți-a plăcut să mă săruți, ei bine, consider-o ca o compensație pentru timpul pierdut ca să-mi asculți tâmpeniile.

El schiță o strâmbătură de amuzament neașteptată.

– Prea puține fete ar putea să țină un discurs atât de lung, după mângâierile mele. Cred că mi-a slăbit farmecul!

– Ești un bădăran!

Această remarcă nu avu niciun efect și Méric o ținea în continuare, cercetându-i cu o mare satisfacție fața indignată.

– Mă gândesc că nu trebuie să-ți mai pui întrebări cu privire la problemele tale psihologice. Și trebuie să-mi fii recunoscătoare.

– Ești odios!

Suzy se simțea ca un fluture prins în capcană. Naivitatea sa îl amuza pe Méric și ea își dădea seama de aceasta. Cu un efort disperat, încercă să se degajeze. El continua s-o observe, ca și când ar fi pierdut noțiunea timpului și spațiului. Apoi o lăsă, atât de brusc încât era gata să cadă. El turnă apă fierbinte în cești și le așeză pe o tavă.

– Deschide ușa. Am face bine să bem cafeaua, care este gata.

Suzy simți cum îi vin lacrimi în ochi. Se grăbi să treacă în cealaltă cameră, de frică să nu se observe acest lucru.

Se întoarse în fotoliul de lângă foc, fără să observe că el pusese tava pe masă. O exclamație înăbușită o făcu să tresară: văzu cu consternare cum el privea scrisoarea pentru Tim. Încercă să-și amintească termenii exacți, regretând cu amărăciune că o lăsase la vedere. Dar era prea târziu! Méric acapară foaia de hârtie, cu un surâs sceptic și zeflemitor.

– Cine este Tim?

Schimbarea atitudinii lui era abia perceptibilă. Lui Suzy îi venea să intre în pământ. În fața aroganței sale, reuși să murmure:

– Este doar un prieten.

– Doar un prieten, repetă el sec. De ce îi scrii ca și cum ai fi câștigat la joc?

– Mă întreb cum ai ajuns la o asemenea concluzie, zise ea cu o voce tremurătoare.

– Eu nu mă las păcălit. Cel puțin acum: o fată care reacționează astfel în brațele unui bărbat, are, desigur, un iubit!

În penumbră, chipul lui era amenințător.

– Nu este ceea ce crezi! se bâlbâi ea.

– Nu sunt idiot. Care este scena următoare? Îl inviți pe Tim ca să-i arăți țara făgăduinței? Bogata moștenire?

– Cum îndrăznești? Te înșeli. Tim a fost drăguț cu mine, după accident, asta este tot.

– În brațele tale, Suzy, îi este ușor unui bărbat să se arate gentil.

– Ești insuportabil... și uiți cine ești! Te înșeli dacă crezi că ți-am apreciat sărutările. Eram obligată să mă supun în fața forței tale brutale.

Îl auzi râzând ambiguu și simți că-i stârnise furia.

– N-aș vrea să te tratez ca pe o mincinoasă, Suzy. Voi avea grijă ca rândul viitor să te simți mai satisfăcută.

– Cât de mult te detest! strigă ea.

– Este un sentiment aproape inutil. Te-aș sfătui să aștepți să vezi întinderea domeniului înainte de a termina scrisoarea.

Intenționam să-ți cer să mă însoțești mâine. Un fel de vizită ghidată.

– Am de ales?

– Dacă găsești o explicație valabilă... dar John dorește să vezi împrejurimile. N-aș vrea să-ți impun prezența mea, dar nu este prudent să mergi singură în locuri mai periculoase. În plus, nu cunoști hotarele.

– Ți-a trebuit timp pentru a-mi propune așa ceva, îl acuză ea. Cel puțin Tim Mason știe cum să se poarte... cu o tânără fată, zise ea, negăsind o expresie mai bună.

– Ai noroc! Dar nu te-ai săturat să fii tratată ca un bibelou de pe o etajeră?

Din nou, Suzy roși de furie și ochii săi îi înfruntară pe cei ai lui Méric. Avea intenția să-i aducă o insultă după alta? Dar, deodată, furia o părăsi, lăsând-o epuizată. Ea se întoarse.

– Cred că este mai bine să ne întoarcem, zise ea cu simplitate și cu toată demnitatea de care era capabilă.

Fără să răspundă, el dădu din umeri, îndoi hârtia și i-o întinse.

– Când vrei să scrii la Londra data viitoare, trimite mai bine o scrisoare avocatului și cere-i să se ocupe de contractul de închiriere a apartamentului tău.

Vizitarea domeniului Glenroden s-a amânat din cauza timpului nefavorabil. Zilele următoare, ploaia nu încetă și ceața învălui munții

– Asta face parte din Scoția, remarcase John, într-o după-amiază, stând în bibliotecă și privind, împreună cu Suzy, prin fereastră, trombele de apă.

Vântul își avea partea lui și agita ramurile vechilor brazi. El făcea să zboare primele frunze moarte, care așterneau un covor care acoperea peluza cu purpură și aur.

Suzy se întoarse alene de la fereastră ca să contemple flăcările buștenilor din cămin. Ziua fusese bună pentru John, care își petrecuse cea mai mare parte a zilei lucrând la cartea sa.

Simțindu-se odihnită, Suzy avu ideea să iasă la plimbare.

– Nu merg prea departe, îl asigură ea pe tatăl său care privea afară cu neliniște. N-am să dorm bine dacă nu ies la aer. Am să-l iau pe Bruno, adăugă ea, mângâind pe urechi câinele culcat la picioarele sale. Și el lâncezește ca mine. O plimbare o să-i facă bine. Aș putea să iau și câinele lui Méric? între ea, ezitând.

– Bine... aprobă John, convins doar pe jumătate, dar remarcând paloarea fiicei sale. Atunci, du-te. Timpul se îmbunătățește uneori spre sfârșitul după-amiezii. Cred că-l vei găsi pe Rex în birou, împreună cu Méric.

Suzy consimți și aproape sări în picioare. Încerca să nu pară prea nerăbdătoare, dar era incapabilă să-și ascundă graba. De la acea seară, îl văzuse prea puțin pe Méric și cu tot ceea ce se petrecuse atunci nu încetase să se gândească la el. Era ceva neașteptat: trăiau sub același acoperiș, dar nu se întâlneau deloc.

El cina, de obicei, în afara casei; dimineața când se trezea Suzy, era plecat.

În mod stupid, câteodată se surprindea că așteaptă cu nerăbdare lungile seri de iarnă: el își va petrece atunci acasă momentele libere.

– Voi fi înapoi la timp pentru a prepara cina.

Méric va fi alături dacă ai nevoie de ceva.

Și fredonând, își luă impermeabilul din dulapul din bucătărie și traversă holul alergând la ușa biroului. Și intră, fără să bată.

Grăbită și confuză, cu răsuflarea tăiată, făcu un pas înapoi. Carole era acolo, în brațele lui Méric și acesta o privea tandru și surâzând. El nu-și schimbă expresia când o zări pe Suzy în prag, remarcă ea cu indignare. Simți o furie fără margini și trebui să facă un efort pentru a-i privi și a surâde: nici unul, nici altul nu trebuia să ghicească haosul sentimentelor sale.

– Ies cu Bruce, se bâlbâi ea, jenată. M-am gândit că i-ar plăcea și lui Rex să iasă cu noi.

Îi săriră imediat în ochi încruntarea sprâncenelor lui Méric, scânteia care se aprinse în privirea lui întunecată.

Carole luă prima cuvântul, fără să-și ascundă satisfacția în fața eșecului umilitor al tinerei fete.

– Nu te deranja pentru mine, murmură ea. Am trecut doar să-l văd pe Méric.... Câinele este acolo.

Doar Suzy distinse în tonul ei o notă de insolență. Cu un suspin de regret, Méric îi dădu drumul tovarășei sale.

– Cred că știu ce înseamnă această năvală: domnișoara Frazer crede că eu nu lucrez serios, draga mea. Cred că a rămas toată ziua în fața mașinii sale de scris: se spetea muncind.

Cu obrajii în flăcări, se repezi afară din casă. Avea impresia că este urmărită de mii de demoni. Trebuia să admită că era puțin ridicolă. După cum se părea, Méric Findlay întreținea relații foarte intime cu frumoasa Carole. Dar era tot atât de clar că asta îl privea numai pe el.

Cu tristețe, încerca să-și pună ordine în gânduri, supraveghindu-i pe cei doi labradori roșcați care țopăiau pe sub copaci. Era inutil să se mintă: Méric Findlay o atrăgea. Era aproape îndrăgostită de el, gândea ea cu jale. Ploaia îi scălda obrajii, vântul îi învălmășea hainele, dar nu simțea nimic din toate acestea; violența naturii o reflecta pe cea din inima ei; emoțiile se îmbulzeau în ea. Simți, deodată, dorința nebună de a se întoarce și de a-l acuza pe Méric de flirtul său ușuratic. Dar aceasta i se păru și mai ridicol, mai consternant. Era gelozie, își zise ea, pur și simplu gelozie!

Se opri și se sprijini de un brad mare. Încerca să se domine, mulțumită că nu era niciun martor al demoralizării sale. Fără îndoială, Méric o sărutase ca s-o pedepsească. Nu apreciase aluzia ei cu privire la poziția lui de administrator: ea nu înțelesese cât era de sensibil cu privire la aceasta. Era acolo de destul timp încât să-și dea seama că era indispensabil pentru bunul mers al lucrurilor la Glenroden. Tatăl ei avea doar un rol de reprezentare și nici ea nu putea să fie deosebit de utilă. Dar, într-una din zile, va trebui să insiste ca să afle poziția exactă a lui Méric, fără să se descurajeze în fața răspunsurilor evazive ale tatălui său.

Doar dacă, își repeta ea, doar dacă l-ar fi cunoscut pe tatăl său în condiții normale, când ea era copil! I-ar fi fost atunci mai ușor să insiste, să pretindă sinceritate, fără să fie obligată să pună întrebări. Era teribil să se simtă ca o străină.

La întoarcere, fu surprinsă s-o găsească pe Carole, care o aștepta în drum la volanul mașinii sale. Suzy lipsise destul timp, mai mult decâ avusese intenția, încercând în zadar să-și

stăpânească agitația. După cum prezisese John, ploaia se oprise și cărarea care traversa pădurea era relativ uscată. O rază de soare chiar apăruse, străpungând stratul gros de nori. Era atât de frumos în liniștea pădurii care-i plăcea atât de mult.

Udă, dar mai liniștită, fu destul de agasată să se afle în fața Carolei și căută imediat o scuză ca să nu stea prea mult.

– Este mai târziu decât mă așteptam, zise ea surâzând politicos. Trebuie să mă grăbesc, altfel cina nu va fi gata la timp.

Apoi, înainte de a se putea stăpâni, se auzi întrebând:

– Nu vrei să rămâi cu noi? Cina va fi foarte simplă, dar ești binevenită.

După obiceiul ei, Carole îi surâse din vârful buzelor.

– Méric mă duce să cinăm la Perth, nu-ți face griji pentru mine. El trece să mă ia peste o oră și este grăbit. A fost chemat pentru câteva minute de un angajat.

Suzy încremeni. Iată de ce aștepta Carole! Nu o făcea din politețe.

– Atunci, nu te mai reții, spuse ea, ridicând din umeri. De altfel, Méric cinează foarte rar acasă.

Din nou, în privirea Carolei apăru o licărire obraznică. Dar era evident că prezența sa avea un alt motiv.

– Méric și cu mine suntem prieteni vechi și supăm adesea împreună. Nu cunosc poziția sa exactă față de vărul John, aici, la Glenroden, dar probabil că într-o zi eu voi moșteni totul și nu vreau să-l șicanez cu amănunte.

Descumpănită, Suzy o privi insistent; această remarcă era o provocare, înțelegea instinctiv. Era evident: Carole vroia s-o facă

să-i cunoască intențiile și s-o avertizeze subtil că făcea mai bine dacă își vedea de drum. Dar încerca, în același timp, să afle dacă Suzy era la curent cu adevărata situație a proprietății.

Pe Suzy o străbătu un val de furie. Carole părea că e în stare de orice pentru a-și satisface curiozitatea.

– După câte știu, Carole, domnul Findlay este doar un simplu administrator: nu este niciun mister. Și dacă vrei să cauți un soț bogat, te sfătuiesc să-l cauți în altă parte.

Se așternu o liniște grea. Suzy făcu un pas înapoi, cu o politețe rece, așteptând plecarea Carolei. Motorul mașinii o readuse brusc la realitate.

– Un ultim cuvânt, domnișoară Frazer, ripostă Carole. Nu-mi plac oamenii care-mi pun bețe în roate! Să nu uiți asta!

Scrisoarea de la Londra, pe care o aștepta Suzy, sosi a doua zi dimineață, mai devreme decât prevăzuse. O parcurse rapid și termină cafeaua și pâinea prăjită când intră Méric Findlay.

– Sper că nu sunt vești proaste? întrebă el, zărind plicul și figura gânditoare a tinerei fete.

Suzy îl privi, surprinsă să-l vadă la această oră matinală. Ea remarcă imediat ridurile fine din jurul gurii sale și ușoara oboseală din ochii întunecați. Fără îndoială, se culcase târziu!

– Pentru că întrebi, răspunse ea, este de la avocatul meu; nu sunt mari probleme.

Ea ezită, înainte de a continua, împotriva voinței sale.

– El poate să scape de apartament fără dificultate, dar trebuie să mă întorc ca să mă ocup de mobilă și de lucrurile mele personale. Nu este vorba atât de mobilier, care nu valorează mare

lucru, adăugă ea, încruntându-și sprâncenele, cât de hainele și de cărțile mele și de alte mici obiecte: eu sunt singura care le pot tria.

– Bineînțeles.

El acceptă cu un semn din cap explicațiile sale mai degrabă confuze și-și turnă o ceașcă de cafea.

– Apropo, eu însumi am primit vești de la Londra în această dimineață și trebuie să merg acolo. Ai putea să mă însoțești peste câteva zile; ar fi o idee bună.

Capitolul 6

Avionul Edinburgh – Londra era ocupat de turiști străini și de oameni de afaceri. Suzy își ocupă repede locul său, nu pentru că dorea să se așeze, ci pentru că Méric și cu ea nu erau singuri: Carole îi însoțea. Ea era așezată în fața lui Suzy, alături de Méric, cu capul său brun pe umărul lui.

Méric nu era responsabil de prezența Carolei: era singura consolare a lui Suzy. În ajun, John menționase inocent călătoria fiicei sale și, de asemenea plecarea lui Méric. Întotdeauna gata să folosească orice ocazie, Carole se arătase încântată; putea să-i însoțească și s-o viziteze pe mama ei, care locuia în Kent. Suzy fusese surprinsă să afle că avea o mamă; își aminti apoi că aceasta îi spusese de la prima lor întâlnire la Edinburgh. I se păruse ciudat că tânăra nu locuia cu ea și-l întrebase pe tatăl său.

– Mama ei s-a recăsătorit cu mulți ani înainte, îi explicase el scurt. Dar Carole nu se înțelege cu tatăl său vitreg. Ea merge s-o

vadă câteodată pe mama sa și aceasta vine din când în când la Edinburgh.

La decolare, Suzy îl privi cu regret pe Méric. Era botezul aerului pentru ea și i-ar fi plăcut să-l aibă alături. Un pic înfricoșată când enormul Trident se ridică în aer, închise ochii și încercă să se gândească la altceva.

Nu se lăsase convinsă ușor când Méric îi propusese această călătorie, cu patru zile mai înainte. Redeschise ochii și-i observă capul brun și umerii largi: nu era convinsă încă de acest demers.

Cu nerăbdare, Méric îi alungă toate îndoielile:

– Totul mi se pare rațional. Poate ai nevoie de ajutor și prietenul tău Tim Mason nu va fi disponibil.

În ochii ei se vedea o lucire ironică. Fără să vrea, Suzy protestase cu vehemență.

– Trebuie să-l anunț pe Tim....

– Despre ce să-l anunți? spuse el cu o voce ascuțită.

– Despre faptul că renunț la apartament, bineînțeles. L-am rugat să aibă grijă de el în locul meu.

– Deci, el are cheile?

Strălucirea din ochi devenise și mai dezagreabilă.

– Nu este ceea ce crezi; el nu are pentru mine nicio importanță particulară.

– Tu spui asta, draga mea. Dar trebuie să admiți că te poți înșela.

În seara trecută o numise pe Carole "draga mea?" Aroganța lui era, deci, fără limite?

– Ei bine, n-ai decât să crezi ceea ce vrei, ripostase sec Suzy.

Parcă îți place să interpretezi în rău toate acțiunile mele.

Un lung moment el o observă de aproape și ironia lui sumbră făcu loc unei expresii zeflemitoare care semăna de departe a surâs.

– Dacă vrei, atribuie asta geloziei. Unele femei găsesc o mare satisfacție în așa ceva.

– Gelozie din partea ta?

O încruntare disprețuitoare din sprâncene însoți întrebarea lui Suzy și timp de o secundă, privirea-i scânteietoare se înăspri într-un mod amenințător. Dar, pe loc, surâsul său ironic se transformă într-un râs puternic; el se amuza și nu se ascundea deloc.

Furioasă, Suzy își încrucișă mâinile pe genunchi. Lui îi plăcea să calce în picioare sentimentele altuia! Cele câteva remarce ambigue o făceau să înțeleagă că era la curent cu problemele sale financiare. Când îi vorbise de această călătorie, ea protestase, dar nu cu tărie și cea mai bună scuză fusese starea de sănătate a tatălui ei.

– Dar cum am putea pleca amândoi, când el este atât de bolnav?

– Atât de bolnav?

O clipă, se gândise că era mirat.

– Da, desigur, nu se simte bine, dar starea lui nu este critică. Îl vom lăsa câteva zile sub paza doamnei Lennox.

Îndoiala continua s-o asalteze pe Suzy, dar Méric s-a arătat refractar. Scopul voiajului rămânea neclar. Ea bănuia c-o însoțește ca să fie sigur că se întoarce...

Avionul era confortabil și bine încălzit. Din fericire, pentru că mantoul ei era prea subțire pentru munte, în luna octombrie. Își va lua îmbrăcăminte mai călduroasă din apartament. Chiar dacă nu era conform ultimului strigăt al modei, îi era utilă până când o va putea înlocui când o să lucreze.

După decolare, exaltarea îi goni mahmureala și profită din plin de călătorie. Vederea insulelor britanice desfășurate dedesubt îi tăia răsuflarea.

Ajunseră, după părerea ei, prea devreme la aeroportul Gatwick. Era de necrezut, părăsiseră Glendorent doar de trei ore; zborul nu durase decât o oră.

Puțin după aceea, Méric o lăsă la apartamentul său din Kensington. El îi spuse taximetristului să aștepte și o conduse până la ușă.

– N-o să ai probleme?

Întrebarea părea mai degrabă o afirmație.

– O, nu!

Dar un presentiment o asaltă brusc, dar nu-i venea să mărturisească. În timpul absenței, i se păruse posibil să uite de tragedia morții mamei sale. Dar acum amintirile îi reveneau, făcând penibilă întoarcerea în apartament. Cum să-i explice toate acestea lui Méric, care nu părea dispus să eternizeze în fața ușii?

În plus, avu sentimentul că are în față un străin. Pentru prima oară de când îl cunoștea, el își schimbase kiltul cu un costum bleumarin, de oraș; era încă foarte seducător, dar în alt fel. Părea mai sofisticat. Și asta se vedea.

– Nu uita, îi spuse el, în astă-seară locuiești la hotel.

Și-i repetă numele acestuia, deja menționat și mai înainte.

– Eu voi cina în altă parte dar, la întoarcere, voi verifica dacă ești acolo.

Suzy aprobă cu un semn din cap și schiță un surâs care spera că era de recunoștință. El nu precizase, dar sigur că-și va petrece seara cu Carole. De altfel, aceasta nu vorbise despre călătoria la Kent. Un sentiment absurd de disperare o încercă pe tânăra fată când închise în urma sa ușa apartamentului.

În ora următoare, încercă să-și înăbușe această senzație, fără să poată să se simtă ca la ea acasă. Trecu din încăpere în încăpere, fără să poată stabili o legătură cu realitatea. La Glenroden, se gândise că împrejurimile îi vor ușura uitarea. Dar, chiar și aici, vechea sa viață cu mama sa i se părea îndepărtată și aproape ireală și încerca să-și dea seama de unde provenea această insensibilitate aparentă.

În sfârșit, renunță să-și mai analizeze reacțiile și se puse pe treabă. Camerele erau mici, dar la un examen, contrar celor spuse lui Méric, constată că mobila era de bună calitate. Era păcat s-o dea aproape pe nimic, odată cu apartamentul. După ce împachetă câteva lucruri personale, se decise să-i telefoneze lui Tim, ca să-l întrebe dacă dorea să păstreze vreun obiect. Era și un mijloc de a-i mulțumi pentru ajutorul său.

Tim fu, în același timp surprins și încântat să-i audă vocea. Și ținu s-o invite la restaurant.

– Puteai să mă avertizezi de venirea ta, îi reproșă el, la restaurant. Am așteptat, zi după zi, cu nerăbdare detalii despre aventura ta și iată-te aici, pe neașteptate!

Am încercat în zadar să obțin un concediu care să-mi permită să vin în Scoția.

Această idee o înspăimântă pe Suzy.

– Nu ar fi indicat. Nu acum.

Înainte de a răspunde, Tim dădu comanda și Suzy își dădu seama că-l răniseră cuvintele sale.

El reluă:

– Vizita mea ar fi avut meritul că ne-ar fi ajutat să vedem mai clar. Un tată bogat, cu inima bolnavă, ar putea avea nevoie de ajutor. Trebuia să fie cineva care să se ocupe de interesele tale.

– Tim, eu n-am spus niciodată că este bogat!

Suzy recursese la aceste cuvinte convenționale și mondene.

– Adică... în sfârșit, este destul de înstărit, dar nu știu prea multe detalii.

– Ei, iată deci! strigă Tim triumfător. Tu presupui doar. Se abuzează ușor de tine. Acest administrator despre care vorbeai, trebuie supravegheat, în situația ta.

– Dar nu ți-am precizat nimic, Tim. Tu inventezi totul. Ți-am expus faptele, pur și simplu.

– Pentru că-ți faci propria anchetă, draga mea, este în interesul tău. Crede, te rog, în experiența mea, eu știu să citesc printre rânduri. Face parte din munca mea.

Desigur, Tim era indispensabil la birou!

– Ai spus că vrei să te debarasezi de apartament? Deci, părăsești Londra cu adevărat? Ce pot să zic... sau să fac?

– Tim, începu Suzy, privindu-l cu tristețe. Ai presupus, înaintea plecării mele în Scoția, că poate am să găsesc o rudă în

vârstă care să aibă nevoie de ajutor și afecțiune. Ei bine, tatăl meu, chiar nu este în această situație; dorește tot timpul prezența mea și intenționez să rămân alături de el atât timp cât va voi. Și, în plus, îmi place Glenroden. Mă debarasez de apartamentul de aici pentru că nu e practic să-l păstrez. Asta nu înseamnă că nu aș putea să revin într-o zi.

– Dar este puțin probabil. Acest administrator...

– Încetează să mai vorbești de el, te rog! îl întrerupse Suzy cu vehemență. El își face bine treaba și nu are nicio intenție în ceea ce privește proprietatea; de altfel a venit aici cu mine.

– Dumnezeule mare! Dar nu te lasă niciun pas. Speră poate să te moștenească pe tine și domeniul când va muri bătrânul.

– Tim! strigă Suzy cu o voce slabă.

Ea îl privi ca și când ar fi primit o lovitură.

– N-ai dreptul să spui astfel de lucruri. Dacă ai asemenea idei, fii drăguț și păstrează-le pentru tine; dacă nu poți s-o accepți...

– Știu bine, ce naiba! făcu Tim, ridicând din umeri. Din cauza gafei mele îmi compromit șansele pe lângă tine.

Ros de remușcări, el se aplecă peste masă și-i strânse mâna, cerându-i iertare din priviri.

– Mă gândesc la tine, Suzy. Știi că te iubesc de mult timp.

Iată care era noutatea pentru Suzy; dar ea nu făcu nicio remarcă. El o ceruse deja în căsătorie, este adevărat, dar bănuia că vroia să profite de un apartament confortabil. O femeie posedând un venit personal și capabilă, grație educației sale de a câștiga un salariu onorabil era, de asemenea, o bună ocazie. Făcu o mișcare de retragere, când el adăugă cu delicatețe:

– Dacă ai să moștenești un domeniu în Scoția, ai nevoie de cineva care să se ocupe de afacerile tale. Acest administrator...

– Méric Findlay nu este interesat de mine personal, dacă asta vrei să insinuezi, îl întrerupse ea cu înflăcărare.

Această constatare tristă făcu să-i pălească obrajii în flăcări.

– Și speri că am să te cred?

Nevrând să se certe cu el, Suzy își reținu răspunsul dezagreabil.

– N-am venit singuri, zise ea, mușcându-și buzele. Ne-a însoțit o tânără pe care Méric o iubește foarte mult.

Tim schiță un surâs larg și păru că se calmează.

– Poate, dar știi cum stau lucrurile. Nu poți să fii întotdeauna prea prudent.

Se întrerupse brusc și se uită la ceas.

– Ah, este târziu, Suzy! Trebuie să plec. Voi trece să te iau diseară și vom merge să cinăm undeva.

– Ți-aduci aminte că ai spus că vii să vezi mobila?

El dădu din cap și-și luă pardesiul.

– Mi-ar plăcea să iau apartamentul tău dar, pentru un nou locatar, prețul locuințelor va crește și eu nu am mijloacele necesare.

Suzy făcu o mutră văzându-l plecând. El raporta totul la el însuși. Dar, în sfârșit, era cineva pe care îl cunoștea și, pentru prima oară, se simți singură în Londra. I-ar fi plăcut să-și petreacă după-amiaza cu el. Totuși, avea încă multe de făcut: în apartament erau cărți vechi și obiecte de tot felul pe care nimeni nu le-ar fi vrut. Trebuia să ceară cuiva să vină să le ia.

Poate pe bătrânul din strada la Reine care făcea comerț cu lucruri de ocazie?

Și acesta acceptă: va veni într-o oră. Suzy se întoarse. Trebuia să sfârșească pentru a putea să-i dea cheia avocatului a doua zi.

În drum, fu atrasă de vitrina unui mic magazin din colțul unei străzi. O cămașă de noapte și un neglijeu asortat din muselină roz erau expuse artistic.

Culoarea s-ar asorta minunat cu părul ei blond și cu ochii cenușii, se gândea ea. În afară de o cămașă de noapte din nailon pe care o purtase toată vară, nu poseda decât pijamale bărbătești, cumpărate la solduri de mama sa. Compleul din vitrină era încântător.

Intră și întrebă de preț: nu-i veni să-și creadă urechilor.

– Este absolut magnific, doamnă. Parcă este făcut pentru dumneavoastră.

Comerciantul o gratifică pe Suzy cu o privire admirativă.

Incapabilă să reziste, îi achită compleul. Putea să și-l permită, decise ea după un calcul rapid; îi rămâneau destui bani ca să-și cumpere un hanorac călduros și un pantalon. Banii se scurgeau repede. Nu găsise atâția cât sperase în contul mamei sale și, de la sosirea la Glenroden, nu câștigase nimic. Vânzarea mașinii ar fi putut să fie o sursă de venit, dar cu prețul independenței sale. Niciun autobuz nu trecea pe la Glenroden și dacă își găsea de lucru, ar fi avut nevoie de un mijloc de transport.

Luă repede pachetul împachetat cu grijă de o vânzătoare amabilă și părăsi magazinul înainte de a cădea pradă altor tentații. N-avea nicio idee ce utilitate ar avea un veșmânt atât de subțire,

în timpul iernii în Scoția; dar nu mai avea importanță și se întoarse acasă cu inima ușoară.

Se simțea destul de obosită înainte de sosirea lui Tim. Ea îl conduse la hotelul său, lăsându-l să ia un pahar la bar în timp ce ea făcea baie și se schimba.

Când el îi propuse să cineze în restaurantul hotelului, care era excelent, acceptă cu bucurie. El îi propuse apoi să-și petreacă seara în altă parte însă ea ridică unele probleme; dar, în fața aerului său dezamăgit, sfârși prin a accepta. Mai ales că nu va reveni la Londra atât de curând.

Era trecut de miezul nopții când Tim o aduse la hotel. Se amuzase la discotecă și atmosfera veselă îi atenuase tensiunea săptămânilor precedente. Băuseră un vin spumos, se destinseseră, vorbiseră fără șir. Schimbarea atitudinii lui Tim o surprinsese: redevenise un simplu camarad și luându-și rămas-bun, simțise pentru el un elan de afecțiune. A doua zi, el se ducea la Devon cu patronul său, pentru o importantă evaluare fiscală și nu-l va mai revedea.

– Să nu uiți să-mi telefonezi și să-mi scrii, îi zise el, părăsind-o. Altfel, am să mă îngrijorez, ca de obicei.

Ajunsă în cameră, fu doborâtă de oboseală și nu avu decât o singură dorință: să doarmă. I se păru un efort supraomenesc să se dezbrace. Făcu un duș rapid în sala de baie alăturată și-și puse cămașa de noapte cea nouă; încăperea era bine încălzită și se simțea mai bine decât în pijamaua rămasă în fundul valizei.

Astfel pregătită, se strecură în pat. Abia își pusese capul pe pernă că cineva bătu în ușă. Inima începu să-i bată mai tare. Nu

era iarăși Tim? La a doua bătaie, se sculă, contrariată. Fără să aprindă lumina, merse până la ușă.

O deschise și, spre marea sa surpriză, îl văzu pe Méric în prag. Desigur, își amintit acum că o prevenise că se va asigura de întoarcerea ei. Din păcate, uitase de tot acest lucru.

– Așteaptă un minut, spuse ea repede, vreau să aprind lumina și să-mi pun un halat.

– Cum vrei, replică el sarcastic. Pot să mă mai plimb câteva secunde, după timpul pierdut ca să te aștept, tocind scările între etajul meu și al tău.

El se sprijini de ușă, destins și perfect stăpân pe sine. Pe pipăite, Suzy găsi întrerupătorul; se înfășură în halat, dar își dădu seama, deodată, de transparența muselinei roz și încrucișă brațele pe piept înainte de a se întoarce la ușă. Méric trecuse pragul.

– Am vrut să mă asigur că nu te piepteni sau nu folosești alte artificii, cum fac femeile când se află în fața unui bărbat, zise el, caustic. Chiar dacă ele nu-l plac prea mult.

Tânăra fată îl găsi prea plin de el și ochii săi aruncară scântei.

– Nu mi-am adăugat nimic, cum poți constata și singur, ripostă ea.

El îi examină părul ciufulit și ușor răvășit.

– Îmi place ce văd, zise el, cu un surâs maliții. Așteptarea mi-a fost răsplătită.

Ea nu-i aprecie umorul și ghici că el își pierde răbdarea.

– Ai mai venit? întrebă ea jenată.

– De mai multe ori, timp de o oră. Credeam că ai mai mult bun-simț, să te întorci mai devreme.

Privirea lui scrutătoare parcă o interoga fără milă.

Nu trebuia să se neliniștească pentru ținuta sa: în starea actuală, fără îndoială că el n-ar fi remarcat nici dacă ar fi fost goală.

– Mi-am petrecut seara cu Tim Mason.

– Așa credeam și eu.

El apăsase mult pe cuvinte, dar tonul era rece. Cu o mișcare bruscă se depărtă de ea, proiectându-și pe zid umbra uriașă. Ea regreta că nu aprinsese plafoniera: veioza crea o atmosferă prea intimă. Îl privi agitată când se întoarse spre ea. Ridică privirea, gata de atac; el începu să râdă.

– Deci, ți-ai concentrat atenția asupra unui singur bărbat... Tim, de la cabinetul fiscal? Și ce spune despre mutarea ta? Este de acord?

Ea inspiră profund și încercă să-i dea, cu promptitudine, o replică tăioasă.

– Aș putea avea probleme cu impozitul. Tim este foarte înțelegător. Nu-i place ideea plecării mele, dar n-a spus mare lucru împotriva acestei decizii. Asta răspunde întrebării tale?

– Nu, nu complet. Necunoscându-l personal pe prietenul tău, nu știu cum îi funcționează mintea.

Suzy ridică puțin din umeri. Dacă Méric nu-l cunoscuse niciodată pe Tim, de unde știa că lucra la Finanțe? Un bărbat ca Méric Findlay trebuia să ia unele măsuri pentru a fi informat de tot ceea ce-l privea, chiar și indirect.

Fără să-l privească și pe un ton degajat, ea mormăi:

– Am omis un detaliu, sunt sigură.

Cu brutalitate, Méric îi puse mâinile pe umeri.

Desigur că singura sa intenție era să insiste asupra ceea ce dorea să afle.

– Ai face mai bine să te decizi, odată, că Tim Mason nu mai contează. Ai putea să-l uiți și de mâine s-o iei de la zero.

La contactul cu el, simți o slăbiciune teribilă și o străbătu un fior nervos. Încercă să scape de această impresie pur fizică și să se concentreze asupra cuvintelor sale. În viața lui Méric, Glenroden avea prioritate și era capabil de orice pentru a salva domeniul. Dar, manifestându-se astfel, putea fi crud. Nu înțelegea acest lucru?

– Nu poți conduce totul, ghidându-te numai după principiile tale, strigă ea.

Căldura i se revărsa în tot corpul încordat sub presiunea mâinilor masculine.

– Trebuie să ții cont și de elementul uman.

– De tine? întrebă el, luând-o din scurt.

Ea încercă să se îndepărteze, dar el o ținea încă. Părea atât de puternic și de invncibil! În fața lui, se simțea moale și vulnerabilă, gata să i se arunce în brațe.

– Tim și cu mine, ne iubim nespus de mult.

Ea își strângea și mai mult brațele în jurul corpului. Méric o observa, ostil dar și ironic în același timp.

– Nu ai aerul unei fete în al șaptelea cer. Dar poate ești mai fericită cu picioarele pe pământ?

– Viața mea sentimentală nu te privește, Méric Findlay! replică ea furioasă.

– Așa crezi?

Ochii lui întunecați luară, deodată, seama la obrajii palizi ai lui Suzy, la capoțelul roz, la părul blond-cenușiu.

– Îmi amintesc deodată cât erai de emoționată pentru că te găseai în brațele sale. Spui întotdeauna "te rog" când te sărută Tim?

O tensiune de nesuportat se instală între ei: aerul părea încărcat cu electricitate. Un suflu răgușit scăpă dintre buzele roz ale lui Suzy. Fără să vrea, privirea i se oprise pe gura lui Méric. Ea își amintea prea bine sărutările sale și o învălui o dorință înnebunitoare.

– Acum, vreau să mă culc, zise ea cu o voce șoptită, cu mintea goală de gânduri.

Un surâs radios lumină fața întunecată a lui Méric; privirea sa îmbrățișa din nou liniile senzuale ale tânărului corp. Brațele tinerei fete încrucișate peste piept accentuau mai mult decât ascundeau rotunjimile armonioase ale siluetei sale.

– Este o invitație?

Degetele lui Méric îi ardeau umerii, pătrundeau prin muselina fină a cămășii de noapte și căldura o învăluia, ca un acces de febră. Tremura sub șocul descoperirii. Incapabilă să-și stăpânească emoția, căuta un refugiu în cuvinte:

– De ce te amuză să deformezi întotdeauna ceea ce spun? Nu cunosc intenția vizitei din această seară, dar știu că nu te atrag.

– Ești fermecătoare, domnișoară Frazer. Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș subestima farmecul, nici capacitatea de a aprecia plăcerile fizice ale vieții. Nu-mi spune că Tim nu te-a sărutat, urându-ți noapte bună.

De fapt, Tim încercase, dar ea nu simțise nevoia să accepte. Cel puțin l-a respins, pretextând oboseala. Ea ar fi vrut ca Méric să se arate indiscret și rămase liniștită. Dar, deodată, mâinile lui alunecară de pe umeri de-a lungul brațelor și această senzație înlătura orice altceva. El îi ghici imediat gândurile pe care ea încerca în zadar să le ascundă.

– Poate vrei să umplu această lacună?

El își aplecă fața și ea îi simți buzele rătăcind pe pielea goală a umărului, apoi urcând până la baza gâtului. El ridică apoi capul și, ca și când ar fi pedepsit-o, depuse pe gura ei întredeschisă o sărutare rapidă și violentă, aproape ofensatoare. O secundă mai târziu, o eliberă.

– Punctul meu de vedere pare să se verifice, zise el cu răceală. Nu ești micul sloi de gheață, așa cum pretinzi.

Se îndepărtă și ea se așeză pe marginea patului. Fața sa palidă se îmbujoră privindu-l și inima i se tulbură. Prin vene îi alerga o dorință sălbatică și nebună. Ea încercă cu disperare să se domine. Îl auzi cum îi șoptește la ureche:

– Dacă ți-ar fi dat prin gând să te întorci la o oră decentă, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

– Atunci, este vina mea? Ca un copil, nu îndrăznea să-l privească. Un zâmbet ușor se ivi în colțul gurii.

– Poate ar trebui să blamăm persoana care ți-a vândut acest capot sugestiv, dacă asta te poate liniști.

– Nu te gândești, totuși, că l-am cumpărat pentru tine?

Ea nu se putu împiedica să nu mintă:

– De altfel, l-am spălat de mai multe ori.

– Mincinoaso! El vorbea foarte încet și figura sa reflecta un profund amuzament.

– Dar, poate acum se fabrică etichete lavabile?

El îi arătă mica bucățică de hârtie agățată de volanul de la gât.

Suzy rămase fără glas. De altfel, el nu-i dădu ocazia să se apere și continuă:

– Țineam să te văd astă-seară. Suzy, pentru a ști cum te simți. Mâine dimineață am o întâlnire și voi fi curând în avion. Am aranjat totul pentru tine: un taxi te va conduce la aeroport. Vroiam să mă asigur că totul va fi bine. Se apropiase de ușă. Ea dorea cu ardoare să-l vadă plecat și-și reținea dorința tot atât de intensă ca să rămână. Cu prețul unui efort supraomenesc, se stăpâni.

– Eu merg mâine la avocat. Vor fi câteva hârtii pe care trebuie să le semnez și-i voi lăsa cheile apartamentului. Și cu asta, afacerile mele sunt rezolvate.

– Foarte bine. Te voi vedea, deci, mâine. Să mergi direct la aeroport și să mă aștepți acolo. După plecarea lui Méric, rămase mult timp ca paralizată. Dacă ar fi visat, visul era prea brutal.

Ea sări deodată în picioare și aruncă pe mochetă, în dezordine, tot conținutul valizei sale. În câteva secunde, trecu la vechea sa pijama. Aceasta era prea scurtă și nu prea îi stătea bine, dar se simțea din nou ea însăși.

Satisfăcută dar ciudat de necăjită, se întinse în pat. Poate pentru banii aruncați pe fereastră dar, de mâine, neglijeul va merge la gunoi! Dar se mai gândi și se decise să-l dea cameristei. Oriunde ar ajunge, nu mai vroia să-l vadă. De orice se putea îndoi, dar nu de aceasta!

Capitolul 7

La întoarcerea la Edinburgh, Suzy încercă să considere incidentul uitat. Noaptea se jucase cu simțurile lor; orice om poate avea o clipă de slăbiciune, se gândea ea. Méric era, probabil, tot atât de obosit ca și ea și nimic nu fusese premeditat. Acest gând, chiar dacă superficial, o remontă pe moment și se agăță de el ca un naufragiat de scândura sa.

Aterizară pe la sfârșitul după-amiezii și Méric insistă să ia un ceai înainte de a se îndrepta spre Glenroden.

Suzy preferase zborul la întoarcere. Carole nu era cu ei și Méric se așezase alături de ea. El îi numise locurile pe care le survolau și-i satisfăcuse curiozitatea de turistă.

Ea îl văzuse prea puțin la Londra, dar el supervizase de aproape afacerile ei. Lui Suzy nu-i dăduse prin gând să-i conteste autoritatea, nici să-i vorbească despre puțina independență pe care i-o lăsa. Ea își apărase întotdeauna libertatea și o încerca o

neliniște, o premoniție insidioasă îi spunea să fie precaută. Totuși, în ciuda acestui sentiment dezagreabil, ea suspină și murmură repede:

– Ce bine este să te simți acasă. Scoția este țara visurilor mele. Mi-a lipsit, în cele două zile.

– Este periculos să visezi prea mult, declară el.

– Regreți că m-am întors cu tine? întrebă ea.

– Nu, de ce? Ai tot dreptul, replică el, ridicând o sprânceană. Și tatăl tău are nevoie de tine.

"Dar tu, nu?" ar fi vrut ea să adauge, dar întrebarea sa ar fi părut bizară. Își rememoră, cu amărăciune, momentul când o sărutase și legătura lui cu Carole. Era posibil să se joace cu amândouă, așteptând să vadă care va fi moștenitoare la Glenroden? Înspăimântată de această supoziție, încercă să nu se mai gândească la viitor. La ce bun să iubești niște oameni dacă puteau să dispară de la o zi la alta, lăsând în urmă un gol dureros? Chiar și începutul atașamentului pentru Méric Findlay nu-i promitea decât suferință.

Coborâră în strada Prințului și ea îi aruncă o privire pe furiș. Lăsa imaginația prea vie să-i joace feste! De ce se chinuia atât pentru niște sărutări și pentru câteva bătăi de inimă nebune prea impresionabile? Méric trebuia să-și caute distracția în altă parte și ea însăși să învețe să devină insensibilă.

– Nu ți se pare că orașul seamănă cu un decor de teatru? zise el.

Ieșind din mașină, îi aruncă o scurtă privire deloc deranjat de tăcerea ei. Ea aprobă și ridică ochii spre stânca pe care se înălța

castelul milenar. Contururile vechiului oraș se profilau pe cerul înnorat de octombrie. Peste grădinile de pe strada Prințului, vederea era sublimă.

– Ce păcat că nu putem rămâne mai mult timp în această după-amiază, dar mai bine să plecăm repede la drum.

Călătoria se desfășură într-un timp record. Câtva timp Méric păru preocupat și Suzy ațipi în mai multe reprize, oboseala fizică fiind mai puternică decât agitația minții sale. Doar la sfârșitul drumului îndrăzni să întrebe când se va întoarce Carole. Avusese intenția și în avion, dar nu se hotărâse.

– Tatăl meu aprecia tovărășia ei, adăugase ea cu prudență.

El îi răspunse scurt, lăsând-o în îndoială.

– Ea n-a precizat, și am uitat s-o întreb. Vei supraviețui câteva zile fără ea.

Domnea tăcerea; fiecare simțea prezența celuilalt, dar niciunul nu voia să vorbească.

Suzy întoarse capul; nu-i plăcea tensiunea dintre ei, dar nu putea să și-o explice. Privi pe fereastră la întinsele întinderi de lande înmuiate de ploaia recentă. Nici Méric Findlay, nici Carole Craig nu o doreau, era în zadar să nege. Dar Glenroden devenea cu fiecare zi căminul său și în ciuda opozițiilor, avea intenția să rămână...

***

Acum, zilele se scurtaseră și doamna Lennox se decise să vină să locuiască la Glenroden până în primăvară. Doctorul MacRobert nu era prea optimist cu privire la starea lui John care părea slăbit și Suzy îi fu recunoscătoare infirmierei că se ocupa de el.

Cu toată părerea ei secretă că Méric era un aventurier fără scrupule și era eficient în funcția sa pentru propriul său interes, Suzy nu putea să-și liniștească chinurile inimii. În ciuda disprețului, el trezea în ea alte emoții. Când îl vedea, își amintea, cu un sentiment de vinovăție, că la Londra fusese pe punctul de a-i cere avocatului să întreprindă o anchetă asupra lui, fără să trezească bănuieli. Dar, în cabinetul omului legii i se păruse necuviincios să abordeze acest subiect; acum, la întoarcerea la Glenroden, își mușca degetele. Îi era teamă de consecințele unei judecăți greșite. În plus, față de aplecarea sa naturală de a nu ieși dintr-o situație confortabilă, ea înclina să creadă în inocența lui Méric. Și, dacă l-ar fi rănit într-un mod ireparabil, fără o judecată valabilă, el se va hotărî poate, să-i părăsească. Aceasta l-ar fi lăsat pe tatăl său în necazuri și n-ar fi fost bine pentru nimeni.

Timpul trecea. Méric organiza încă partide de vânătoare, dar sfârșitul lunii octombrie aduse încheierea sezonului turistic și închiderea campingului.

– Anul viitor, explicase cu naivitate Carole, îl vom extinde. Dacă vom obține autorizația, poate voi fi obligată să-mi petrec majoritatea timpului la Glenroden. Cred că Méric mă găsește indispensabilă.

Fără îndoială, nu vei fi aici, dar m-am gândit că vrei să fii informată.

Suzy ar fi putut să spună că nu, dar, orice ar surveni, nu era încă sigură că va fi aici și nu putea să nege asta.

După Carole, o dată mai mult, Méric o ducea la cină; amărăciunea lui Suzy creștea; pe ea n-o invitase niciodată. Când plecă, Carole menționă că poate este nevoie de un profesor într-o mică școală din împrejurimi.

– Să mă previi dacă ai mai multe precizări, îi ceru Suzy, făcându-i un semn de adio.

Într-o zi, pe la sfârșitul lunii, Méric o duse în sfârșit să facă un tur al domeniului. Propunerea o surprinsese și se grăbise să accepte, cu toată intenția de a refuza.

Fu gata repede, după micul dejun. Era o frumoasă dimineață de octombrie. Méric îi spusese să se îmbrace călduros: plimbarea nu o să fie odihnitoare și timpul era nesigur. Doamna Lennox le pregătise un rucsac cu sandvișuri și un termos; ea i-l dădu lui Suzy, spunându-i cu gentilețe:

– Distrează-te bine.

Tânăra fată îi surâse și se grăbi spre Méric, care o aștepta. Urcă alături de el în Range Rover și demarară. Suzy credea că visează. Coborâră drumul și el o privi.

– Ești fermecătoare în această dimineață, spuse el, uitându-și nerăbdarea și surâzând cu sinceritate.

Ea roși și începu să râdă văzându-l cum se uită la îmbrăcămintea ei amestecată, până la șosetele groase de lână și încălțămintea groasă.

– Nu ai de ce să te plângi. Ți-am urmat întocmai indicațiile. Sunt gata de tot, pentru a-ți uita exact cuvintele.

– Hm... așa este bine. Pentru că vom merge să hăituim vitele și îmbrăcămintea mai ușoară n-ar fi fost bună.

– Să hăituim?

Își întoarse ochii de la peisaj și-l privi.

– Vrei să spui... să hăituim vânații?

El izbucni din nou în râs.

– Vânatul nu are plural, mică ignorantă! Trebuia să știi.

– Of, omul-savant, exclamă ea în replică. Noi aveam o denumire la școală, pentru oamenii de felul tău.

– Unele femei mi-au dat și altele mai drăguțe, replică el cu umor. Numele meu este Méric, după cum știi. Te-am auzit o dată sau de două ori pronunțându-l.

Suzy privea munții la orizont și inspira adânc.

– Ești drăguț când te porți prietenos, zise ea cu un zâmbet subțire. Dar câteodată, nu meriți mai mult decât "Domnul Findlay".

El făcu o grimasă, cu o notă de malițiozitate.

– Ei bine, pentru a vorbi de păcatele mele, este bine de știut că trezesc câteodată și reacții pozitive. Ești de aceeași părere cu mine, dragă Suzy?

Da... dar nimic în lume nu ar fi făcut-o să mărturisească. Pe un ton aspru, ea îi sugeră:

– De ce trebuie să alergăm după vânat?

– Femeile sunt maestre în arta de a devia de la subiect. Dar nu pot să se eschiveze la nesfârșit, vei afla asta într-o zi, Suzy. Dar, în sfârșit, pentru moment să rămânem la cerbi. Sper să-ți arăt unul sau chiar mai mulți, chiar și căprioare.

Incitată, Suzy uită de prudență și întrebă:

– Le vom vedea pe pământul de la Glenroden? Vreau să spun, proprietatea este atât de vastă? În realitate, nu știu prea multe despre Glenroden.

– Îți răspund la ambele întrebări. Domeniul este destul de întins dar nu trebuie să confuzi întinderea cu rentabilitatea. Avem un parc cu căprioare, zone de landă și ai văzut lacul. Mai jos se întind păduri de brazi, pășuni pentru oi și câteva câmpuri destul de sărace, destinate culturilor de cereale și de rădăcinoase alimentare.

Ea își încruntă sprâncenele, nu prea convinsă.

– Nu sunt rentabile, spui? Dar, de ce? N-ar trebui să fie, având în vedere întinderea domeniului?

El găsi întrebarea pertinentă și-i răspunse cu bunăvoință.

– Nu se obține un profit mare de la astfel de proprietăți. Un parc cu căprioare necesită multă întreținere și costă scump, aducând puțin. Ne descurcăm având un aranjament cu un hotel.

– Îi lăsați pe turiști să vâneze cerbi?

– Da, în felul acesta mai eliminăm câțiva.

– Împușcându-i. Mi se pare o cruzime.

Carole n-ar fi făcut niciodată o asemenea remarcă, se gândi ea.

Méric surâse ușor.

– Trebuie uciși un anumit număr în fiecare an, pentru a împiedica turma să se mărească, zise el.

Ea se îndoia de justețea acestei explicații. În jurul lor se întindeau teritorii cât vezi cu ochii. Era destul spațiu pentru sute de animale.

– De ce nu lași turma să se înmulțească?

– Pentru că, explică el calm, rezervele de hrană sunt limitate. Parcul nostru cu cerbi este situat la înălțime și este sălbatic. Dacă nu limităm numărul animalelor, ele riscă să moară de foame.

În acel moment ajunseră la râu, acolo unde tăia drumul, înainte de a se vărsa în lac. După ce au trecut vadul, Méric întoarse la dreapta pe un drum îngust și abrupt, întins de-a lungul albiei pietroase a cursului de apă, traversând o pădure de mesteceni.

– Ține-te bine! strigă el.

Alunecând într-o urmă adâncă, Range Roverul făcu un salt și o proiectă violent pe Suzy în umărul tovarășului său. Acesta zâmbi larg și o reținu cu brațul liber. Ea își regăsi echilibrul și se îndepărtă brusc de el încercând să se facă mică într-un colț și să-și șteargă din minte senzația mușchilor puternici și forța de oțel a mâinii lui. Și se forță să se gândească la cerbi.

– Nu poți să-i hrănești artificial, cum fac fermierii cu vitele?

El nu răspunse imediat; gura lui își reluă expresia ironică și privirea îi redeveni indiferentă.

– Un parc cu cerbi poate părea enorm pe o hartă, dar hrana nu există decât în anumite locuri și doar un număr limitat de animale poate trăi acolo. Noi le punem blocuri de sare, fasole și cartofi, dar numai când iarna este aspră; acestea costă scump și nu putem s-o facem în fiecare an. De obicei, cerbii se descurcă foarte bine ei înșiși.

– De obicei? întrebă Suzy, interesată.

– Da, zise el, privind-o.

Sunt probleme când iarba este acoperită de zăpadă. Într-un an, John și cu mine am văzut animale murind de foame; erau atât de slabe, că nici nu puteau să se salveze când le atacau vulturii.

– Ce ați făcut? întrebă Suzy, reținându-și răsuflarea.

– A trebuit să-i ucidem, pentru a evita o moarte mizerabilă.

Ea închise ochii, refuzând această imagine oribilă. Méric continua s-o observe cu indulgență și aceasta îi dădu curajul de a remarca:

– Sărmanele animale... Nu mi-ar plăcea să trag într-un cerb!

Suspină și păstră un moment de tăcere.

– Nu, bineînțeles, făcu el pe un ton ironic. Dar hărțuirea, prin ea însăși, poate fi amuzantă, chiar și pentru un novice.

Ea suspină, fără să răspundă. Privea soarele ridicându-se deasupra munților. Ziua se anunța frumoasă. Se întoarse spre Méric și-l privi.

– Astfel, după tine, un novice poate să hărțuiască vânatul de aproape?

– Nu-mi deforma cuvintele, Suzy. Nu se pune problema pentru tine să rătăcești pe aici fără să fii însoțită de un vânător experimentat. Lasă-mă să-ți spun un lucru: dacă vreodată te prind pe aici, am să-ți dau câteva la fund în așa fel încât vei fi incapabilă să te așezi o săptămână!

Asta mai lipsea! Ea roși violent, dar nu era flacăra furiei care se aprinse între ei. Ideea unei astfel de pedepse ar fi trebuit s-o înfurie; din contră, îi trezea o ciudată surescitare. Ea refuza să înțeleagă ceva ce în relațiile lor îi scăpa complet. Odată în plus se îndepărtă de el. Îi venea să vorbească pentru a nu spune nimic.

Nu semăna cu imaginea pe care și-o făcuse despre ea: Tim i-o spunea întotdeauna, era bunul-simț personificat și acționa foarte rar fără să gândească. Dar nu vru să-i dea satisfacția că ar fi putut s-o jignească și-i spuse pe un ton afectat:

– Nu văd de ce consideri necesar să formulezi un ultimatum atât de riguros, nici pe ce te bazezi pentru a trage concluzii atât de uluitoare în ceea ce mă privește!

– Nu uita ce ți-am spus, asta-i tot. Că ai sau nu conștiință, câteva cuvinte bine alese nu strică niciodată. Ar putea chiar să-ți salveze viața.

– Cred că exagerezi.

Printr-o reacție de apărare și pentru a-l pune la locul lui, ea folosi un ton rece și distant.

– Clienții hotelului, presupun că te scot din sărite, continuă ea. Dar ești plătit pentru asta.

Imediat, voia bună a lui Méric se schimbă periculos și ea înțelese că n-ar fi trebuit să-i vorbească astfel. Nu era prima oară când în mod deliberat ea îl înțepa, lăsându-l să înțeleagă că ea era adevărata moștenitoare a domeniului pe care îl jinduia. Dar astăzi, ea vroia să fie agreabil și ar fi trebuit să-și țină limba. Desigur că John n-ar fi fost mulțumit de ea.

Dar nu avu timp să revină: cu un gest violent, el îi prinse o șuviță de păr cu mâna stângă și-i întoarse dureros capul, fără să se sinchisească de strigătul care-i scăpă.

– Al doilea avertisment, murmură el. Privește în jurul tău, domnișoară... Frazer. Suntem într-un loc absolut pustiu. Nu-mi pune răbdarea la încercare.

Oamenii mei ți-ar putea spune: când mă înfurii nu mă pot controla.... deci, fii atentă!

O îndepărtă brutal și ea rămase tremurând toată, privind fix drumul, cu mâinile strâns împreunate. Secundele, minutele se scurseră în tăcere și, încet, își reveni. Peisajul devenea din ce în ce mai sălbatic și calea pe care o urmau era abia vizibilă sub bălării. Disimulând o neliniște sub un aer de siguranță prefăcută, întrebă:

– Mergem mai departe?

Ca și cum ar fi citit clar în ea și dorea s-o chinuiască mai mult, îi răspunse suav:

– Nu. Dar sper că ți-ai revenit suficient ca să poți merge. În caz contrar, nu sunt dispus să te duc, chiar dacă mi-ai ordona.

– Mi-am căutat-o, nu-i așa? murmură ea, cu capul plecat.

– Nu aveam intenția să te iert atât de ușor domnișoară Suzy, dar mă exprim foarte greu prin semne.

Poanta umoristică alungă tensiunea dintre ei și Suzy, puțin nervoasă, începu să râdă.

– O să aștepți mult și bine riposta, spuse ea.

Deodată, ajunseră la o platformă înconjurată de blocuri de piatră, ca un cerc natural tăiat în stâncă. Cu ochii măriți de uimire, ea exclamă:

– O, Doamne, ce loc!

– Este sfârșitul drumului, vom lăsa vehiculul aici, îi explică el.

O clipă, el îi cercetă privirea, așteptând să găsească în ea frica. Dar nu văzu decât o vie curiozitate și aprobă din cap.

– Începând de acum, vom folosi picioarele și drumul va fi greu.

Ascensiunea era într-adevăr grea. Dar, pentru nimic în lume, Suzy nu s-ar fi plâns. Mai mult, îi făcea plăcere. Méric mergea puțin înainte și se oprea din când în când, ca s-o aștepte. O ceață matinală învăluia încă versanții munților. Puțin mai sus, vederea era sublimă.... vârfuri, stânci, văi înverzite parcurse de torenți. Zgomotul apei era ca o muzică suspendată în aer. Ceața începea să dispară. Briza se ridica și crestele se profilau pe cerul de un albastru profund.

După o oră de urcuș abrupt nu mai văzură tufișuri, muntele era deșert. Nu exista umbră, era cald. Suzy îi fu recunoscătoare lui Méric, care se opri pentru a-i permite să bea. Apa râului era rece și foarte curată.

Potolindu-și setea, îi acordă un surâs; ostilitatea se risipea sub exaltarea ascensiunii. Entuziasmată de frumusețea sălbatică a peisajului, se simți fericită cum nu mai fusese de mult.

– Aerul este extraordinar. Aș putea să mă cațăr timp de multe ore fără să obosesc, zise ea.

– Foarte bine.

Privirea lui rătăcea pe fața ei însuflețită, ca și cum ar fi fost fascinat de vitalitatea ei.

– Dar mai avem drum de străbătut. Te bucuri, poate, prea devreme.

– Vrei să fiu o amazoană?

Din nou agresivă, îi adresă o privire scânteietoare.

– Nu este vorba de mine, ci de teren, spuse el din vârful buzelor. Exasperată, își luă hanoracul și-l urmă. Cum reușea el să aibă ultimul cuvânt?

Urcară cu greu versantul presărat cu stânci, apoi coborâră traversând grohotișul. În defileul îngust vântul năvălea ca un plânset ciudat. Ea se înfioră și strigă către Méric:

– Este puțin înfricoșător.

El se întoarse s-o privească și aprobă.

– Da, este puțin sinistru. Dar, așa cum spuneai, aerul este minunat.

El o necăjea cu amabilitate.

– Unde este pădurea... vreau să spun parcul cerbilor?

Nezărind niciun arbore la orizont, Suzy nu se putea abține să nu întrebe, chiar dacă îi dădea lui Méric posibilitatea de a o tachina. El își puse pușca pe umăr și izbucni în râs.

– Într-un parc cu căpriori nu există arbori. Nu ți s-a spus asta, Suzy?

Ea își mușcă buzele și continuă să înainteze. Deci, ea nu va câștiga niciodată partida! Aici, pe înălțimi, se simțea complet ignorată și chiar era. Văzându-i chipul derutat, el o luă amabil de braț.

– Nu face nimic. Mulți oameni comit aceeași greșeală. Și nu mă întreba de ce se numește parc: nu are niciodată arbori.

Suzy îi fu recunoscătoare pentru blândețea sa și o porni la drum. Acesta era foarte abrupt și pietros. Méric se oprise și ea îl ajunse din urmă; el își luase binoclul și observa munții.

– Privește, Suzy, murmură el, luând-o de braț ca s-o atragă mai aproape. Acolo este un cerb, la marginea depresiunii. Cu puțin noroc, am putea să ne apropiem, dar, până atunci, ia binoclul și observă munții.

Prea conștientă de brațul ce o înconjura, Suzy luă binoclul cu o mână tremurătoare și-l reglă după indicațiile lui. Zări o formă brună și mișcătoare.

– Este un cerb? întrebă ea, foarte exaltată.

Brațul tovarășului său se strânse inconștient și linia bărbiei să înăspri, când privi în depărtare.

– Da. Este un animal frumos.

– Putem să ne apropiem?

– Este dificil, răspunse Méric arătându-i panta povârnită, plină de stânci și pietre și întinderea de turbă care-i despărțea de terenul din față. Dar vântul este de partea noastră, adăugă el cu o voce joasă. El suflă spre noi și cerbul nu ne va simți. Aceste animale au un asemenea miros încât simt omul de la o distanță de necrezut. Dar merită să încercăm.

El îi adresă un scurt surâs și o lăsă tocmai în momentul în care căldura corpului său începea s-o pătrundă. Gestul lui fusese impersonal și Suzy își dădu seama cu o bătaie de inimă. Era atât de absorbit de animal, încât abia dacă era conștient de prezența tinerei fete. Ea își alungă repede dorința de a rămâne în brațele sale și urcă panta în spatele lui. Apropierea era dificilă: rostogolirea unei pietre putea să declanșeze o mică avalanșă și să-l avertizeze pe cerb de prezența lor.

O clipă, îl pierdură din vedere, dar Méric declară că reperase locul unde se afla. Peste tot era liniște. Acolo unde se găseau erau adăpostiți și nimic nu se mișca, nici măcar un fir de iarbă. Obișnuită cu zgomotul orașului, Suzy nu cunoscuse niciodată o tăcere atât de totală. Ei înaintară, târându-se în cea mai mare parte

a timpului, până la o moviliță pietroasă, suspendată deasupra văii înguste.

– S-a deplasat în susul văii, murmură Méric la urechea lui Suzy. Acolo sus, iarba este fragedă; trebuie să pască acum.

Evident, Méric era rezistent și în perfectă condiție fizică. Răsuflarea îi era atât de regulată după acest urcuș penibil. Simțind cum îi curge sudoarea pe frunte, Suzy îl privea cu invidie.

– Există o trecere între râu și versantul muntelui, chiar înainte de începutul văii. După cursul apei, drumul este blocat de o cădere de pietre, dar am putea să ne cățărăm pe un promontoriu și să privim de sus.

Coborâră spre micul torent. În culmea exaltării, Suzy își ținea răsuflarea. Nu-și amintea să mai fi simțit vreodată așa ceva; era extrem de încordată și inima îi era de nestăvilit. Dar această senzație nu era fără legătură cu prezența tovarășului său și ea o știa.

– Acum, vom urca pe promontoriu, spuse încet Méric, făcându-i semn să-l urmeze.

Stânca era încălzită de soare și crevasele pline de iarbă și de mici băltoace de apă. Pe alocuri, solul era alunecos și Suzy nu refuză mâna lui Méric, care o ajuta să urce. Fu mulțumită când atinseră vârful: avea obrajii în flăcări și avea răsuflarea tăiată. Părul îi era în dezordine și, privind în urma sa, își zări boneta de lână agățată de creanga unui arbore pipernicit.

Coborî și o luă.

Méric o trase spre el și-i făcu loc alături de el. Din această firidă, la jumătatea muntelui, descoperiră extremitatea văii. Între

blocurile de piatră, iarba apărea moale și verde; era uimitor în această perioadă a anului. Dar atenția lui Suzy fu atrasă de altceva: cerbul păștea liniștit, ignorându-i pe cei doi străini care îl contemplau. Era măreț, cu blana cafeniu-închis și cu coarne maiestuoase.

Capitolul 8

În starea ei de exaltare, Suzy se agăță de brațul lui Méric. Își aminti la timp că nu trebuie să facă zgomot.

– Ce animal splendid! murmură ea.

Pentru prima dată în viață vedea un cerb în carne și oase. Era la o sută de metri de ei și chiar la această distanță, crezu că distinge zece ramuri pe coarnele sale.

Avea dreptate, și Méric confirmă:

– Nu este un cerb regal; nu are douăsprezece ramuri, dar este fără îndoială un animal frumos, în jur de nouă ani.

Pentru a o face să-l vadă mai bine, el își puse pușca pe o movilă de turbă și-și întinse picioarele. Suzy era așezată alături, cu ochii fixați pe animal. Domnea o asemenea liniște că ea îi auzea copitele pe pietre.

Se apropie încet de ei, căutând tufele cu iarbă moale dintre pietre; nu-i văzuse încă.

– Poate mai sunt și alții, șopti Méric instalându-se mai confortabil în acest spațiu strâmt.

Era atât de aproape de ea, încât Suzy se văzu reflectată în adâncimea ochilor lui. O clipă, îi fu frică să se miște sau să vorbească, ca să nu tulbure acest sentiment de irealitate. Piciorul musculos era întins lângă ea și când vorbea, îi simțea suflul cald pe obraz. Ea frisona sub valul arzător ce o străbătea abătându-i atenția de la cerb. Respiră profund.

– Aceste animale seamănă cu oile, zise ea.

– Să nu-i spui așa ceva unui păstor sau unui crescător! răspunse el, surâzând. Ei recunosc cea mai mare parte a animalelor. Acestea își pierd coarnele în fiecare an și astfel, se urmărește evoluția lor.

– Dar cum vă alegeți victimele? continuă ea cu o ușoară notă de reproș.

El îi surâse din nou, fără pică.

– De obicei, îi eliminăm pe cei cu coarnele mai proaste.

– Dar niciodată nu sunt vânați cerbii regali?

– Nu, nu întotdeauna. Într-o zi, un client a ucis unul: era superb, cu douăsprezece ramuri perfecte. Adesea, turiștii din hotel nu vin să-i vâneze, ci doar pentru a-i privi și a se instrui, cum faci tu acum.

– Mi-ai dat doar azi ocazia, domnule Findlay, ripostă ea cu un ton ironic, care îl irită.

Fără să vrea, se întoarse brusc și lovi o pietricică. Zgomotul acesteia în cădere, abia auzit de urechea omenească, ajunse la cea a animalului care încetă să pască și-și înălță capul. El inspiră aerul

și se făcu nevăzut într-o clipă, sărind peste râu. Agilitatea sa era extraordinară. Nimic altceva nu veni să tulbure tăcerea. Ridicându-se, Méric făcu să se miște pliurile kiltului său.

– Înțelegi acum de ce mulți oameni nu pot să se apropie, făcu el, un pic ironic.

Suzy se ridică la rândul său și-și înclină capul, fără să zică nimic. Apoi, recunoscu:

– Am avut noroc.

– Ai putea să fii recunoscătoare că ai fost un vânător atât de iscusit.

Ea îi aruncă o privire plină de ironie.

– Nu știam că ești atât de sensibil la compliment, domnule Findlay.

– Nu știi ce te așteaptă, copilă, continuând să-mi spui domnule Findlay.

– Astăzi ești plin de amenințări sumbre și fără îndoială că-ți pierzi timpul. Nu mă înspăimânt atât de ușor.

Era un bărbat ocupat și ea trebuia să fie pentru el o fată puțin stânjenitoare, pe care o putea trata ca pe o surioară. Dintr-un spirit de contradicție feminin, Suzy decise că nu putea fi ignorată. Era poate imprudent și nebunesc, dar simțea nevoia să-l provoace, cu toate avertismentele lui! El nu răspunsese la ultima ei insolență; ridică din umeri cu indiferență și începu să coboare în vale, lăsând-o să-l urmeze cum va putea. Cu regret, ea aruncă o ultimă privire spre locul unde dispăruse cerbul, îl urmă și alunecă în lungul falezei și se trezi pe burtă în fața lui, într-o poziție ridicolă.

– Ei bine, și acesta este un mod de a coborî la fel ca oricare altul! zise el cu cinism, fără s-o ajute să se ridice.

Ea îl privi cu dispreț, încercând în zadar să se agațe de o stâncă, dar o durea piciorul, însă asta nu conta în ochii ei.

– Să mergem să mâncăm ceva, decise el. După aceea, trebuie să ne întoarcem. E aproape ora două și ne rămâne un drum lung de parcurs.

Cu pași mari, el urmă poteca plină de pietre.

– Există un loc agreabil acolo, îi strigă el peste umăr. Îl cunosc; este mai confortabil decât să fii cocoțat pe o stâncă.

Pe măsură ce se afundau în valea îngustă, solitudinea devenea din ce în ce mai captivantă. Se simțeau ca niște exploratori ai unor ținuturi necunoscute: în drum spre munții din Tibet sau spre marele zid chinezesc. Imaginația o purta spre locuri îndepărtate la care visa și unde, probabil, nu va merge niciodată. În fața acestei singurătăți infinite, o parcurse un frison rece.

Prea repede, după părerea ei, sosiră pe un mic platou acoperit cu multă iarbă.

– Îți convine aici? întrebă el.

Ea schiță un surâs din colțul buzelor și-i întinse rucsacul.

Fără să-i aștepte asentimentul, el își agăță pușca de peretele de stâncă. Îi purta întotdeauna de grijă. Apoi își întinse hanoracul ca pe o pernă, înainte de a se întinde și de a-și pune capul pe el.

– Și acum, servește dejunul, tânără fată, mormăi el, întinzându-și picioarele.

Un moment, ochii lui Suzy scânteiară: apoi, ciudat de supusă îl ascultă. Încercă să se convingă că dacă nu putea riposta era din

cauza calităților sale și nu a aroganței și seducției fizice. Pe o piatră plată, aranjă sandvișurile cu șuncă, merele și bucățile groase de prăjitură cu fructe, făcute în casă.

Puse alături termosul plin cu cafea și merse la râu ca să umple cu apă cele două cești.

La întoarcerea sa, Méric aruncă o privire aprobatoare spre strălucirea mată a pielii sale, apoi spre festinul pe care ea îl pregătise.

– Ai fi o sclavă excelentă, zise el cu amabilitate. În altă epocă, te-aș fi cumpărat.

– Presupun că ar trebui să mă simt flatată? răspunse Suzy, înțepată. M-ai fi vândut într-un târg de sclavi, dar nu pe un preț prea ridicat.

El o privi nepăsător și ea roși de ceea ce citise în ochii lui.

– Tu ai zis, nu eu, drăguță Suzy. Într-un moment de slăbiciune, un bărbat ar fi fost tentat să nu se mai uite la preț.

– Dar ai fi regretat mai târziu.

– Depinde. Prețul anumitor lucruri depășește, adevărata lor valoare.

Ea își stăpâni furia, mușcând energic dintr-un măr verde.

– Nu-ți plac prea mult femeile, Méric?

El o privea încontinuu. Strălucirea ochilor săi arăta că-și bătea joc de evidenta ei inocență.

– Ba da. Îmi plac femeile.

Ai talentul să pui întrebări stupide, Suzy. Și acum, părerea mea despre ele....? Este o altă problemă. Vorbești despre femei în general?

Ce încerca să insinueze? Cu un efort aproape fizic, își desprinse privirea de pe figura lui de nepătruns. Nu va încerca să-i ceară precizări.

Ea luă termosul și servi cafeaua. Nu-i mai era sete, nici foame, dar era o posibilitate de a-și reveni și de a-și ascunde fața împurpurată.

– Apreciez foarte mult această zi, îl asigură, politicoasă. Cerbul era magnific.... ca și acest loc, adăugă ea, puțin la întâmplare.

El ridică sprâncenele; nu-i răspunsese la ultima întrebare și el ținea s-o facă să înțeleagă.

– Ce entuziasm, murmură el, cu indiferență. Am impresia că am mai auzit asta.

Bineînțeles! Furioasă, se întinse pe spate în iarba călduță, la câțiva pași de el; prefera să nu-l privească. Cliente de la hotel, fără îndoială.... orășence ca și ea!

Alene, el puse jos ceașca. Vocea îi era blândă, dar ironică.

– Nu ești făcută pentru aceste locuri, Suzy. Ești frumoasă, fermecătoare, dar să nu te înșeli: plantele de seră nu trebuie să încerce să trăiască acolo unde cele mai puternice abia supraviețuiesc.

– Am venit cu tine până aici. Te-am urmat peste tot, pe un teren dificil, și îndrăznești să-mi vorbești astfel? Fără a lua în seamă indignarea ei, el se ridică și merse să spele ceștile la râu.

– Te-ai crede în iulie, nu în octombrie, remarcă el când se întoarse. Rareori este atât de cald!

De ce îi făcea plăcere s-o înfurie, să trezească în ea o furtună de emoții?

– Nu-ți sunt simpatică, nu-i așa? îl acuză ea pe un ton iritat.

– Nu, fără îndoială, nu.

Cu o mișcare suplă, se lăsă să cadă alături de ea.

– Dar simpatia nu este întotdeauna un joc în raporturile dintre un bărbat și o femeie, nu ești de acord?

Pentru a-și exprima și mai clar gândurile, privirea lui alunecă ușor peste curbele grațioase ale corpului juvenil. Fără grabă, fără efort, dar cu o irezistibilă forță, o luă în brațe, cu o mână în adâncitura taliei, cu alta pe ceafă, foarte aproape de umărul delicat.

Mult timp după aceea, Suzy se întreba de ce n-a încercat să scape. Ea puse greșeala pe seama căldurii care o copleșise, pe tăcerea aproape hipnotizantă; avusese impresia că era singură pe lume cu Méric Findlay și toate acestea prelungeau bucuria dimineții.

Se îndepărtă, totuși, de el, conștientă de pericol. Dar el o reținea ușor și o strângea încet autoritar.

– Stai liniștită, îi ordonă el cu voce înceată.

Cu nepăsare, își întinse picioarele lângă ea.

– Mi-ai spus, mai înainte, că-mi ești recunoscătoare.

Dar asta nu înseamnă că... Ea vroia să vorbească, dar cuvintele se opreau în gât. O inerție curioasă, deja resimțită în brațele lui, o invada și-i anihila orice încercare de protest. El o ținea cu blândețe, ca pentru a o ocroti. Ea se simți obligată să răspundă:

– Întotdeauna pretinzi mulțumiri de acest fel?

El râse din gât.

– Nu m-am gândit la altceva mai agreabil.

Méric putea să fie lipsit de scrupule dacă vroia, și era periculos să se joace cu el; ea știa acest lucru, dar puțin îi păsa. Poate se punea într-o situație dificilă arătându-se pasivă, dar nu putea riposta plăcerii de a sta în brațele lui. Poate că era ceva de o clipă și nu era obligată să meargă mai departe. La douăzeci și unu de ani, era fără îndoială timpul să înceapă să trăiască puțin mai periculos și să-și depășească inhibițiile.

Deodată, el se ridică în cot și o privi întrebător.

– De ce suspini, dragă Suzy? Ești gata să te întrebi cum vei face față acestei situații?

Tonul vocii era amuzant de ironic și Suzy înțepeni, cu toată slăbiciunea ce o simțea.

– Nu m-am gândit deloc, minți ea.

În fața expresiei sale ciudate, ea își ridică bărbia în semn de bravadă, dar simți un val de teamă când foarte ușor, foarte tandru, buzele lui se apropiară de ale sale.

La această atingere, simți cum îi curge foc prin vine și vru să se elibereze. Dar el își strecură mâna sub păr și o prinse de ceafă. Presiunea gurii se accentua delicat, în timp ce degetele i se plimbau prin părul des și mătăsos. Cu un gest senzual, o trase și mai aproape de el. Greutatea corpului său o țintuise pe iarba strivită din care se ridica un miros parfumat. Tulburată și devorată de pasiune, condusă de o dorință irezistibilă, răspunse sărutărilor îndrăznețe.

Un val de emoții tumultuoase o învălui și, fără voia ei, brațele i se înnodară după gâtul lui Méric. Degetele sale se pierdură în părul lui des în timp ce Méric își punea mâinile pe mijlocul ei,

înainte de a înainta pe spate, pe sub bluză, pentru a se opri pe pielea satinată.

În sfârșit, gura lui se desprinse încet, pentru a o lăsa pe tânăra fată să-și reia răsuflarea.

– Biată Suzy, șopti el.

Buzele sale arzătoare alergau pe fața lui Suzy. O ținea strâns lângă el, când încercă să se desprindă și o sărută în scobitura gâtului.

– Și te gândeai că poți să-mi reziști!

Vocea murmura, dar rămânea tot atât de cinică în fața slăbiciunii ei.

– Aș putea, dacă m-ai lăsa, șopti ea. Fără forța ta brutală...

Cu ochi scânteietori, Méric o sărută repede pe gură.

– De ce cauți să te scuzi întotdeauna, Suzy? Într-o clipă ai să-mi spui că detești, din instinct, astfel de lucruri.

– Nu chiar. Depinde de parteneri.

– Tim Mason, de exemplu?

Una dintre mâinile lui Méric părăsi căldura spatelui pentru a-i încercui gâtul.

– Mă întreb.... obișnuiești să minți?

– Nu mă crezi? strigă ea, pierdută sub dulcea strânsoare a degetelor lui.

– Drace, nu!

Și o trase din nou cu pasiune către el, zdrobindu-i buzele sub forța alor sale. Fără grijă cu privire la ceea ce ar putea gândi, ea îi întoarse cu aviditate sărutările, înspăimântată dar, în același timp, în prada unei plăceri intense. Corpul i se abandona lui Méric, ale

cărui unghii îi zgâriau pielea de pe spate, îi produceau o suferință subtilă pe care o simțea până în piept. Strivită de el, se agăța înfrigurată de umerii lui, fără să mai știe de nimic, în afară de dorința sa.

El o simți fremătând, ridică o clipă capul și murmură:

– Până unde ai mers la colegiu, dragă Suzy?

– Nu are importanță, se auzi spunând tânăra fată printre bătăile surde ale inimii.

Dacă i-ar mărturisi inocența sa, n-ar mai fi vrut-o. În acea clipă de nebunie, știa că-l dorește cum n-a mai dorit nimic până atunci.

– Suzy!

O clipă ea își imagină că dorința ajunsese la paroxism. În timp ce trupurile lor se încordau, ea încercă să-și ascundă privirea torturată. Toată viața sa așteptase acest moment când ar putea să se lase copleșită de forța instinctelor.

– Dragul meu.... murmură ea într-un suflu.

Poate că o auzise, pentru că își ridicase capul, păru că-și ferește privirea și, cu o mișcare suplă, sări în picioare. Repede, o ridică și o susținu ușor, pentru a-i da timp să-și recapete echilibrul.

El spuse, în sfârșit, pe un ton indulgent dar sec:

– Ce aștepți de data asta, dragă Suzy?

Cu fața îmbujorată, cu ochii în flăcări ațintiți asupra lui, ea strigă cu violență:

– Te urăsc!

– Dar, nu....

Degetele necruțătoare se înfipseră în brațele sale.

– Poate că ai să mă urăști dacă am mai rămâne mult timp aici.

Pentru numele lui Dumnezeu, Suzy, încearcă să te porți ca un adult!

– Nu cred că această conversație este folositoare nici pentru unul, nici pentru altul, articulă ea cu o voce slabă, puțin descumpănită.

El schiță un surâs deloc vesel.

– Tu nu m-ai ierta niciodată, Suzy. Poate că te-ai gândit că voiam să te compromit pentru a-mi însuși domeniul.

– Să nu crezi așa ceva! protestă ea cu o voce răgușită.

O clipă, ceva din figura lui Suzy păru că reține atenția lui Méric. El continuă, apoi, cu un surâs pe un ton suav:

– Suntem doi proști, Suzy; niciunul dintre noi doi nu este satisfăcut de celălalt. Nu aveam intenția să te rănesc... dar să lăsăm asta. De altfel, trebuie să plecăm dacă vrem să ajungem la Glenroden înainte de căderea nopții.

Înghețată, Suzy îl urmă de-a lungul torentului, aproape alergând pe drumul pietros pentru a nu rămâne în urmă. Nu-și amintea să mai fi fost atât de deprimată. Dar el o ignora, o făcea să sufere cu indiferența lui.

Ajunseră în sfârșit la Range Rover. Spre marea sa surpriză, Méric îi deschise portiera și o ajută să se urce. Cu un picior în mașină, se întoarse să-l privească. I se păru imens și aspru ca și peisajul din jurul lor. Era frumos: avea ochi vioi, o gură expresivă și o bărbie voluntară, părul foarte negru, moale și strălucitor. Știu în acea clipă că-l iubea și, brusc, își plecă pleoapele pentru a-i ascunde privirea. Cel puțin, comportamentul său impudic nu fusese gratuit. Acesta avea la origine o emoție tot atât de veche ca

și Eva, prea violentă pentru o tânără fată fără experiență. Momentan copleșită de revelația dragostei sale, rămase nemișcată. Nu se putea să-l lase să ghicească. Poate era mai bine astfel, decât să-l vadă cum își bate joc de ea.

– Acum trebuie să plecăm. Altfel, John va fi neliniștit. El are încredere în mine, adăugă el lamentabil.

Era atât de tandru, încât Suzy simți cum îi bate inima. Ceva îl făcea fericit și nu se ascundea. Poate.... după toate.... o iubea și el puțin?

Începea să se facă noapte când sosiră acasă. O lucire roșie se reflecta încă pe apa lacului. Peisajul cufundat în penumbră emana o asprime ciudată și Suzy se cutremură. Ierburile se veștejiseră și frunzele își pierdeau culoarea: toamna scoțiană era plină de nostalgie. Ceața și norii întunecați de deasupra colinelor respirau tristețe. Suzy simți cum i se strânge gâtul și lacrimile îi urcară în ochi.

– Vreau să merg repede să-l văd pe tata, zise ea, coborând din Range Rover. Se neliniștește fără noi.

Doamna Lennox o întâmpină la poartă:

– Ai o vizită, Susan, un oarecare domn Mason.

Suzy simți cum se crispează mâna lui Méric pe care acesta o pusese pe talia ei, pentru a o conduce până în casă. Nu era altceva decât un gest amical, își spusese; dar simțea o mare bucurie. O secundă, degetele lui se strânseră pe curba șoldului său. El o eliberă dintr-o dată și ea se simți ca abandonată. Nu putea crede în prezența lui Tim.

– A sosit după dejun, adăugă repede doamna Lennox.

A părut contrariat că nu te-a găsit. Dar tatăl tău și cu el s-au înțeles bine și au vorbit toată după-amiaza. I-am pregătit o cameră. Bineînțeles că domnul Frazer i-a spus că poate să rămână.

– Natural, aprobă Méric. Iubitul lui Susan este binevenit, doamnă Lennox.

Remarca o dezamăgi pe Suzy; gâtul i se strânse și se îngălbeni. Dar de ce, de ce venise Tim până la Glenroden? În acest moment, era ultima persoană din lume pe care dorea s-o vadă. Rupând tăcerea apăsătoare, o întrebă pe doamna Lennox:

– A spus pentru ce a venit? Ce vroia?

Întrebarea era lipsită de amabilitate; era chiar stupidă, dar ceva în expresia morocănoasă a lui Méric o împinsese s-o pronunțe. Fără să aștepte răspunsul doamnei Lennox, acesta murmură cu ironie:

– Nu trebuie să pui întrebări atât de prostești, Suzy. După cum se pare, nu poate sta departe de tine și e binevenit aici pentru câteva zile, dacă dorești. De altfel, poate nu este o idee rea, cu condiția să se poarte bine.

Aroganța lui o ofensă violent. Devenise un străin și nu semăna cu bărbatul care o ținuse în brațe pe munte, care îi dăduse impresia că raporturile lor se schimbaseră. Cu inima grea, îl privi fix și fără să vrea, îi luă apărarea lui Tim:

– Tim are fără îndoială concediu și s-a gândit, poate, să-mi facă o surpriză. Nu și-a dat seama că ar putea deranja...

Doamna Lennox o întrerupse:

– Dar nu va fi nicio problemă, Susan, dacă domnul Findlay este de acord.

– Asta nu-l privește pe domnul Findlay!

O dată în plus, vorbise fără să gândească: nu asta dorise să spună.

– Suzy! exclamă Méric pe un ton incisiv.

Înspăimântată, tânăra fată îl văzu pălind sub bronz. Prezența doamnei Lennox îl împiedica să-și reverse furia. El se îndreptă spre extremitatea opusă a vestibulului și-i strigă peste umăr:

– Când mai ai intenția să-ți primești prietenii, să mă previi, te rog, măcar pentru tatăl tău.

Dar vizita lui Tim la Glenroden nu păru să aibă asupra lui John un efect defavorabil. Din contră, părea să-i aprecieze compania și cei doi bărbați petreceau mult timp împreună. Prietenia lor se dezvolta ușor, fapt sesizat de Suzy nu fără o înțepătură în inimă. Auzindu-l pe tatăl său vorbind, râzând vesel cu Tim, simțea cum o năpădesc îndoielile. Prăpastia săpată între ea și el în toți acești ani era prea adâncă pentru a putea fi vreodată acoperită. Era doar o schimbare, ea nu putea să se simtă cu adevărat fata casei; nici să accepte Glenroden ca moștenire, dacă i se întâmpla ceva lui John.

Tim, din contră, nu se lăsa asaltat de scrupule. Ca și tatăl său, se minuna de asemănarea lui Suzy cu Frazer și nu-i lipsea niciodată ocazia s-o și spună:

– Nu este nicio îndoială, Suzy, exclamă el a treia zi.

Reținuți în casă de vânt și de ploaie, se găseau în salon.

– Ești o Frazer, este evident! Am făcut bine că te-am lăsat să vii aici. Este suficient să privești portretul bunicii tale.

Ridicând din umeri, ea aprobă de nevoie. De ce se enerva când îl auzea pe Tim spunându-i tatălui său pe prenume? Îi câștigase

atât de repede încrederea lui John. Ei îi era ciudă. După doar două zile, părea că știe mai multe decât ea despre Glenroden. Și John părea că se gândește ca Tim și cu ea să se căsătorească și că reticențele sale se datorau unei timidități de școlăriță.

Ea răspunse, exasperată:

– Destul, te rog! Vorbești de asta mereu și devine obositor. Ca și când ai vrea să convingi pe cineva.

– Pe acest administrator, de exemplu? întrebă el cu un aer hotărât, cu o figură posomorâtă. Aș putea să-l pun la locul lui, dacă aș rămâne aici mai mult timp.

– Dar ai doar două săptămâni.... cel puțin așa ai spus. Nu sunt sigură care este exact poziția lui Méric aici...

– Ei bine, cineva trebuia să fie! strigă Tim, ciudat de amenințător.

– Te rog... murmură Suzy.

Purtarea lui Tim o umplea de teamă; de la sosirea lui, îi era imposibil să-și recapete calmul. Încă o dată, regreta prezența sa. El se gândise să-i facă o surpriză sosind pe neașteptate și nu remarcase privirea prea rece. Fusese prea absorbit de amabilitățile față de John și de doamna Lennox. El i se adresa lui Méric cu reticență, cu politețea dezinvoltă a unui vizitator important față de un membru al personalului.

– Ei bine, ce vrei să spui....? făcu el îngrijorat, înaintea ezitării lui Suzy.

– Nu trebuie să te amesteci, Tim. Méric Findlay ne este indispensabil. Tatăl meu nu va fi mulțumit dacă te vei purta dezagreabil.

– Încep să mă întreb, spuse Tim, cu un aer șiret, cine ar fi cel mai enervat! Dar nu roși și nu fi atât de supărată, Susan. Încerc doar să acționez în propriul tău interes.

– N-am nevoie să se ocupe cineva de treburile mele, răspunse ea cu indignare. Atunci, te rog, să nu....

– Ce să nu fac?.... repetă el, schimbându-și expresia. Să nu pun mâna pe marele Méric Findlay, vrei să spui? Ți-e frică de el, Susan? Mi se pare că-ți pasă prea mult de favorurile sale!

– Foarte simplu, pentru că nu putem să facem să meargă Glenroden fără el!

Suzy insistă:

– Firește, că nu mă tem! Ai idei atât de ridicole, Tim. Eu îl văd foarte rar.

Nu era departe de adevăr se gândi ea. Méric nu era niciodată acolo, în afară de ora mesei la care, acum, asista regulat. Dar, cea mai mare parte din timp, în afară de politețea elementară, părea s-o ignore.

– Sunt și alți oameni, lansă Tim cu o voce tăioasă, care ar fi capabili să conducă un domeniu ca Glenroden. Când vom fi căsătoriți, Susan, voi căuta un administrator mai amabil.

– Nu mă îndoiesc! strigă ea cu furie, pe un ton sarcastic.

În momentul în care se îndepărta de el, nu-și putu reține un strigăt, înspăimântată de un zgomot ce venea de la ușă. Carole Craig era acolo și-i privea.

Capitolul 9

De când stătea acolo Carole? Roșind, Suzy duse mâna la față, încercând în zadar să-și ascundă jena. Carole, din contră, surâdea veselă, ca și cum n-ar fi auzit nimic. Dar, cu ea nu erai sigur de nimic.

– Nu mi-l prezinți pe prietenul tău? întrebă ea, privindu-l pe Tim cu curiozitate.

Suzy reuși să execute cu demnitate ceremonia prezentării. Își amintea cu furie ultimele cuvinte ale lui Tim. Cum îndrăznea s-o pună într-o astfel de situație și să afirme atât de limpede că era nerăbdătoare să se căsătorească? Trebuia restabilit adevărul; era mai bine cât mai repede, dar era imposibil în fața unei terțe persoane. Carole încerca în mod deschis să pătrundă misterul, dar surâsul său strălucitor ascundea hotărârea de a descoperi statutul exact al lui Tim. Suzy își dădu seama și încurcătura ei se amplifică.

– Presupun că ești iubitul Susanei, venit de la Londra?

– Într-un fel, răspunse Tim, fără a aștepta răspunsul tinerei fete. Sper să devin mai mult decât atât în scurt timp, dar nu este nimic oficial, înțelegeți?

– Bineînțeles, aprobă Carole, cu o voce suavă.

Era vizibil că vestea îi plăcea.

– Eu însumi m-am întors de la Londra, mărturisi ea, aruncându-i un zâmbet fermecător. O cunoști de mult pe Susan?

– Da, zise Tim, fără rezerve. Eu m-am ocupat de Susan și de mama sa. Eram vecini și mama ei mi-a apreciat întotdeauna sfaturile.

Confuză, Suzy își înlătură o șuviță de păr care-i cădea pe fruntea fierbinte. Carole surâdea mereu, aparent foarte satisfăcută. Instinctiv și în ciuda atitudinii sale amicale, Suzy se temea de acest surâs. Fu și mai descumpănită când Carole sugeră:

– Trebuie să ieșim împreună într-o seară, să mergem să cinăm la hotel. Méric va ști care este ziua cea mai bună. Poate vom avea de sărbătorit un eveniment oficial. Nu se știe niciodată.

Ce vroia să spună? Făcea aluzie nu la Tim, ci la legăturile sale cu Méric?

– Vom vedea, răspunse Suzy pe un ton circumspect, făcând un efort de a părea amabilă. Aceasta va depinde de starea tatălui meu.

– Mi-ai amintit că am venit ca să-l văd, spuse Carole, dând din cap. Cum se simte? Găsindu-se pe un teren mai puțin delicat, Suzy o asigură că tatăl său este într-o formă bună.

Satisfăcută de aceste vești, Carole se întoarse să plece; buzele sale de un roșu aprins schițară un surâs arogant.

– M-am aranjat să merg cu Méric la Perth în această dimineață, explică ea. El merge la un târg de vite. Mă voi întoarce cu el diseară și voi cina aici; vă voi vedea deci, pe amândoi.

Cu un ușor semn din mână, dispăru.

Tim fu primul care vorbi.

– Ea are un aer foarte hotărât, glumi el cu stângăcie.

– Tim, te rog, încetează să mai vorbești astfel, îl rugă Suzy pe un ton sec, întrebându-se cât are să-l mai suporte. Carole vroia doar să se arate amicală, sunt sigură. De altfel, adăugă ea, Carole ajută la un teren de camping, în timpul verii și ne vedem adesea.

– Un teren de camping? Aș putea să știu cui îi aparține?

– Nu, dacă întrebi pe acest ton, ripostă cu răceală Suzy. E situat pe domeniu. Nu fi atât de bănuitor.

– Calmează-te, Suzy, spuse el pe un ton iritat. Nu făceam nicio aluzie de acest fel. Vroiam doar să subliniez că un teren de camping poate fi lucrativ dacă este bine dirijat.

Tânăra fată încruntă imperceptibil sprâncenele. Se întreba, și nu era pentru prima oară, de ce era cu mintea aiurea: Tim releva detalii care nu erau remarcate de un om obișnuit.

– Pe o proprietate ca aceasta, zise ea în sfârșit, un lucru îl compensează pe altul. Campingul și crescătoria de cerbi, de exemplu, compensează lipsurile de pe alte terenuri.

– Există și vânătoare? Mi se pare că poți deveni moștenitoarea unui domeniu destul de vast. L-ai vizitat vreodată? Ai vreo idee de cât este de întins?

Ea dădu din cap fără să spună nimic. Căuta să-l facă să nu se mai amestece.

Dar cum să-i impui tăcerea, fără să te arăți dezagreabilă? Poate, uzând de diplomație...

– Am urmărit un cerb de aproape. Amintește-ți că eram cu Méric când ai sosit.

– Dar era pentru prima oară în două luni când te duceai să vizitezi domeniul. Nu ți s-a părut ciudat?

– Nu, deloc.

Ea își întoarse privirea și spera că nu i s-a observat tulburarea. Întrebarea lui Tim era ca un ecou al propriilor îndoieli. Încerca în zadar să le alunge.

– Tatăl meu nu se simte bine și nu vreau să-l necăjesc.... nici să-l deranjez pe domnul Méric Findlay.

– Să-l necăjești? Pentru tatăl tău, înțeleg. Dar, în ceea ce-l privește pe Findlay, este timpul să te afirmi puțin. Verișoara ta Carole nu spunea că se duce la Perth cu acest scump Méric? Ei bine, de ce n-am face noi doi un tur, în absența lor? Vezi dacă-ți poți procura o hartă. John trebuie să aibă una pe undeva.

Tonul îi displăcu lui Suzy. Ea acceptă propunerea împotriva voinței sale, dar pentru un motiv cu totul diferit: n-ar fi putut suporta să mai rămână acolo, să se frământe cu gânduri negre, în timp ce Méric și Carole petreceau ziua împreună.

Nu putea să fie sinceră cu tatăl său și avu unele dificultăți ca să-i explice ce dorea.

– Mi-ar plăcea să-i arăt lui Tim împrejurimile, îi spuse ea. Mă întrebam dacă ai o hartă a regiunii pe care să fie însemnate limitele domeniului, pentru a-i da o vedere de ansamblu.

O expresie bizară trecu pe fața ostenită a lui John.

Nu era într-o zi bună. Vorbăria Carolei îl obosise și nu părea dispus să întrețină o conversație. Și era vizibil că ideea de a-i furniza o hartă lui Suzy îi displăcea.

– Cred că Méric le păstrează pe toate în biroul său. Dar dacă te uiți în raftul superior al acestui birou, vei găsi, poate, una mai mică.

– Presupun că aș putea lua una din birou?

Tânăra examină harta cu un aer neîncrezător: documentul era într-o stare proastă, desenul aproape șters; nu-i era de mare folos.

– Nu, mai ales nu! strigă tatăl său cu o voce ascuțită care o surprinse. Să nu intri acolo niciodată, Suzy, fără a-i cere învoirea lui Méric. N-aș vrea... adăugă el ezitând, să deranjezi ceva și să-i dai de lucru în plus.

Suzy preferă să nu-l contrazică.

– Nu, bineînțeles. Nu voi intra în biroul său. Dar, dacă îmi vei trasa pe această hartă limitele Glenroden, am putea să plecăm: ploaia a încetat.

Dar John se răzgândise, ca și când nu suporta să fie deranjat numai pentru atât.

– Du-te și lasă-mă, Susan, te rog. Există multe locuri de vizitat fără riscul de a te pierde. Méric te-a dus la munte, dar te sfătuiesc să nu mergi și astăzi. Dacă te pierzi, îți vei da seama că Tim Mason nu este Méric Findlay, adăugă el, pe un ton enigmatic.

Suzy îl părăsi, ușor supărată. De ce refuza întotdeauna tatăl său să vorbească despre Glenroden? Dacă proprietatea era ipotecată sau într-o situație catastrofală, trebuia să-i spună. Multe domenii erau în dificultate și nu le era rușine. De ce John nu o lua

în serios? Nu era ușor pentru ea: pe de o parte, inima ei refuza să creadă în necinstea lui Méric, dar pe de altă parte, bunul-simț îi sugera contrariul.

– Vom merge cu mașina mea, îi spuse ea lui Tim.

Spre marea sa surpriză, el surâdea și părea satisfăcut. După cum se vedea, starea proastă a hărții nu o făcea de nefolosit.

– Trebuie să-ți arunci o privire peste ea! exclamă el. După acest plan, tatăl tău posedă un teritoriu imens. Nu este întâmplător că domnul Findlay refuză să te informeze.

– Tim, te rog. Încetează să mă iriți. Dacă mai continui să vorbești despre Méric, mă întorc acasă.

– Bine, calmează-te! Știi că mama ta m-a însărcinat să veghez asupra afacerilor tale. Subliniam unul sau două detalii, asta este tot. Nu este imposibil și nu este pentru prima dată ca un om bolnav, cum este tatăl tău, să se lase înșelat.

Suzy persevera în tăcerea sa. Îi era deja penibil că avea, ea însăși, bănuieli. Nu mai era nevoie să le audă și din gura lui Tim. În drum spre lac, trecură vadul râului și Tim insistă să meargă până la terenul de camping.

– Doar ca să-l văd, spuse el surâzând, fără să pară că a recunoscut aerul posomorât al lui Suzy. Poate am să revin aici în vacanță.

Ea se bosumflă când îl văzu plimbându-se printre rulote. Departe, se vedea lacul. Vântul ridica valuri pe suprafața apei. Brazii umbreau malul cu nisip alb și cerul era fără nori. Ploaia încetase și căzuse bruma. Suzy tremura. Se întreba cu ce semăna acest anotimp în Scoția. Își imagina serile lungi, liniștite, în fața

focului. Aici, iarna erau Méric, John și doamna Lennox. Refuza să se gândească la Carole... Și Tim va fi plecat.

La întoarcere, el era într-o bună dispoziție și rămase așa toată ziua. După aceea, Suzy nu era sigură de drum și spre marea ei mirare, el se dovedi un bun copilot.

La un moment dat, drumul s-a transformat într-o potecă abruptă de-a lungul unui torent ce traversa un canion.

– Ai face mai bine să privești direct în fața ta, remarcă Tim sec, văzând-o pe Suzy cum își ține răsuflarea. Am atins aproape vârful și vreau să ajung; nu vreau să mă văd acolo jos.

De sus, vederea recompensa ascensiunea periculoasă. Dincolo de lac se vedeau munții, ce se profilau minunat la orizont. După o lungă cercetare, Suzy crezu că-l recunoaște pe cel care îl urcase cu Méric.

Se întoarseră la mașină. Tim îi puse amical mâna pe umăr.

– Ești satisfăcută de această zi?

– Am apreciat plimbarea, dacă la asta te referi, răspunse ea, fără convingere.

Niciodată n-aș fi făcut-o singură.

– Este exact ce încercam să te fac să înțelegi, declară el cu emfază. Știu că noi nu vedem lucrurile în același fel, dar permite-mi să-ți dau câteva sfaturi. Nu vreau să te văd nefericită.

– Nefericită? repetă ea, privindu-l.

– Cu atât mai rău!

Exasperat de lipsa ei de cooperare, el trânti portiera.

– Mă întreb câteodată, Suzy, dacă o faci dinadins. Nu este de dorit să acorzi încredere cuiva care nu este demn de ea.

– Firește, pur și simplu este de bun-simț și mi se pare că am destul.

– John este întotdeauna bolnav? îi tăie el vorba.

La această întrebare neașteptată, ea răspunse puțin confuz.

– Da, cel puțin cred. În tot cazul, în ultimii trei ani. Așa mi-a spus doctorul MacRobert. La sosirea mea, tata a suferit o entorsă și în noaptea următoare a avut o criză cardiacă. De atunci, nu s-a mai restabilit.

– Ei bine, în locul tău aș încerca să clarific situația, fără să-l neliniștesc pe John. Trebuie să existe undeva un contract în ceea ce-l privește pe Méric Findlay. Se găsește probabil în birou și nu la vedere. Dacă ai putea să-l găsești. Domeniul este vast și dat fiind boala tatălui tău, trebuie să-ți asumi responsabilitatea.

În timpul absenței lor, Méric telefonase ca s-o prevină pe doamna Lennox: Carole și cu el cinau la Perth, cu prietenii, apoi aceștia îi întovărășeau.

– Din fericire, pentru că nu pregătisem nimic, zise menajera. Dar domnul Findlay este întotdeauna prevăzător.

Nu întotdeauna, murmură Suzy cu jumătate de voce, urcând să se culce. După ce cinaseră ușor, decisese să se culce devreme și-l lăsase pe Tim să asculte radioul. Nu exista televiziune la Glenroden.

Méric flirta cu ea și treceau apoi zile întregi fără să-i adreseze o vorbă. Îi trezea emoții pe care nu și le putea stăpâni și aștepta s-o vadă comportându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Probabil că pentru el nu era important. Ah, bărbații! Ce proastă fusese să-și imagineze că ar fi putut să-și petreacă iarna la

Glenroden! Nu ar fi supraviețuit! Trebuia să-i ceară Carolei noutăți despre postul de profesor. Trebuia să plece mai repede decât avea de gând.

Câteva zile după aceea, la micul dejun, Méric îi anunță că rezervase o masă pentru patru persoane la restaurant, pentru a doua seară.

– Este un hotel convenabil, aproape de Pitlochry, zise el, cu răceală. Cred că vă va amuza.

A doua zi, Carole sosi târziu și era trecut de ora șase când porniră spre Pitlochry. Luminozitatea autumnală începea să slăbească și Suzy aprecie peisajul sub un nou aspect. Fu surprinsă să ajungă atât de repede în acest centru de vilegiatură atât de cunoscut, situat în mijlocul unei păduri magnifice, în valea Tummel. Méric le arătă la răsărit șirul de munți, o masă de umbre încă vizibile la începutul crepusculului. Traversară orașul.

– Va trebui să-l duci pe Tim să vadă împrejurimile înainte de întoarcerea sa la Londra, zise amabil Méric. Va fi mai interesant decât turul lui Glenroden.

El știa, deci? Suzy fu consternată. Nici Tim, nici ea nu vorbiseră și nu întâlniseră pe nimeni. Roși ușor și încercă să-și imagineze cum ar fi putut afla Méric. Nu se petrecea nimic la Glenroden fără știrea lui?

Carole rupse tăcerea cu un râs forțat, dar nu făcu decât să agraveze situația, spunând:

– Ai să revi la Crăciun, domnule Mason?

Ai petrece bine, sunt sigură și Suzy se va simți singură după plecarea dumitale.

Tim nu avu timp să răspundă; mașina trecu de niște imense grile de fier forjat și se opri brusc înaintea unui hotel cu o înfățișare impozantă.

Méric îi conduse înăuntru. Carole și Suzy își lăsară mantourile la vestiar, apoi își întâlniră însoțitorii la bar. Suzy fu frapată din nou de frumusețea elegantă a lui Méric, în kilt. Talia sa și spatele lat îi făcea insignifianți pe toți bărbații din sală. Alături de el, Suzy nu-l mai remarca pe Tim.

Deoarece era târziu, își luară paharele în sala de mese. Era o încăpere magnifică; podeaua era acoperită cu o mochetă scoțiană și un perete de sticlă oferea în timpul verii o vedere minunată asupra câmpiei.

Suzy era așezată alături de Tim dar, avându-l pe Méric în dreapta sa în timpul mesei, își dădea seama de prezența lui.... Privirea îi era atrasă mereu, fără voia ei, de frumoasa lui față bronzată. Ea purta o fustă neagră, dar asortată de data aceasta cu un corsaj ajustat, cu mâneci lungi, tot din mătase neagră și al cărui decolteu îi punea în valoare linia pură și grațioasă a gâtului și a umerilor.

Méric o găsea seducătoare. Ea îi remarcă privirea admirativă, dar nu spunea nimic. Totuși, i-ar fi plăcut să-i audă vocea. Tim nu arăta aceeași rezervă, dar complimentele sale nu alinau inima sa îndurerată. După cină, merseră în sala de dans și serviră o cafea, la mesele de pe marginea pistei. Un cântăreț din cimpoi, în costum național, execută câteva arii. După acest concert neașteptat, o orchestră folclorică însuflețí seara dansantă. Puțin mai târziu, Suzy făcea turul pistei în brațele lui Méric.

– Este drăguț din partea ta să dansezi cu mine, domnișoară Frazer, murmură el. Ai încredere, deci, într-un prost crescut ca mine?

– Nu te scuza, domnule Findlay, răspunse ea pe același ton, surâzând. Dacă ai să mă calci pe picioare, voi găsi un mijloc de a mă răzbuna, fii sigur!

– Este obiceiul tău, nu-i așa? zise el suav. Tim Mason este ultimul tău instrument de răzbunare?

– Tim? Cum așa?

– Ei bine, el nu prea face efort să fie amabil cu mine.

El mări strânsoarea în jurul taliei tinerei femei ca s-o facă să se învârtească și tonul îi deveni mai rece.

– Îl voi suporta până la sfârșitul weekendului, dar după aceea, nu garantez de nimic.

– Trebuie să plece luni sau marți, replică Suzy cu răceală. De altfel, nici n-ai făcut eforturi în ceea ce-l privește. Unde este celebra ospitalitate scoțiană?

– Ea nu există fără discriminare. Noi nu primim pe oricine cu brațele deschise. Desigur, cuvintele sunt singurele arme care ne mai rămân. Dar, chiar și în epoca noastră, putem recurge și la mijloace mai violente.

Sub privirea sa, Suzy tremura. Făcea aluzie la excursia lor în munți? Amintirea acelei zile îi colora vocea cu o involuntară notță de exasperare.

– Aș fi surprinsă dacă Tim ar dori să revină, chiar dacă l-ai invita.

– Nu te neliniști, nu este cazul.

Nu este bărbatul care-ți trebuie, cu aerul lui mieros. Cu cât îl vei uita mai repede, cu atât va fi mai bine.

– Ești un...

Furioasă, încercă să se desprindă din strânsoarea lui. Nu se dădea în vânt după Tim care îi datora o minimă loialitate.

– Dacă aș vrea să invit la Glenroden pe el sau pe altcineva, n-ai putea să mă împiedici! declară ea cu o voce înăbușită.

– Încearcă doar și vei vedea!

Méric surâse cu un aer ironic și o trase mai aproape de el în momentul în care luminile se stingeau pentru sfârșitul dansului. Ea se simțea fără putere, fără apărare față de el. El îi șopti la ureche:

– Îmi place să mă lupt cu tine, dulce Suzy și știu bine cine ar fi învingător.

Sala se lumină din nou și tânăra fată își reluă locul. Tim era în mare conversație cu Carole, care își pusese mâna pe brațul lui și-i acorda toată atenția. Suzy nu se simțea în largul său: Carole nu scăpa prilejul să-l interogheze pe Tim. Curiozitatea îi era fără margini și doar i s-a spus că părinții lui Suzy au trăit separat.

– Am petrecut un moment foarte plăcut cu Tim. Mi-a vorbit de tine, Suzy. După părerea lui, ai mers pe drumul norocului venind la Glenroden. Trebuie să-i povestesc lui Méric.

Ea se ridică și merse să danseze cu el, iar Suzy o urmărea cu privirea. Era foarte naivă să-i ceară ajutor Carolei să-i găsească un serviciu când ea se arăta atât de deschis dușmancă!

Seara continuă cu dansuri scoțiene foarte repezi. Tim nu lua parte, dar Méric nu se oprea din dans. Totuși, nu o mai invită. Dar

se întâlniră cu un grup de tineri din împrejurimi și nu i-au lipsit partenerii. Participa cu bucurie la serată, sperând să ascundă, sub un entuziasm forțat, bătăile inimii pentru un seducător scoțian care o ignora. Cele două tinere erau epuizate la întoarcerea la Glenroden și plecară imediat în camerele lor. Era prea târziu să se întoarcă la Perth și Carole își petrecea noaptea acolo.

De obicei, Suzy adormea legănată de zgomotul vântului, dar în această seară, la o oră după ce se urcase în pat, era încă trează. O chinuiau gândurile și o împiedicau să-și găsească somnul. Se gândea la Méric și întorcea pe toate fețele problemele de la Glenroden. Știa fără îndoială că-l iubea pe Méric. Dacă avusese unele speranțe, ele se năruiseră în această seară; el o ignora total. Ea tremura și-și dădu părul la o parte de pe fruntea înfierbântată. Epuizată, rămase nemișcată, încercând să rememoreze cuvintele lui Meric în timpul când dansaseră împreună. Îi făcuse morală cu privire la Tim: nu trebuia să-l mai invite la Glenroden. Vorbise ca și când ar fi fost proprietarul domeniului.

Deodată, se ridică în pat: își amintise sugestia lui Tim în timpul plimbării pe domeniu: să caute în birou pentru a descoperi poziția exactă a lui Méric. Firește că refuzase un astfel de proiect și nici el nu mai făcuse vreo aluzie. Totuși, în această clipă, găsea ideea foarte seducătoare. Situația lui Méric nu ar influența sentimentele sale pentru el. Probabil că era asociatul tatălui său. Atunci, poseda jumătate sau mai mult din Glenroden. Ideea nu-i venise mai înainte. N-ar fi știut să spună de ce, dar era imperativ necesar să cunoască adevărul. Deschise ochii, dădu la o parte cuvertura și se strecură afară din pat. Fără să-și pună halatul sau

papucii, împinse încet ușa camerei sale. Nu îndrăznea să aprindă lumina.

Casa cea mare era tăcută, dar Suzy simțea cum i se umezesc mâinile. Închise ușa fără zgomot în urma sa și coborî în fugă scara care ducea în vestibul: acesta era acoperit cu mochetă și picioarele sale goale nu făcură niciun zgomot. Doar o slabă rază de lumină se infiltra printr-o mică lucarnă. Nu auzea decât bătăile violente ale inimii sale.

Se opri în fața ușii bibliotecii și încremeni, asaltată de o îndoială. Apoi, considerând decizia sa justificată, intră. Se împiedică ușor și regretă că nu luase o lanternă. Era una în bucătărie, dar nu îndrăzni să se întoarcă s-o caute. Cu degete tremurătoare, apăsă întrerupătorul; nimeni nu va remarca lumina la această oră din noapte și mai bine ar termina cât mai repede.

Examină încăperea și se înfioră. Mai venise aici doar o dată sau de două ori, când venise să ia câinele lui Méric... Carole era acolo.... și într-o altă zi, pentru a aduce mesajul unui vizitator. Privirea îi rătăci ezitând pe etajere, pe fotoliile confortabile din fața șemineului și reveni asupra marelui birou de stejar acoperit cu piele. Deodată, simți cum îi bate inima și o invadă iar îndoiala. Era înspăimântată, dar acum era incapabilă să meargă până la capăt. Era o idee născută sub impulsul unui moment de depresie și oricare ar fi fost secretele din birou, simți că trebuie păstrate. Nu era în natura ei să scotocească, chiar dacă acel ceva îi aparținea tatălui său. Ar fi trebuit să-și dea seama mai înainte. Și, după plecarea lui Tim se gândea ea cu disperare, ar putea să-i pună sincer întrebarea lui Méric, poate el i-ar fi spus tot ce dorea să știe.

Capitolul 10

Această decizie ar fi trebuit s-o liniștească dar, deodată, încremeni, înghețată de frică. Instinctul o avertiza: era cineva în dosul ușii.

Și când aceasta se deschise încet, aproape fără zgomot, ușorul scârțâit îi izbi urechile ca o explozie.

Se întoarse brusc și privirea-i înnebunită căzu asupra lui Méric. Înțepenită de disperare îl privi și se întrebă dacă o s-o omoare. Îl auzi scoțând o exclamație surdă și tot sângele îi năvăli în față. Prezența ei aici părea că stârnește în el o mânie fără margini.

Pentru prima dată de când îl cunoștea, furia îl lăsase mut. Neputând suporta mai mult tăcerea, ea reuși să spună:

– Scuză-mă, n-am vrut să deranjez pe nimeni. Nu știu cum de m-ai descoperit aici.

El o examină cu ochi scânteietori și reci: părul des, picioarele goale; pijamaua de băiat, din bumbac albastru, foarte fin.

– Am coborât să văd dacă John se simte bine, răspunse el, amenințător. Te-am urmărit. Era întuneric și, ca și tine, n-am aprins lumina, dar nu știam cine este hoțul. Era, poate, prietenul tău Mason, mă gândeam eu, care își făcea mica sa anchetă.

– Tatăl meu se simte rău? întrebă Suzy neliniștită.

– Ocolești subiectul, replică el, cu o voce severă. Știai că, de câteva zile, nu se simte bine.

Ea fu cuprinsă de remușcări.

– Trebuia să trec eu însămi să-l văd, când ne-am întors, dar m-am gândit că a adormit. Și nu ocolesc subiectul!

– Adevărat?

Acest singur cuvânt valora cât altele o sută. Ochii lui Suzy se adânciră în cei ai lui Méric și se lărgiră de spaimă. El părea mai mare ca de obicei, în halatul de casă: mătasea de un albastru-închis îi punea în valoare umerii largi. Părea inaccesibil, fața dură era goală de orice urmă de simpatie. El făcu un pas spre ea, fără să înceteze s-o privească. În încăpere domnea o liniște profundă și ea se întreba dacă îi auzea bătăile frenetice ale inimii.

– Nu mi-ai spus ce făceai în biroul meu? lăsă să-i scape cu o asemenea brutalitate, încât ea tresări.

– Nu scotoceam în biroul tău.

De acolo de unde stătea, îi zărea maxilarul energic, părul negru și moale de pe piept, în locul unde pijamaua era descheiată. Era conștientă că el aștepta: trebuia să-i furnizeze un argument. Dar, din nou, mintea i se goli și rămase mută, lăsând să se instaleze o tăcere care o condamna.

Privirea lui Méric o cerceta fără milă.

– Atunci, ce făceai altceva? ai face bine să găsești o explicație plauzibilă!

Încă o dată, o trata ca pe o mincinoasă. Suzy își aminti: era o butadă, dar ea nu vroia să-i dea prilejul s-o acuze serios. Ce să spună ca să se disculpe?

El nu-i lăsă mai mult de zece secunde, înainte de a-și pierde răbdarea. Dintr-un singur salt, o ajunse și o prinse de umeri..

– Mason te-a trimis, nu-i așa?

Întrebarea era tot atât de dureroasă ca apăsarea mâinilor lui. Într-o anumită măsură avea dreptate. Dar, cum să-i explice? Impulsul său nu avea nimic de-a face cu sugestia lui Tim. Ea își schimbase părerea în ultimul moment, dar el n-o va crede niciodată. Era prea irațional ca să pară adevărat.

Descumpănită, își plecă fruntea și vru să se degajeze.

– Tim nu știe că sunt aici. Îți jur!

– Asta nu răspunde la întrebarea mea.

Ignorându-i încercările, degetele lui Méric își accentuau strânsoarea odată cu furia sa.

Înnebunită, Suzy începu să bâiguie:

– Mărturisesc că e stupidă venirea mea aici. Poate este somnambulism, dar n-am făcut nimic rău. Nici nu m-am atins de biroul tău, n-am furat nimic, cu toate bănuielile tale!

El răspunse pe un ton sarcastic:

– Îți pierzi timpul. N-ai avut nicio criză de somnambulism, chiar dacă această ținută o face plauzibilă!

El îi aruncă o asemenea privire, încât obrajii palizi ai tinerei fete se împurpurară.

– Recunosc că este mai bine decât ceea ce purtai la Londra. Dar această pijama nu prea lasă loc imaginației.... poate pentru că este prea mică.

– Te detest! zise ea, emoționată.

Pentru prima oară, își dădu seama de indecența ținutei sale. Într-un gest de apărare, își încrucișă brațele pe piept.

– Când un bărbat găsește o fată îmbrăcată ca tine, gata să scotocească prin lucrurile sale la această oră din noapte, el nu se mai sinchisește de starea ei sufletească.

– Nu m-ai fi descoperit dacă n-ai fi umblat de colo până colo pe aici.

Mi-ai provocat un șoc teribil surprinzându-mă și acum mă acuzi de atâtea lucruri...

– Suzy! strigă el. Îi întrerupse șuvoiul de cuvinte isterice și o scutură fără blândețe.

Devenise tot atât de palid ca și tânăra fată. Aceasta își strângea buzele, fără să răspundă, și-l privea cu dispreț.

– Acum, te slujești de insolență! Ți-am spus deja și ți-o repet: debarasează-te de Tim Mason, altfel o voi face eu însumi... și ar putea fi mai umilitor pentru el!

– Dacă-i spui ceva lui Tim, nu va fi singurul care va pleca!

– Este o amenințare, domnișoară Frazer?

Degetele lui lungi îi strânseră umerii, înainte de a aluneca de-a lungul brațelor, umplând-o de frică. Cum să-i răspundă? Cum să-i spună: "Vreau să știu ce este cu privire la Glenroden; incertitudinea mă înnebunește". Dar, trebuia să țină seama de tatăl său. Deodată, pe punctul de a-i mărturisi totul lui Méric, o

frapă această idee: lui John trebuia să-i spună ceea ce dorea să știe. Cum de nu înțelesese asta mai devreme?

Câteva picături de sudoare îi apărură pe buze. Se gândea din nou la Tim. Trebuia cu orice preț să-l scutească de mânia lui Méric.

– Nu-mi place să văd oameni răniți, replică ea, cu o voce slabă și mai ales pe Tim.

– Ești hotărâtă să-l protejezi pe domnul Mason. Atunci, de ce nu este aici ca să te apere, în fața acestei canalii care conduce Glenroden? Stă în pat, așteptând informațiile pe care trebuie să i le duci?

– Ești cu adevărat detestabil!

Fața lui Suzy devenise stacojie de indignare și de furie. Mâinile lui Méric o lăsară brusc și aproape că-și pierdu echilibrul. El îi vorbi cu o violență reținută:

– Așa.... după părerea ta, eu sunt un bărbat fără scrupule?

– Da, răspunse ea, ascultând doar de dorința sălbatică de a-l răni.

Și începu să tremure: toată viața își va aminti acea clipă. Aerul era apăsător și domnea o atmosferă de dezastru. Méric se apropie, cu brațul întins spre ea; de data aceasta nu-i cerea nicio explicație.

Ea încercă în zadar să se zbată, să fugă, dar el o strânse cu brutalitate și, cu mâna pe gâtul ei, o forță să-și ridice fața spre el. Sângele îi clocotea în vine, o flacără o devora. Nu era același sentiment ca în căsuță sau cel de pe munte. De data aceasta nu se juca, dar nici nu manifesta tandrețe. Buzele îi răneau gura cu o cruzime inimaginabilă. Încercă slab să-i reziste, să se agațe de un

strop de luciditate, dar pasiunea se insinua în tot corpul său. Ea lupta împotriva acestei ultime dezmierdări până când se lipi de torsul musculos.

Pierzându-și capul de emoție, își petrecu brațele în jurul gâtului lui, pierdută în pasiunea care o stăpânea.

El își ridică privirea pentru un moment: mâna sa explora dulcea curbă a umerilor înainte de a rătăci pe pielea goală, pentru a reveni pe ceafă și a se pierde în păr; îi depuse pe gât o sărutare arzătoare. O ținea bine, o pedepsea, se răzbuna pe împotrivirea ei. Îi demonstra că, față de el, era neputincioasă; el putea să-și impună voința. Când încetă s-o sărute, Suzy îl trase din nou către ea, fără să-i pese de ceea ce ar putea crede despre ea.

Puțin mai târziu, o ridică în brațe și ieși din birou. Sub clarul lunii, urcă scara, strângând lângă el corpul suplu. Deschise ușa camerei ei murmurându-i la ureche cuvinte șoptite; buzele îi mângâiau încetișor obrajii fierbinți. Apoi o aruncă brutal pe pat; șocul despărțirii o făcu să simtă o durere cumplită. Vocea lui Méric era ironică.

– Vine timpul, Suzy, când trebuie să iasă la iveală adevărul. O fată ca tine, care refuză să-l privească în față...

Ușa pocni. Plecase. O abandonase pradă ultimelor sale cuvinte, rănită până în adâncul sufletului.

A doua zi, era duminică. Méric a însoțit-o pe Carole la Perth, după-prânz și n-a revenit decât seara târziu. Luni, Tim a plecat, și marți după-masă a murit John. S-a stins liniștit, în somn, în timpul siestei. Suzy fu complet doborâtă de această dispariție neașteptată.

Ieșise cu câinii, încercând să-și calmeze durerea din inimă. Toată ziua nu-l văzuse pe Méric; de altfel, nu mai avea nicio dorință. Trebuia să găsească o soluție, altfel nu mai putea să rămână la Glenroden. După incidentul din birou, nu mai răspundea la reacțiile sale în fața lui Méric.

Carole îi telefonă înainte de a-l însoți pe Tim la gară, la Perth. Ea îi vorbi pe un ton călduros și prietenesc ca și când s-ar fi despărțit în cei mai buni termeni.

– Este vorba de postul de profesoară. Mă gândesc că, dacă îl mai vrei, îl poți avea.

Suzy luase legătura cu școala, care o acceptase. Trebuia să înceapă cursurile săptămâna următoare. Ar putea locui acolo și să nu mai revină la Glenroden decât la sfârșitul săptămânii, sau mai bine, dacă John vroia să facă drumul în fiecare zi.

Nu avu timp să-i vorbească; el muri mai înainte. Nu se gândise că va resimți atât de dureros acest șoc. Se simți mai nefericită decât la moartea mamei sale.

Méric și doamna Lennox, înțelegându-i durerea, se ocupaseră de tot. Carole îi trimise un scurt cuvânt de condoleanțe, dar nu veni.

Méric se purtă prietenește, dar complet detașat. Doar câteva riduri în colțul buzelor și tristețea din priviri îi arătau amărăciunea.

Suzy petrecu zilele următoare ca într-o ceață. Singura ei certitudine era postul de profesoară. Nu se gândea la Glenroden; dacă domeniul trebuia să fie al lui Méric, i se părea că este mersul normal al evenimentelor.

A doua zi după înmormântare, decise să meargă la Perth, pentru a cere sfatul avocatului lui John. El trebuia să vină la Glenroden lunea viitoare, dar ea nu va mai fi aici. Plecă la drum vineri, puțin după-prânz; avea întâlnire la ora două.

Când fu la volan gândurile începură să-i rătăcească. Ar fi fost politicos să-l avertizeze pe Tim de decesul tatălui său. Dar îi ieșise din minte, de la plecarea lui la Londra. Méric Findlay era singurul care-i ocupa gândurile și inima. Dar, după pierderea lui John, nici el nu mai putea să-i aline tristețea ce o cuprinsese.

Parcă mașina și merse în Place Marshal. Găsi biroul de avocatură ceva mai departe.

– Tatăl tău nu mai era proprietar la Glenroden, nu știai? A vândut domeniul acum zece ani. A avut norocul să găsească un cumpărător ca Méric Findlay.

Uluită, Suzy făcu ochii mari. Deci, Méric era proprietarul, nu tatăl său. Se întreba cu disperare de ce John nu-i spusese nimic.

Avocatul continuă. Se vedea că-i cunoscuse bine pe tatăl și pe mama tinerei fete.

– Semeni mult cu bunica ta. Era o femeie remarcabilă, adăugă el, conducând-o pe Suzy până la ușă, puțin mai târziu.

După această veste năucitoare, Suzy nu-și mai aminti ce urmase în acea după-amiază. Câtva timp se plimbase, apoi luase o ceașcă de ceai. Se înnoptase demult când revenise la Glenroden. Trecu vadul și hotărî să nu-i spună nimic lui Méric până luni, înainte de plecare. Era necesar ca întrevederea să fie scurtă. Scuze rapide.... un cuvânt de adio și mulțumire, chiar înainte de a pleca. Aceasta ar evita o oarecare stânjeneală și Méric îi va fi probabil

recunoscător. Trebuia cu orice preț să reducă conversația la minimum; altfel, emoționată, ar spune cuvinte pe care apoi le-ar regreta.

În această seară, Méric nu trebuia să fie acasă, avea o întâlnire. Ea va întârzia la Perth; vroia să fie sigură că nu-l găsește acasă. Nu-și dădu seama că se făcuse frig. Uitase că încălzirea mașinii nu funcționa și acum era înghețată.

Farurile măturară scurta alee care ducea la casă. Parcă, alergă pe pietriș și se grăbi în vestibul. Cu degetele amorțite, trânti ușa în urma ei. În ciuda previziunilor, Méric o aștepta; măsura vestibulul, cu pași mari. Purta vechiul său kilt de toate zilele și fața îi era întunecată. Ea nu avu timp să reacționeze: era deja în fața ei și o privea țintă, din înălțimea sa.

– Suzy!

Scurta sa exclamație o făcu să înlemnească. El îi remarcă figura lividă, ochii încercănați, silueta subțire străbătută de un frison nervos în pardesiul ușor de vară, nepotrivit pentru acest anotimp.

– Suzy, pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost?

Nerăbdător, o luă după umeri și o zgâlțâi; gestul îi exprima neliniștea. Toate frumoasele soluții ale lui Suzy se năruiră și izbucni în lacrimi.

– Suzy! strigă el pentru a treia oară.

Vocea lui era cu adevărat disperată.

– Te rog, spune-mi ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea nu era în stare să răspundă. El o trase alături, îi puse o mână pe cap și o lipi de umărul său ca s-o legene până când îi va trece durerea. Și tot timpul, îi repeta:

– Suzy, draga mea, te iubesc!

Ea îi auzea cuvintele de departe, fără să fie sigură că le înțelege.

– De ce nu mi-ai spus nimic? murmură ea cu o voce spartă.

Imediat, Méric se încordă, mâna încetă să-i mângâie părul. O ținea încă în brațe, dar privirea îi era de nepătruns. Își strânse buzele, înțelegând că această întrebare nu avea nimic de-a face cu ceea ce voia să-i spună.

– Dar unde naiba ai fost după-amiază? o întrebă el.

– Nu bănuiești? murmură ea recăpătându-și respirația.

– Cum aș putea, Suzy?

El își pierdea răbdarea și-i privea cu o neliniște crescândă obrajii uzi de lacrimi.

– Doamna Lennox credea că ești la Perth dar, nevăzându-te revenind, am devenit nebun de neliniște.

– Tu trebuia să cinezi afară, astă-seară.

– Nu asta este important. Tu ești cea care contează! Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Plină de înțelegere, ea se străduia să-i susțină privirea.

– Am mers să-l văd pe avocatul de la Perth, zise ea.

– Ferguson?

Ea aprobă, cuprinsă de o mare slăbiciune. Ce făcuse? Méric se aplecă spre ea. Apoi, fără s-o lase să deschidă gura, o ridică și o duse în bibliotecă.

Ca prin ceață, ea se prăbuși în adâncitura brațelor puternice, cu o bucurie profundă. Méric se așeză pe marea canapea de piele și o păstră strâns lângă el; ea își aminti vag cele câteva cuvinte de

dragoste pe care i le spusese. Dar poate că încerca doar s-o reconforteze? Consternată, se forță să vorbească.

– Vroiam să cunosc adevărul cu privire la domeniu. În unele momente, mă gândeam că ești administrator autoritar; în altele aveam impresia oribilă că tatăl meu și cu mine trăim din mila ta.

– Sărmana Suzy.... atât de tulburată.

Vocea lui trăda o mare tandrețe.

– Dacă eu și cu tine am începe cu începutul? Trebuia s-o facem mai de mult.

Ea își ridică privirea spre el și citi în ochii lui o mare înțelegere; simți că-și revine, sub apăsarea mâinilor lui.

– Avocatul mi-a mărturisit că tu ești proprietarul și nu tatăl meu, dar nu l-am întrebat altceva. I se părea normal să fiu la curent. Nu puteam să-i spun că nu știu nimic. De altfel, nu mai avea importanță.

Privirile li se întâlniră. Cea a lui Méric nu o condamna, dar era plină de regrete la vederea trăsăturilor trase și a feței sale livide.

– Dacă măcar aș fi știut unde te duci, Suzy! Aș fi putut să te scutesc de această suferință. Intenționam să-ți explic în weekend, înainte să vină luni Ferguson.

El continua s-o strângă lângă el și inima lui Suzy bătea să se rupă. Nu îndrăznea să se miște, de teamă să nu-i dea drumul. Dacă nu va păstra nimic altceva, cel puțin va păstra pentru totdeauna amintirea acestei clipe.

– Era acum zece ani, aveam douăzeci și cinci de ani. Eram tânăr atunci și nu știam nimic despre exploatarea terenurilor din Scoția. Glenroden era de vânzare și l-am cumpărat.

– Atât de simplu?

– Atât, micuță Suzy. Când vreau ceva, obțin întotdeauna, n-ai remarcat? Proprietatea era ipotecată. John s-a bătut întotdeauna să nu-l piardă. El nu avea familie... nu bănuia că exiști. Dar suferea că trebuie să se despartă de Glenroden.

Suzy tresări și, când el se întrerupse, îl întrebă:

– Și i-ai permis să rămână?

– Da, dar atunci nu din generozitate. Pentru mine, era afacerea: eu nu știam nimic, iar John cunoștea bine toată exploatarea domeniului. Am încheiat o convenție.

– Vrei să spui... că el era administratorul?

– Nu, Suzy, nu chiar. Îmi plăcea să mă ocup personal de afacerile mele, chiar și atunci. El m-a făcut să profit de propria-i experiență și am trăit împreună la Glenroden. De fapt, foarte puțini oameni erau la curent cu situația exactă.

– Dar, când ai cumpărat...

– Îmi convenea, Suzy, din motive personale. Ți-amintești că ți-am spus odată că tatăl meu a murit în Africa de Sud? Mama mea se recăsătorise și nu mă aștepta nimic bun de la tatăl meu vitreg. La douăzeci și cinci de ani, eram destul de tânăr și de nebun pentru a încerca orice. Mi-am luat partea din moștenire și am sosit aici. Dar nu vroiam să fiu urmat de familie: dacă ar fi știut că posed Glenroden, poate ar fi venit. Și mama este născută aici, în Scoția.

– Și unde se află, acum, familia ta?

– În Africa de Sud. Pe tatăl meu l-am văzut la Londra când te-am însoțit. Eu posed o parte dintr-o mină și vroia să-mi vorbească.

– Ăsta era scopul călătoriei tale?

– Ce este de mirare?

– Credeam că poate veneai pentru Carole...

– Și eu, că o să-ți petreci timpul cu Mason! Se pare, draga mea, că amândoi am tras concluzii greșite.

Se lăsă o lungă tăcere. Méric o strânse mai tare în brațele sale. Dar mai erau unele lucruri de clarificat.

– De ce tata nu mi-a spus nimic, la sosirea mea? murmură ea, în cele din urmă.

– Cred că-i era frică să nu te piardă. Își imagina, pe drept sau pe nedrept, că dacă-ți dezvăluia adevărul, ai fi plecat cum a făcut mama ta. După câtva timp a vrut să-ți spună, dar devenise foarte dificil.

Cu toată căldura focului și a celei ce emana din brațele lui Méric, Suzy simți că o ia cu frig.

– De ce nu-mi făcea mărturisiri? întrebă ea tristă. Eram fiica sa, nu l-aș fi părăsit niciodată. Cu alte cuvinte...

Se îngălbeni, amintindu-și de postul pe care-l acceptase.

– .... doar săptămâna trecută am lipsit. Vroiam doar să-mi câștig existența. Dacă el ar fi vrut, aș fi făcut drumul în fiecare zi.

Nu găsea util să precizeze că, mai ales, vroia să-l evite pe Méric. Acesta o privi ca și când ar fi bănuit realitatea.

– Tatăl tău a avut prea multe deziluzii în viață pentru a avea prea repede încredere în oameni. Părea însă foarte fericit, de la venirea ta.

– Începusem să-l iubesc foarte mult, dar nu mi-am dat seama decât după moartea sa. Este reconfortant să știu că i-am adus

puțină bucurie. Avea în tine o încredere absolută, adăugă ea, pe jumătate toropită.

– Da, așa cred, zise Méric privind-o gânditor. Zece ani sunt un timp lung, Suzy. Ne înțelegeam bine, el și cu mine. Cred că mă considera ca pe un fiu. Îl iubeam mult.

Îi învălui tăcerea. El o făcu să alunece de pe genunchii săi pe canapea și cu degete abile, îi scoase pardesiul. Văzând-o că tremură, remarcă subțirimea țesăturii.

– Presupun că ai nevoie de bani, pentru a-ți înlocui unele lucruri. I-am spus lui John să te întrebe dacă ai suficienți, dar se pare că n-a făcut-o niciodată.

Ea dădu din cap, evitând răspunsul direct. Se miră ea însăși când îi puse întrebarea care-i ardea buzele.

– N-ai vrut niciodată să te căsătorești?

– Ba da, răspunse el încet, adesea.

Era vorba, deci, de Carole. I se învârtea capul; era abia conștientă de prezența lui alături pe canapea. El îi puse un pahar între degetele tremurătoare și-i ceru să bea.

– Ar fi trebuit să-ți dau asta imediat, zise el încruntându-și sprâncenele, dar eram foarte preocupat. Bea tot. Și privește ce am să-ți arăt. El scoase portofelul din buzunar și-i arătă o miniatură. O privi un moment, cu ardoarea unui adolescent. Era portretul unei tinere fete: purta o rochie înflorată; părul său blond era ondulat și cădea în bucle moi pe frunte.

Suzy o examină cu uimire. Era replica sa, aproape exactă. Gulerul rochiei și stilul coafurii erau din altă epocă, dar asemănarea era frapantă.

– Cine este? De unde o ai?

– Am găsit-o din întâmplare, în sertarul unui birou. John mi-a permis s-o păstrez. Am știut atunci că era singura femeie cu care m-aș fi căsătorit. Dar era o nebunie, căci nu speram că am s-o întâlnesc vreodată. În sfârșit... până într-o seară, la Edinburgh...

Nu putea să se exprime mai clar. Suzy simți cum îi bate inima nebunește.

– Te-ai gândit că aș fi eu?

Mâinile lui Méric le luase pe ale sale, posesive.

– Știam că erai tu, afirmă el calm. Erai reîncarnarea bunicii tale. În seara aceea, ai găsit surprinzătoare atitudinea mea. Într-adevăr, era. Dar când un bărbat își vede visul realizat, nu stă să se gândească. Dar, chiar când ți-a fost teamă.... când ai plecat, știam fără nicio îndoială că te vei întoarce la Glenroden.

– Și m-ai așteptat pe faleză, murmură ea. Totuși, ce te deranja?

– Mă temeam să nu-l tulburi pe John. Și apoi, tu nu ești dulcea demoazelă victoriană a viselor mele. Și mi-ai dat de furcă! Câteodată îmi venea să te bat, mai ales când a apărut domnul Mason, adăugă el, strâmbându-se. Dar, în ciuda acestor neînțelegeri, n-am putut să ratez niciodată ocaziile de a te avea în brațele mele.

– Scumpule, zise Suzy, lipindu-se de el, foarte fericită. Nu te neliniști în ceea ce-l privește pe Tim. Nu l-am iubit niciodată și nu i-am dat nicio speranță. Te iubesc de mult timp, adăugă ea pătimaș.

– De mai puțin timp decât te iubesc eu, Suzy.

O îmbrățișă cu pasiune, plin de tandrețe.

– Când am auzit vorbindu-se de Tim Mason, am crezut că nu vei ajunge să te decizi.

– Și eu gândeam la fel în ceea ce o privește pe Carole Craig, replică ea.

El îi mângâie părul și-i descoperi fruntea.

– Noi suntem animați de un sentiment mai puternic decât orice pasiune, spuse el cu o voce tremurătoare. Dacă vrei, poți să primești postul de profesor, dar căsătorește-te cu mine înainte de Crăciun. Nu vreau să așteptăm mult.

– Sper că vom petrece Crăciunul la Glenroden? întrebă ea pe un ton rugător.

Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu putea să vadă clar. Dar certitudinea că Méric Findlay o iubea, făcea să-i cânte inima.

– Da, aprobă el, surâzând. Vom rămâne aici de Crăciun și vom merge apoi în călătorie de nuntă, în Africa de Sud, pentru a te prezenta familiei mele. Ești de acord?

Suzy aprobă. Atât timp cât Méric va fi alături de ea, nu conta locul unde vor merge. Vor reveni să trăiască în această veche casă cenușie pierdută în munți. De acum, se va simți întotdeauna acasă la ea, la Glenroden.... tatăl ei ar fi fost fericit. Din toată inima, Suzy îi mulțumi lui Dumnezeu. Ca și când i-ar fi ghicit gândurile, Méric o strângea cu putere în brațe.

Sfârșit